

მნათობი

11-12

1999

აბეშურა - უარნაპაზიანთა უაანასკნელი დელოფალი

მიესა ორ მოქმედებად

თამაზ ბაბაძეს, ბადრი ქობინელის, ვაჟი ბრეჯაძის ნათელ ხსოვნას.

მოქმედი პირნი:

1. აბეშურა
2. შირიანი
3. შირიანი - მამამეძე შირიანი
4. სპეციალ - გამგელი აბეშურა
5. შირიანი - სპეციალ
6. ბარა - კერძოპროცესი ქალი
7. ბაბაძე - საბერძნეთის ელჩად გაგზავნილი დიდებული
8. ანაბი - ხაზინადარი
9. შირიანი
10. შირიანი
11. შირიანი - ორი შემთხვევა, თავი ნიჟეს ყორანთა ხელეობად რომ წარმოედგინათ. ვინ იცის, იქნებ არიან კიდევ.

III საუკუნის დასასრული. პირველი და მეორე მოქმედებას შორის სხვაობა დაახლოებით 7-8 წელია.

მოქმედებას ადგილი: მცხეთა, სამშვილდე, მცხეთა, სამეფო სასახლის მიხედვით ტყე.

მცხეთა. სკენის ხილვებში ბანშიშესული კაცი ზის. ბელეობით ვიხსნ ვერძობა. თავი ჩაუჭირდრავს, ალბათ თელეშ. სკენის საპირისპირო კუთხეებში, წინა კლანზე, პირველი და მეორე წამოწილიან. შუბლის სეფელია.

სპეციალ - აბეშურა! აბეშურა!
პირიანი /თავი ასწია/ - ასწლიანი მუხის ფულუროშია ახლა აბეშურა. იქით, ტვისპირას ... შირიანი /თავი ასწია. პირველის მიმართავს/ - უცებ არ გაიგოს შენი წხავილი.

სპეციალ /მიმოიხედავს/ - მოხეცო, კეთილი კაცი! /თავისთვის/ სხნავს - აბეშურა! აბეშურა! /გასვლას აპირებს/.

შუბლის კარა.
ბარა - რაო, სეფელია, აბეშურას ეჭებ?
სპეციალ - ზო, დედაო კარა, რაც ასეფიგური გაეცაილეთ, აღარ მიწახავს.

ბარა - დედას რად შეძახი, ვანა შენი დედა კარ?

სპეციალ - შენ ყველა დედას გეძახის, დედაო კარა.

ბარა - დედა მიმაცეცხმა დამიძახონ, თუნდაც პავშეცხმა, თუნდ მოხუცეცხმა. შენ კი დედას ნუ დამიძახებ. /მოუბლოვდა/ ჩვენ ხომ თითქმის ერთი წინა ვართ ...

სპეციალ /გაეცეცხმა/ - ომის ცნობაში მიშნი ჩამავლი, სად უნდა იყოს აბეშურა! წავალ, მოეძებნი ...

ბარა - ვანა შემუთოდი? მო, უფრს დავადებ მკერდზე, როგორ გიმტერს გული, გავიგო!

სპეციალ /გაეცეცხმა/ - ნეტავი ქასრეს გადურწებოდე ...

ბარა - სიზმარი ენახე ახალმოვარობას, მუჭებით ვჭამდი თაფლსა.

სპეციალ /ინტერესით/ - რას ნიშნავს, მუჭით თაფლის ჭამა?

ბარა /იხსევ მოუბლოვდა/ - იქნება კარვის იყოს ნიშანიც ...

აბაშურა - ფარნავაზიანთა შაბანასქელი დედოფალი

სიხვეწია - სულ ხიფათი მელანდება... ნეტა
სად არის აბაშურა, უნდა მოვძებნო...
/ვაეცლებსა. მადის. კარა თვალს გაყოფებს სეფე-
ლისა. ჩამოვდება/.

პირველი /თავი წამოსწია, სეფელას მის-
ამართო/ - ხომ ვითხარი, სულელი ქალო,
ტვისიარას რომ ასწლიანი მუხაა, იმის ფულუ-
როში ზის-მეთუ აბაშურა. - რატომ არ ესმით?!

მეორე - გულს კი ესმის, ჭკუა რომ არა...
პირველი - ჭკუა თუ ტვინი?! თუმც, სუ-
ლერთა...

მეორე - ხუდერთი როგორ იქნება, ტვინი
იჭმევა, ჭკუა არა.

პირველი - ჭკუა იჭმევა, შე ბრივეო, შენა!
ტვინის ჭამა ვის გაუვია.

მეორე - როგორ თუ ვის... ნამდვილად მას-
სოეს, ტვინის კორტნა ერთ რამედ ღირდა. მიუ-
გლეს-მოვედესდი მე იმ ტვინსა ჩემი ნისკარ-
ტით, აფუფუფობულ მატლებს სიბნოს ვერძობდი
ითითო; ითითო შეხვიენენ, ყნოსვის აღმურს მაცხ-
ოვლებდნენ; მივეარდნენ თითუკი ეს მოფეთფეთუ,
იბილი მატლები, და სიყვარულით აღწხებულნი...
/მიხედეს/ ნოთუ არ გახსოვს?

პირველი - ნუ გაიღეჭებ შენ რასაც ამ-
ბობ, მას ჭკუა ძქვია.

მეორე - კარგი, მამ, კარგი... ერთ კითხვანზე
გამეც პასუხი. ჩვენ ვინა ვართ?!

პირველი - ვითომ არ იცის... სულები ვართ,
ნოსე ყორნების...

მეორე - სხვას გეკითხები. ერთმანეთისთვის
ვინა ვართ-თქო, ამას ვკითხულობ.

პირველი - გამაგიფებს ეს ბრადევი ყორანი...
ტყუბი დები ვართ, ვინ უნდა ვიყოთ.

მეორე - ვაი შენ, ჩემო თაოო!!! ტყუბი დე-
ბიო!.. ჩვენ ხომ და-იმა ვართ, შენ ძმა ხარ ჩემი,
მე კი შენი დაი უშვროსი. დაიცოსაც შეხსდი, არ
გახსოვს, ვანა?! შე ძმად ვიხმობდი, - ჩემო
ძაო, ჩემო იმელო, დამცველო ჩემი ღირსებისა,
ჩემი სახელის...

პირველი - ხო, გამახსენდა. მე ძმა ვიყავი?
/პაუზა/ მაგრამ... /პაუზა/ შენც ხომ ძმა იყავი?
ჩვენ ძმები ვიყავით... ორი ძმა... კი, ასე იყო.

მეორე - მამ, თუ მასეა, შთამომავლობა ვით
ვაშავლებო, ვით განვიტოტტო, სოფელ-ჭვეყნას
ვით მოვედო, საყორნეთი ვამებრეთ როგორ ?!

პირველი - ისევ ეს გაღეჭისილი მით-
მოთა... /პაუზა/ ცოლ-ქმარი ვყოფილვართ და
ისა... /პაუზა/ მაგრამ... /პაუზა/ მე რომ და
ვიყავი, და თანაც, უშვროსი და, ეს კარგად
მახსოვს...

მეორე - იცა, რა!...

პირველი - ხო ...

მეორე - მე მეორე უკვდავებამ შევეშალა ...

პირველი - უკვდავებამ?

მეორე - ხო, უკვდავებამ.

პირველი - იქნებ... არ ვიცი...

მეორე - ვინდა ვინაველოთ, ვიყარანტლოთ?!

პირველი - არა... არ მინდა...

მეორე - ისევ მარტონა, კვლავ მარტონი...
ჩვენი წხავილიც არავის ესმის. მამ, კარგი, ამით
ამბავს მიუგელოთ ვერი.

პირველი - ეუსმეთ თუ ვეფებით?

მეორე - ეგ არც მე მახსოვს, ანაკი მოდის,
ხაზინადარი ასფაგურ მეყის... /მწკვებთან შეპო-
დის ანაკი კარასკენ გაემართება/

ანბამი - შვიდობის თესლი არ ვაზარეთ,
ომი ვარჩიეო! აბა, ომი, მივიღეთ ომი!!! ქასრე
მოდის ურიცხვი ჯარით, წარტყვნა სომხეთი, სა-
დაცაა ქართლში შემოვა.

ძარა - მოვაკვლით ბატევი კრპათა, კიდე
გავიწყარენ - ახცაა, ჭკუას ვისწავლით...

ანბამი - შევე ასფაგურ ოქროს მოხივდა,
ლეკ-დიღოთა, ხაზარ-ოუსთა ჯარის საყიდლად
რას მივეცმდი, რაც არა გეკონდა. მორჩა ოქრო,
გათავდა ოქრო, რა გეშეველება!

ძარა - ერთ რწმენაზე არ ვდგავართ ვეველა,
ამტომაც დავისაჯენით - არმანის კრპი ვე-
ვლას დასცემს, ვეველა დაამბობს, მაგრამ გამოცდას
მოგვიწყობს კი, შხად უნდა ვიყოთ.

ანბამი - ვისმინოს ვაიმ, ვაცმა, ვეველა კრპამა
ერთად ვისმინოს!

ძარა - მე კი მისმენს, მაგრამ შენ!

ანბამი - მე რა ბრალი მაქვს?!

ძარა - აღრე, მახსოვს, კრპათმსახურთა
სხვაგვარ გვიტყვოდნენ ...

ანბამი /შხრების არეგით/ - ამამა ჩემი
ბრალი, დანაშაული?!

ძარა - ხაზინადარი მეყის შენ ხარ, როგორც
შენ ურჩეე, ისეც ისე გასცემს საბობარს.

ანბამი - ვითომ არ იცნობ ასფაგურსა.

ძარა - მეყის აუვი მე არ მოთქვამს, შენსას
კი ვამბობ.

ანბამი - ამგვარ საკითხთ შევე სწვეტს
თავად.

ძარა - რაგვარ საკითხთ?

ანბამი - ამგვარ საკითხთ!

ძარა - კიდე, კიდე, რაგვარ საკითხთ?!

ანბამი /შხრას მობრადებს/ - გვიშეველოს
კრპამა არმანისა, დანარჩენზე შერე ვილაპარა-
კით.

ძარა - გაგახსენდა?! გაგხსენებიათ არ-
მან კრპა! კრპათმოყრისგან დიდი მადლობა...
კრპათმსახურთაგან მადლი დიდი ... ვიწარ! მად-
ლობით, - დიდი მადლობა!

ანბამი - ვუთცე რემს ვოგოს, ჩემს მატარა,
თვალხატულა ვოგოსა ვეფიცაქ!

ძარა /ხელს შემართავს/ - მე კი კრპას
ვეფიცე არმანისა!... - ყოველივე მომხსენება!

ანბამი - კარა!

ძარა - დედაო კარას შემახან!...

ანბამი - დედაო კარა, ახლა გვიშეველოს
არმან კრპამა, საბობარზე შერე ვილაპარაკით.

ძარა - რა საბობარზე ლაპარაკო! პირადედ
მე, არა მინდა რა - კრპათმსახური ვარ ერთი

მცირე, მღელი პატარა... თქვენ გვირდებთ, ისევ თქვენთვის, თქვენი მაღლისთვის, ხიმშიაღისთვის, სიცოცხლისათვის. ახლა ახსენებ საბოძარსა? ქასრე მოდის ურიცხვი ჯარით. - /ტრანსის იმიტაცია/ არმაზ, მოთხარი, არმაზ, მოთხარ, რა გემშველდება!!! კარა ვინმობს, არმაზ, კარა გემახის... /პირველი და მეორე ფეხზე წამოადგებიან. კარას მარჯვდებიან/ აირდილებს ეხედავ, გარდაცვლილია ჩაქუერულ სულებს. სისხლის სუნი მეტეს, წებოვანი სისხლი შედებამ... არმაზ, სადა ხარ! კარა ვინმობს, კარა გემახის!... ცეცხლის ქრები, ღრუბლებიდან მოსული წვევლა... / თვალთ ვაუვივლა/ ეხედავ, ეხედავ, ორ ტარჯულ სულსა ... რასა ჰგეგანან, ეს რა საწველად იცხერებიან...

პირველი /მეორე/ - მართლა გეხედავს? შიშირამ - დაახლოებით... კარა, კარა, აქეთ მომხედვე... ჩვენ აქა ვართ! /გადახედა/ ხომ ვითხარო, დაახლოებით გეხედავს - მეოქა, უფრო მეტს ცრუობს... /ისევ წამოწვევიან. ანაკი თვალთ გაიყვებულ კარას მოუხალვოდა!

ანამადი - რაო, სულდებმა? კარა - გამწვრალია არმაზი ძლიერ... შერე არ ვიცქერის კარგი თვალთ... ანამადი - მოელი ცხოვრება ხომშიდე მსურდა. ასეაგური და სომეხთა მეფე კოსარო ერთად უშობიბდნენ სისხლს ქასრესა. რა გეინდილა, რა ძალა გეაღება იტი კო, რა გევიხეობოდა თითო ლაშქრობა? ბეგრზედ ბეგრა, იმაზე მეტიც, რა მივიღეთ ამ ომებდან - ქასრეს ბოღმით სავსე გული და ცარიელი ხაზინა.

პარა - ... ომებზედაც კარგად კვოდება. ანამადი - მე მუბუნები, მე მარბლები?! კარა - შენა, შენა, შენ გეუბნები! სად აორთქლდნენ ჩვენი მონები?! შეპირებული მიწები სადა?! ოქრო სადა?! ვერცხლი სადა?! ვის ვეძებო, სადა, როგორა?!

ანამადი - ომმა შევკამა თქვენი მონები, ომმა შევკამა თქვენი ოქრო! სწორედ იმ ომმა, შენ, დეჟ-მომდგარმა რომ გამოისტევე არმაზის კრპს, იო, იმ ომმა!!! შენ არ ურჩე ასეაგურსა, არმაზ კეთილი თვალთ ვიცქერის, წადი სპარსეთს, გაილაშქრო?! კარა - ცუდად ილაშქრა მეფემ იმ წელს?! - თქვი, მიპასუხე!

ანამადი - შედეგი რაა - ის მოთხარი! მშეოდობის თესლი არ ვახარეთ, ომი ვარჩიეთ. აი, შედეგად - ქასრე მოდის ურიცხვი ჯარით. ასეაგური დარბალანს გადავად ღელსა, მიცემენ ჯარსა? ვინ რა იცის... ჩვენ ვინ აქ, მარტო... მეფენი შარბათის თავად სეამენ, ჩვენ შხამი გერჩება.

პარა - უკვე მეფის აუტსაც ამბობ... ანამადი - მეფის აუტი მე არ მოთქვამს. კარა - როგორ თუ არა, მამს, ის რა იფილ დანარჩენი შენს თავს მოაკითხვ /მიდის/ მოვა ასეაგურ, ჯარით მოვა, მერე მე ვიცი...

ანამადი /კედენა/ - მეც ვიცი, მეცა... მეც მეტეს სათქმელი...

პარა - სათქმელი რა გაქვს? ვერცხლი თქვა?!

ანამადი - როგორ მძალავდი ვერცხლს ხაზინიდან...

პარა - ტყელია! თქვენ გვირდებთ-ოქო, პატავიშობება კრპისა ვოქო, სხვა არაფერი. დაბრუნდება ასეაგურ, ჯარით მოვა, ჯარით. უნახოთ მერე-

ანამადი - ხო, მოვა! მამს, არ მოვა! სათქმელი მეც მეტეს-

პარა - დიდი ჯარით მოვა, დიდი ჯარით... მერემე მიცქერე-

ანამადი - დიდი ჯარით მოვა, ხო, დიდი ჯარით... თავად ვაივებს, რას ვეტყვი მეფეს ... /ვაჯღენ. სეტენის საბირსიპირო ეუთხეებიდან შემოვლენ მიეფანი და ჰაქარი/

ბაძარბი - მიეფანი!
მამშახნი - ჰაქარი!
ბაძარბი - ხასასეტს სიცოცხლე, დღევრძელობა!

მამშახნი - მოგესალმები მეც ასევე.
ბაძარბი - ახლა დავბრუნდი მეცხეთა-ქალაქში. მეფე სად არის?

მამშახნი - მაშველ ჯარსა სიხოვს ლეკადილითა, ოვსითა, ხაზართა.

ბაძარბი - ქასრემ კოსარო, სომეხთი მეფე მოაკვლევინა - ასე ვაივებ, მართალია?

მამშახნი - ხო, მართალია. სომეხთის სეჯიგანის, გზა აქეთა აქეს.

ბაძარბი - რად არ ვიციდი ეს საბერძნეთში. კეისარიც მხარს დაგვიჭურდა.

მამშახნი - საბერძნეთის ახლა თავის თავი გასქიორვება.

ბაძარბი - არა, მიეფან, არ დაიჯერო. მართალია, პრობომა ქვეყანა ორად გაიყო, მაგრამ საბერძნეთის ძალაც შერსა, სულის სიმტკიცეც ის სექვე თითქმის მოვიგავრე. წოპზება უკვე - მამშახნი - რა საწყო?

ბაძარბი - კეისრის ვაჟი, უჩრქუნები, ჩავსიძე ბა მეფე ასეაგურს. კვლავ აღდგება შტო ფარნავანთა, გაძლიერდება დასავლეთის შუქით მოსილა...

მამშახნი - გამოიღვიძე! ქასრე მოდის, რა დროს ვე არის.

ბაძარბი - იქნებ სწორედ ახლაა ეამი?

მამშახნი - რიხი ეამი?

ბაძარბი - საბერძნეთში კვლავ გამეზავრე ბის. მე მერძობიდან, შეიძლება ჯარიც კი მომიცენ...

მამშახნი - ჯარს ვინ განდობს?! აგუ, ასეაგურ თავად წაივლა ჯარის სათხოვნად... მეც არ გამიშვა, ხასასეტია მისი... შენ ჯარს ვინ მოგცემს... /გატრიალდა, მიდის, თაიხთის ამბობს/ მეც რასა ვცდები, უსმინე ღლაპებს...

ბაძარბი - რაო, რა ბრძანე? /მართლა კურგაივო/

მამშახნი - რაც ვაივებ... /ვაივო!

ბაძარბი - ... უსატოობა ვფგრძენ მისგან პირველ საღამოზე. ამან რა იცის, რა უნახავს...

ბაძარი - თვალს და ხელს შუა გაიზარდე-
სკვი ქალი ხარ ...

აბაშურა /მაქარს მუჯანლოვად/ - რას გეძ-
ხდი ბაღლობაში, ხომ კარგად ვახსოვს?

ბაძარი - ხელის ტუბუმტეს... რა დამავიწ-
ვეს...

აბაშურა - ხელის ტუბუმტეს ჩემს დარდს
ვეტყვი, ხომ შეიძლება?

ბაძარი - რა დარდი გაქვს, აბაშურა, ქასრე
რომ მოდის?

აბაშურა - ხო, ქასრე მოდის... რაღაც ცუდს
ამბობს ჩემი გული, რაღაც საზარელს. მამაქვმა,
დარდი ნუ გაქვსო.

ბაძარი - მართალიც უთქვამს. დარდი ნუ
გაქვს, ასფაგური ქასრეს მოაშობს...

აბაშურა - დარდი, ფიჭი თუ წინათორბომა...
არც კი ვიცი, მას რა უწოდო... სახელს ვერ
ვარქმევ, უცნაურად შექცევა ისიც. სახეს არ
მიჩნის, მიმაღულა... შეც დავემადლე...

ბაძარი - არ მოთხრა, მუხის ფულუროში
შევიმადლე... აგვრ იცოდი ბავშუბისას... ნუთუ
ახლაც...

აბაშურა - ხო, ახლაც. დარდს გავცეცი...
ფიჭის გავცეცი, ავ გულისთქმას... ტყის ხმა
მამშვიდებს, მუხის წიაღი დედას მაგონებს გარ-
დაცეკლილს. სივრილეს ვსუნთქავ, მოფუსფუსე
ჭიანჭუკლებს ვაკერებ, ვურობი იქა, იღუმ-
ალი სიმშვილე მიპტრობს. დაცული ვარ, ვერაინ
მამწრებს... მაგრამ მომავნო, მაინც მომავნო...

ბაძარი - ეინ მოვავნო, აბაშურა! აბა, რას
ამბობ?..

აბაშურა (მაქარს ჩაყრა) - ბაქარ, ბაქარ,
რა კარგია, რომ ჩამოხვედი... შენ, ბაქარ, ძია
მაყვანი, სეფელია... თქვენ არ დამტოვებთ არ
მიუხილოებით, თქვენთან ვიქნები...

ბაძარი - ასფაგური ქასრეს მოაშობს...
დამოკერე, ვიცი რას ვამბობ...

აბაშურა - მამაქვმაც ასე მოთხრა. დარდი
ნუ გაქვსო. შენც ასე ფიჭობ? ხომ ასეა, მთხ-
არი, ბაქარ!

ბაძარი - თქმაც კი არ უნდა... ასფაგური
იქით ესხმოდა თავს ქასრესა, ქასრე ეინ არის...

აბაშურა - სულ ომი, ომი, ომი... ხან იქით
ვესხბით თავსა, ხან ჩვენ ვვვსხმით...

ბაძარი - შენ დარდი ნუ გაქვს... აბა, მო-
მხედე... (თვალბში ჩააცქრა) . ხელის ტუბუმტეს
ხომ ენდობი? იცის, რას ამბობს... დარდი ნუ
გაქვს...

აბაშურა - არა, აღარ მაქვს... მართლა,
მართლა, დავმშვიდდი კოლეც...

ბაძარი - შენც, აბაშურა, ცოლავ აღადგენ
შტოს ფარნავაზთა...

აბაშურა - ნეტავი კი ძმა მყოლიოდა, თუნ-
დაც დაი. ვვლა მე მაქვს, ვვლა ელის, თითქო
ვალი მაქვს...

ბაძარი - ვასაკერი არც რა არის... მო-
მავალი დედოფალი ხარ.

აბაშურა (გაეცინა) - მაშ, მამაქვლი დედა-
ფალი ვარ ... სასაცილოა... ხელის ტუბუმტეს მე
უვბრძანებ, ის აღასრულებს ჩემს ბრძანებას?
ბაძარი - რაღა თქმა უნდა.

აბაშურა - ძია მაყვანს უვბრძანებ და
ისიც იმეგვარის მოწინებით მოიხრის ქვლსა?
ბაძარი - ის კი მოიხრის ქვლს, მაგრამ...

აბაშურა - რა, მაგრამ?
ბაძარი - ძიას რად უხმობ - ის ხასხე-
ტია, შენ დედოფალი.

აბაშურა - რას ამბობ, ბაქარ, მამაქვების
თანუხრდილია. ძიაა ჩემი, მამ, რა არის, სხვა
რა უწოდო?

ბაძარი - მაყვანი წასული დედა...

აბაშურა - არა, არა, არ გამაგონო, -
მამაქვების თანუხრდილია, მამაქვით ძმასაც ემა-
ხის.

ბაძარი - აღარას გეტყვი, თავად მიხედე
ბი, მაყვანი წასული დედა...

აბაშურა - აი, ისევე თქვა...

ბაძარი - (მაჩერდა) - აბაშურა, ძალიან
მალე, შენს გადმოხედვას, ვახსნას ბავის არ
წარბის შეკვრას, მნიშვნელობას მისცემენ ელნი.
ნუთუ, ასეთი იქნები მამნი?

აბაშურა - როგორ ასეთი? ვერ ვაივებე!!

ბაძარი - დიდი ბავშვი.

აბაშურა - აღმათ არა, აღარ ვიქნები.

/სუზა/ განა ბავშვი ვარ?

ბაძარი - ხო, დიდი ბავშვი.

აბაშურა - ბავშვი აღარ ვარ.

ბაძარი - ხარ, ხარ!

აბაშურა - არა-შეთიკი, აღარ ვარ ბავშვი.

ბაძარი - მაყვანს მათს ემახი, სეფელის
აღმათ დედას, იქნებ მამიდის ან ბიცილას...

აბაშურა - შენ ბოროტი ხარ.

ბაძარი - მე ბოროტი ვარ, შენ კი ბავშვი,
ჯერაც ბავშვი...

აბაშურა - შენ ბოროტი, ავთვალება, ვრ-
ტელნისკარტა... /სუზა/ აწიხლ ფრინველს გაეხ-
არ. არ მიყვარხარ, სულ არ მიყვარხარ... დარჩე-
ნილიყავ საბერძნეთში, რას მოდიოდი?

ბაძარი - საბერძნეთში საქშრო ვიპოვე.

აბაშურა - მე არ ვთხოვებ.

ბაძარი - შენ არ თხოვებ, აბაშურა, აქვთ
თხოვლობ.

აბაშურა - არც ეის ვთხოვლობ, არც ვთხ-
ოვებ.

ბაძარი - ბავშვი არ ვარო, ვათხოვების
დრომ მოვიწია, შენ კი...

აბაშურა - ბავშვი არა ვარ. არა-შეთიკი!

ხმა არ ვაყვავო შენი! ხმა, კრინტი!

ბაძარი - კარგი, ჩემად ვარ ...

აბაშურა - ხმა -შეთიკი, კრინტი!

ხანმოკლე სუზა, შუამდის სეფელია.

სიმეფლია - სად არ ვუბრებ, ეს აქ ყოფილა.

/მაქარს შინიშავს/ ბაქარ, ნუთუ შენ! როდის
დაბრუნდი?

ბაძარი - ხელ ახლახანს.
სმშმლია /მთაბლოდა/ - უცხო რამ ტი-
ლოს სამოსია... /სამოსზე შეაგლო ხელ/ ალბათ
ბერძნული... რა მსუბუქია, თეთრი, ქათვითა...
კაქრებთანაც კი არ მინახავს.

ბაძარი - ვერც ნახავდი...
სმშმლია - მართლაც კარგია. რა ამბები
საბერძნეთიდან?

ბაძარი - ხასიკეთი, გასახარელი. ასე მგო-
ნია, კისარი თვის შორეუ ვაჟს ჩაასიძებს მეფე
ასუაგურს. კვლავაც აღდგება შტო ფარანავითა,
გაძლიერდება დასავლეთის შუქით მოსილი.

სმშმლია - საბერძნეთი ჩემ წინაპართა
სამშობლა. ერთხელაც კი არა ვყოფილვარ. როგო-
რია, ნუტა მინახა...

ბაძარი - უღამახესი. თეთრი, თეთრი...
სმშმლია - ამ ტილოსათი?

ბაძარი - უფრო ღამახიცი...
სმშმლია - ალბათ იცი, ჩემი გვარი ფრო-
ტაოსელ ახნაურთაგან მოდის, ბაქარ. ცოლი
ვიყვი საურმაგის, ვაჩის ძისა. ომში მომიკლეს
საურმაგი. ბავშვიც მომიკვდა. მას მერე მომიცეს
ამბურა გასახრდელად. ამას გადავცვი, ამას მივეც
ჩემ სიციქულს - თორემ საბერძნეთს.../სუზა/ სა-
ბერძნეთის როგორ არ ვენახავდი...

ბაძარი - საბერძნეთი დიდი ძალაა. აქ,
ჩვენთან, ზოგი ტუქს იპრანქაქს, ამრეხით არის.
ასე არაა, არც არაგვის არ შეეშალოს! ასუაგურმა
სწორად გაითვალა. ქართლის მომავალს ხედავს
შეუ ამ ქორწინებით. მე კი თითქმის დაგახრულე
საშური საქმე.

სმშმლია - ნუტა ქასრეს გადგურჩებოდი.
ბაძარი - ქასრეუ?! ქასრე ვინ არის, ვინ
მგინა... საბერძნეთზე ვილაპარაკოთ. უნდა გენახა,
სუვლა, როგორ მიმიღეს საბერძნეთში. სენ-
ტშიც ვიყავ, იქ სიტყვა ვთქვი, ტაში დამიკრეს.
კისართან მიღებაზე უნდა გენახე... იქ, კისარ-
თან, მიღებაზე... /იყინის/ სასაცილო ამბავი მოხ-
და

აბაშურა - სასაცილოს ვერაფერს ვხე-
დე...

ბაძარი - ვერ არ მითქვამს, სასაცილოს
კი ვაგებდი?!

აბაშურა - არადა ვითქვამს, უკვე იყინი.
ბაძარი /სუვლას მუძრუნდა/ - მოდი,
გავეცეო, სუველია, ამბურას ცუდგუნებობას.
ცლაც გამაშობ იქაურ ამბებს.

აბაშურა - შერ ჩემი ხელის ძუძუმტე არ
ხარ, ჩე და მარადეამს გრძელნისკარტა, ავთავლება
თილად ვიხმობ. სამოსიც ხომ თეთრი გაცვია...

ბაძარი - გრძელნისკარტა ფრიად შეამა
/იღობა/.

აბაშურა - რა ექნა, ჩემი ბრალი არ არის
ცხვარი გაეზრდია...

სმშმლია - რას ამბობ, გოგო... ამბურა...

აბაშურა - დიას, დიასაც, ცხვარი გახრ-
და...

ბაძარი /იღობა/ - ხან ძუძუმტე ვარ ამის
სულის, ხანაც თილია...

აბაშურა - გრძელნისკარტა, ავთავლება -
არ დაგვიწყვეს.

სმშმლია - მე რას ვასწავლი, ეს კი როგორ
სიტყვებსა ხმარობს... აინნა, ო, დანანა, თქვენ
შევეწვიეთ...

აბაშურა - სეველია, შენ დანანა ხარ ჩემი
სულის, თუნდ აინნა...

სმშმლია - რა ხუმრობაა კერბია აგრე
ხსენება, მოთხარ! არ გეშინია? რიდი არ გაქვს,
არც მოკძალება?!

აბაშურა - არა, არა მაქვს.

სმშმლია - ჩუ, ჩემად-მეთქი! არა თქვა რა,
არმახ ვაგვიგებს...

აბაშურა - გათვოს მერე, ვერას დამკ-
ლებს, წავალ, მუხას შევეფარები.

ბაძარი - ისევ მუხა...

აბაშურა - მუხა მიფარავს...გარდაცლილი
დედაა მუხა... არც სისხლი სურს, როგორც კრპ-
თა, არც შახურება; არც ცუდს რას მეტყვის,
არც მძობროტებს, მიფარავს მხოლოდ. სიმშვიდეს
მტერის... მუხა დედა...

სმშმლია - ახალი კერბი შეგიქნია, ჰოდა
ისაა! მე კი ხვე-ხვე დედეტებს ამის. რა ვინდა,
გოგო, მოთხარი, თქვი, გამაგებინე! ვინდა რომ
მომიკლას მამაშენმა, ძღოხედ გამაქრას?! ღირ-
სიც ეიწები, არ უუარყოფ, ვერ გამოიზრდისარ. ო,
უბედური სეველია, ტანჯული ქალი, ვის ახს-
ოუხარ, ვის უფარხარ, ვინ რას ვთვამებს... სადა-
ცაა, უნდა გათხოვდეს, ეს კი...

აბაშურა - სადაცაა, უნდა ვითხოვო, ვინ-
ღოდა ვთქვა!

სმშმლია - თუნდ ასე იყოს.

ბაძარი - გავეცალით, სეველია, ნუ ავეწე-
ბით, ნუ გაეპარაზებთ... /ხელმკლავს გამოიდებს/
სმშმლია - ვერ ვერევი, ბაქარ, ვლარ ვერ-
ევი. რა არის მუხა? კრპი არის? - გამაგებინეთ!
ცოლი ვიყავი საურმაგის, ვაჩის ძისა, მამული
მაქვს ჩემი ვაჟახეთის, ფროტაოსელ ახნაურთა
სისხლისა ვარ, ვანა მდაბით... წავალ ვაჟახეთის,
რა თავს ვაკლავ, ვერ გამოვია...

ბაძარი - თავი ანებე! რას ვამბობდი?

სმშმლია - საბერძნეთი...

ბაძარი - ხო, საბერძნეთი /თან მიდიან/ იქ
უნდა ნახო, სეველია, იქ, სასახლეში რა ღირსე-
ბით უკრით მშურა. ან რა დახვედრა, რანაირი
სალამ-ქვლამი, რა მწეობრი ვჯარი, სახვების
ეთოსულოვინება... თუტარშიც ვიყავ, გამოაგნა
სანახამამ ... /ვაკლენ/

აბაშურა /თვალი გაყოლა/ - გაიწეხული
ელჩი არ ვარგა - თავი მოატქეს! - შიდი წლითა
ხარ ჩემზე უფროსი, მეტით ხომ არა!!! მიდი-მიდის,
ამბებსა კვება! დიდი კაცია, მამაშენმა ელჩად ვაგ-
ზუნა. - საწყებს აწყობს, მამაშოვის უნდა ქსარი.
არა ვთხოვდები, გაიგონე! არა ვთხოვდები, არც
ვთხოვლობ, ყველამ გაიგეთ!!! /შემადის მეგანი/

მამიანი - რა, აბეშურა, რა გაივით ვე-
ლამ, მითხარი ვინ გაგაბრაზა, არას ვტყვი მამ
მეუქანს?

აბაშურა - თვალებს რადა ხრი, მამ მე-
ფან, ცული ხომ არა გაივე რა?!

მამიანი - არაფერია... არაფერი... ცული რა
უნდა გაივე, ქალაქი ხანდოდ დაცულია. მობრ-
ძანდეს ქასრე... მალე მეფეც ჩამოვყავა მამველი
ჯარით, ნახოს მერე ქასრემა... შენ დარდი ნუ გაქვს...

აბაშურა - მამამაც ასე დამიბარა - დარ-
დი ნუ გაქვსო.

მამიანი - თან წაყვანე, აჯობებდა მაგრამ
არა ჰქნა ასფაგურმა, რომ წაიფიფინო აბეშურა,
შეშინდებო მკვიდრი მოსახლე...

აბაშურა - მეც ასე ვუფიქრობ, მამამეტი
მართალი არის.

მამიანი - ხო, მართალია... შენ დარდი ნუ
გაქვს.

აბაშურა - არა, არა მაქვს. ასფაგური
ქასრეს მოამოიბოს...

მამიანი - აი, ასე... ახლა მომწონხარ...
ციხის ჯდელი მყარი არის, ხალხიც მზადია.
წყალი, სურსათი, ყოველი გვაქვს, ორ თვეს
გაეუფლებო...

აბაშურა - იქამდე მამაც ჩამოგვისწირებს
მამველი ჯარით.

მამიანი - ჩამოგვისწირებს, ამა, რას იზამს...

აბაშურა - ორ თვე არც უნდა, /თან მიღ-
ან/ მამამეტი ყოჩაღად იყო, უელავდა თვალები
მკაცრად. დარდი ნუ გაქვსო, ასე მითხრა...

მამიანი - ორ თვე რად უნდა. მამველი
ჯარი მალე მოვა, ველავური კარგად იტყება.

აბაშურა - გახსოვს, მამ მეუქან, შენ მი-
აწოდე ღვინო თასით, ქასრეს მოვსახლეთ - თქვა,
დაღია და გააქროლა კიდევცა ცხენი.

მამიანი - ხო, აგრე თქვა.

აბაშურა - რა უნდა ქასრეს, რა ვალი
გვაქვს, რას გვემართლება?! ბოროტია ქასრე,
დარდს ვეჭრის...

მამიანი - ნუ გაქვს დარდი, აბეშურა! შენ,
დარდი ნუ გაქვს...

აბაშურა - ველა ასე მეუბნება, დარდი
ნუ გაქვსო. რომ არ მითხრან, დარდი უფრო არ
მეჭებოდა...

მამიანი - გეშინია?

აბაშურა - არა... იტყებ ცოტათი... სულ
ცოტათი მეშინია...

მამიანი - ნუ გეშინია, გაივამარჯვებო.

აბაშურა - გააჭუნა ცხენი მამამ და ხელ-
იც დავიჭინა, - მშვილობითო! გახსოვს, მამ მე-
უქან?!!

მამიანი - მშვილობითო! - აგრე ხოცვა
სწორედ. მახსოვს, როგორ არ მახსოვს.

აბაშურა - თვალებს რადა ხრი, ავი ფიქრი
ნაოჭად ვაქვს?

მამიანი - ჩემსას ვფიქრობ, შენ დარდი ნუ
გაქვს.

აბაშურა - ველა ასე მეუბნება...
ნუ გაქვსო.

მამიანი - ხო, დარდი ნუ გაქვს...

გაელენ. ცოტა ხანში შემოდის მალეობოლი.
მიმოიხილავს, თაქსაქინდროდ მოხუცს შენიშნავს.
მალეშობოლი /შხარზე შეუბო, შეარად-
რა/ - მთაკაცი, მეუქანი საით იქნება, სპასხეტა
ჩვენი?

მონეში - სპასხეტს ეტებ? თვად ენა ხარ?

მალეშობოლი - მალეშობოლი ასფაგურ
მეუქს.

მონეში - ასფაგური როგორ არის?

მალეშობოლი - მოხუცო, თავი ხომ არ მო-
ბუზრებია? კითხვა დავისეი, მეუქანი საით არის-თქო!

მონეში - მე რა ვციი მეუქანი... მეუქანი
დღიი ვციი...

მალეშობოლი - ჰეი, ვინ იციი, მეუქანი
საით იქნება!

მალეშობოლი გავა მოხუცი თავს ჩარგავს.
შემოდან კარა და ანკა.

ანამი - ვერცხლი გვექონდა ხაზინაში, ახლა
მეფე აქ იქნებოდა...

ქარა - მამ, პატოვებდა კრპებისა არ-
საქებოა?

ანამი - ძლიერ ბევრს სჭამენ ჩვენი კრპა-
ბი, ბევრნიც არიან.

ქარა - აი, მაგასაც მოვახსენებ მეფე ასე-
აგურს. კრპებს გადავცემ სამსჯავროზე, მერეც
ილაგებ.

ანამი - მო, გერხანობით ქასრეს სამსჯავ-
როს ავერიდო. ქასრეს სამსჯავრო გველის ვე-
ლას, შენის წყალობით...

ქარა - ჩემის წყალობით?!

ანამი - შენ, დეუქომდგრამა გამოსტყვე
კრპებსა ომი. მონები გსურდათ, ოჭრო-ვერცხლი,
ნაღაფარი. ასფაგურ ვენდო, ოღღუნო მეფე
სპარსეთს წაქიდეთ...

ქარა - ადღუნეთო! მეფეზე ამომბ?! მოვახ-
სენებ მაგასაც მეფეს... ენას მოვაჭრის მეფე ძირ-
ში, მაგ ხიტყვებისთვის.

ანამი - მშვიდობის თესლი არ ვახარეთ,
ომი ვარჩიეთ. ამა, ომი, მივიღეთ ომი!

ქარა - მოვა ასფაგურ, ჯარით მოვა... მერე
ნახე...

ანამი - მოვა, ხო, მოვა! მამ, არ მოვა?!
სათქმელი მე მაქვს, თუ ვინმეს აქვს... ღომ
მალავი ვერცხლს ხაზინიდან?! ვერცხლი გვექონ-
ოდა, მეფე ვერცხლით იყოღდა ჯარსა...

ქარა - ის ვერცხლი ახლა, ის ოჭროცა,
კარგად ვიცი, სადაც იხვენებს... ომებზედაც ბევ-
რი კთავება...

ანამი - არ გააბატებ მე მაგ ხიტყვას,
დღია კარა... ჩამოვა მეფე, მერე ენახოთ...

ქარა - ჩამოვა, ხო! დიდი ჯარით მოვა.
მისცემენ ჯარსა... მერემ ნახე შენა...

ანამი - მოვა ასფაგურ, ჯარით მოვა, მე
ვიცი მერე...

პარა - მოვა, ხო, მოვა.

შეზღის მეგანი.

მამშანი - მეუე არ მოვა...

ხანგრძლივი პაუზა.

მამშანი - გზახედვე ძლიერ ცუდად შექმნილა დარიალადე მინც ასულა. მერე კი მოკვდა. მეუე მოკვდა. ასფაგურ მოკვდა...

პარა - ჰოი, მეუევე ჰოი, მეუევი ახლა სიზმარი ხაზარული, ახალმოყარობას დამისიზმრა, ირევე მუქით ვეჭამდი თაფლსა...

შეზღის ბაქრა.

ბაშარი /ვ ზნებულა/ - დლატა! დლატი მიტყამს! ასფაგურ მოკლეს, ვით კოსარო მოკლეს დლატი... მეუენი ასე არა კვდებანს!

მამშანი /ხამაღლა/ - მოკვდა-მუქი! /უფრო ხმდალა/ მოკვდა ასფაგურ... /იდეე უფრო ხმდალა/ დარიალადე მინც ასულა, მერე კი მოკვდა. მეუე მოკვდა-ასფაგურ მოკვდა...

ბაშარი - მოქმედება არის საჭირო. შენ, მეგან, ხაზარეთს წახვალ, მე საბერძნეთს...

მამშანი - რის საბერძნეთი... ეს რას ამბობს...

ბაშარი - მამ, რა უქნათ? დავიკრიფოთ გულზედა ხელნი?! გაემაგროთ უნდა ციხენი, ვორე მაშველი ძალა მოვა.

ანაპი - მშვიდობით ვიყო, ჩეწივის ვიყო...

მამშანი /ანაკს/ - შენ მოიცადე... /ბაქარს/ სდგან მოვა მაშველი ძალა?

ბაშარი - პრომოვან... ხაზართაგან...

მამშანი - პრომს და ხაზარს ერთად აოშებ? ასე საბერძნეთს მიხსენებს ესა?! შენ ქართლის ელი საბერძნეთში არა ხარ, არა! საბერძნეთის ელი ხარ ქართლში... არ მოგებზრდა ბერძნულ წაღებზე ფიქრი?

ბაშარი - შენ კი... შენა... თქვენა, ყველას!

სარსლე ქოშებზე...

პარა - სპარსლე ქოშებს ევრეინ მიხსენებს. მე ქართლის კერპთა შაზური ვარ. ყველა სპარს ჩემთვის მოვეია.

ანაპი /კარას/ - დიახ, იმ კერპთა, ასფაგური რომ შეაკდინეს, წაიკდეს ქასრეს, სპარსეთს აოშებს...

პარა /ანაკისკენ გაიწევეს/ - ეს კვლავ აქ არის კერპთა სამხეჯაეო არც კი მინდა, ჩემი ხელით ეუქმეყავ თავსა...

ბაშარი /შუამი დგება/ - რა დროს ჩხუბია... მომსმინე, საბერძნეთს წავალ. კუხართან თავად ვიყავი, ვიცი ვანწყობა, მიმართება მათი აზრისა... სენატშიც ვიყავ...

მამშანი - კაცმა არ იცის, ვისი ფეხის ლეკა ხეობია, სპარსთ თუ ბერძენთა...

ბაშარი - განსხვავება ძლიერ დიდია, პრომოვან მოდის განათლება კაცობრიობის...

ანაპი - განათლება არც სპარსთ აკლიათ...

ჩეწივის ვიყო, მშვიდობით ვიყო...

პარა - კერპებსა კეთილთი, კერპთაშაგართან თათობრი შეეკრათ...

ბაშარი - რა დროს ბეობა... არის საჭირო...

ანაპი /კარას მისამართით/ - ვე მე ვიცი, რასაც ნიშნავს თქვენი თათობრი, ატყუებენ გულურყველითა...

პარა /ანაკს/ - ჩუ-მეოქი, ვირთხავ, ვირთხის შეილა...

მამშანი /ხამაღლა/ - ჩემად! ჩემად! რასა ეგეაართ! რას დავეშვავესით!!! /ხანმოკლე პაუზა/ ჭირისუფალნი ვართ დღესა ჩვენა - მეუე მოკვდივდა /ხანმოკლე პაუზა/ ახლა სიჩოქე, მეუენი თავის აზრს იტყვის. /ხანმოკლე პაუზა/ ჯარი ჩეწი ერთობ მეირევა... დახმარება არსდგან არის... ლეე-დილითა და ხაზართა ასფაგურთან ჰქონდათ კავშირი, მას ენდობდნენ, ასფაგურის სიტყვას უსმენდნენ... მოკვდა ასფაგურ... აღარ არის, კავშირეც გაწყდა...

ანაპი /ჩაურთავს/ - არც ოქრო გვაქვს, ჯარი ვიყვით...

მამშანი /ხელის მოძრაობით აჩუქებს/ - საბერძნეთი კი... /პაუზა/ რა საბერძნეთი, საბერძნეთი ძლიერ შორსა... ქასრე მოდის, ცეცხლმოდებულ შორილებს ისვრის, ქასრე მოდის, სადაცა ქართლში შემოვა... /პაუზა/ ასე მგონია, ქასრეს უნდა მოველით გულა...

/მხოტი, რომელიც აქამდე სკენის სიღრმეში იყდა, ამ რეპლიკაზე წამოიმართება/.

მირმანეწი - დიახ, დიახ, მეე მაგ აზრის ვარ. ქასრეს უნდა მოველებით გული.

ანაპი - მირეანოზი, ქასრეს მრჩეველი...

ბაშარი - მირეანოზი?! დლატა! დლატი მიტყამს!!!

მირმანეწი /ბაქარს მიუახლოვდა შეატყრა და/ - მირეანოზი, ქასრეს მრჩეველი /პაუზა/ და აღშრდელი მიმართა... /შემბრუნდა, ახლა ზოგად სურბობს/ მიმან ჰარში შეილა ქასრე მეფის ცნობისთვის გეგვით, საეგარელო მხევისიგან ჰავს ქასრეს მიმან. ძლიერ უცვარს, ძლიერ, ძლიერ, მზე და მოვარე მასზე ამოსდის... /ჩეწინა/ ამასწინათ ხანჯალი მეორე უსხხოვრა. უნდა ნახოთ, როგორ იწევეს მიმან იმ ხანჯალს - დეეებს უბრძვის, დეეებს ამარცხებს, გაუმართავს დეეებთან იმი... ნამდელი ლომის ბოკერია პაწია მიმან. ასაკს მეთხეავთ? შუდი წლისა, მაგამ ისეთი მამცია, ტყეანი, ზრდილი - გაოცლებით, გაგვიკირდებით, თქვენითვის იეთიხეთი, - შუდი წლისა ეს კოელი ვსაწევილი ნოუ?! მაღლობას ვწირავ ხარატუმტრას მაღალ განგებას, რომ მომინტვა მე პატრეი ავზარდი მიმან. სიმართლე ვითხრაი, მეუე ქასრეს არც უფიქრია, მომზეია ხელი, გამიღობ, შენდევ კი მიიხრა - შეწო, ჩემო მირეანოზ, გამზარდლო უნდა მიმან მეუენა წესზე მეე, რას ვტყვდი, მაღლი უუხარ ამ პატრეისთვის. თქვენი თვალთ უნდა ნახოთ, უწრთ იმინოთ, როგორ კითხვებს სვამს ჩეწი მიმან, კითხვებს თასეგვრს დროადლო შეჭრის წარბებს, ფიქრი უღდავს უსწრავეცი პაწეა თავში... /მომიხედავს/ ეს სადა ვარ?! მეხეთი-ქალაქში?

სიკეთესული

მოგესალმებით, იდეგრძელეთ, მოგესალმებით... /ყველას საითთად დაუკრავს თავს/ დამწერებულა მესხეთა-ქალაქი, ისე მოეჩვენებოდა, რომ ჯერაც გამოაქანარა აქ ეს ცოტა აბტკივლა... /ზერგემღაზე შეუღო ზღვი/ აი, აქა...

ანაპი - სიმხეში თურმე...

მირკანეონი - თურმე კი არა, დანამდ-კილებით...

ანაპი - მამ, ჩვენ...

მირკანეონი /ისევ აწვევებებს/ - უცოდ-ლობად, იგივე ველით... ოხ, როგორ მტკივა... ვერ ვისწავლე ქუთა ვერაფრით... რას მოგვრძობი, რა ძალა მადგა... წაყიდე ერთი, თავს უუწამლო, თორემ მიპარ ვიღას დაუხვამს სასაცილო კითხ-ვებს ათასჯარს. /მღის/ ვარსკვლავებზე ვინ ცხოვრობს, -მეთხა ვთხოვ. და თუ ცხოვრობს, აქ, მაწაზე გვეხდვისო ვანა?! /ჩაიკან/ სიკვდი-ლის მერე რა არისო? - ესეცა მეთხა. /მღის/ კიდევ რაო?! ხო, ხო... ახლემს რომ სამი კუბი ქქარდეს, ორი კაცი ხომ უფრო თავისუფლად მოთავსდებიო... /ჩაიკან/ დიას, დიას, ასეთი უცნაური აზრები აქვს ვმწვილ მიპარანს. /გავა/ პაუზა.

მამჩანნი - მირვანოზმა ყველაფერი თქვა.

ანაპი - გამოსავალი ეს არის მხოლოდ.

მამჩანნი - თუ ჩვენ კრპებსაც სცემს თავიანს, მამჩ, ხო...

მამჩანნი - ყველა მოთხოვნა, თუნდ თხოვნა თქვი, ჩამოვწერით უნდა გუღდასმით, ისე მი-ვართავთ მუფე ქასრეს.

ბამჩარნი - რაო, რას ამბობთ, რაღაც არ მესმის...

მამჩანნი - ჩვენ არაფერს არ ვამბობთ, არა! მირვანოზმა თქვა ყველაფერი

ბამჩარნი - შეიდი წლის ბავშვზე გსურთ გათხოვება აბეშურასო? /პაუზა/

ბამჩარნი - გამაგებინეთ! შეიდი წლის ბავშ-ვზე ათხოვებთ აბეშურას? შეიდი წლის ბავშვი ალკიდიგენს ფარნავაზთა შტოს? /პაუზა/ შე, ხუღელმა, კეისართან საქმე ვაჭარზე არც სახ-სარი არ დამიკლია, არცა ძალა, არც მოხერხება. ესეხი კი... შეიდი წლის ბავშვზე აპირებენ გათხ-ოვებას ჩვენი დედოფლის... /ნამხალადევი სიკვდი-ლი/ სასცილო არ არის, ვანა?! შეიდი წლის ქმარი... შეიდი წლისა... პატარა ხანჯლით...

მამჩანნი - აბეშურა ჭეჭენის ხნა არის.

ბამჩარნი - პიო, ხოლანგრე, ჭეჭენის სახ-ვლით საუბრობ მუდამ!

მამჩანნი - ხოლანგრე ჩემთვის არვის უთქ-ვამს, შენ პირველი ხარ. უკანასკნელიც ვიფილ-იყავ... /პატარი და მკეპანი ხმაღს იმთხულებენ/ შემოღის მირვანოზი

მირკანეონი - სულ დამაყწვდა მუთქვა თქვეწრეთის, მუხარებინა... ვნებსაც ისე სწრაფად სწავლობს ვმწვილი მიპარან - გაოცდებით, ვავიკირდებით. რა არის მიანი ბავშვის ვრება - რა სხარტია, რა მოწილო, ცნობისმოყვარე... ვარ-

სკვლავთმირცხველიც გაოცა თუყვის-მეწვილ-კრებუ-რა არის, ჩრდილოეთით, ვმწვილი მიპარან! - კითხულობენ ვარსკვლავთმირცხველნი. ეს და ესო - პასუხობს მიპარან. ამ და ამ ვარსკვლავს, როს ღრუბლები დავარავს შეი, რას ნიშნავს მიპარან? - ამას და ამას- არ აყოვნებს პასუხს მიპარანი. ანგარიში თქვით, ანგარიში, - ის როგორ იცის მიპარან, მითხარი, რამდენია თხოვთმეტს ვამატოო ოცდამედი? - ორმოცდარია. წამსვე პასუხობს, არ აყოვნებს, ნიჭურია... /ამასობაში ბატარს მი-უახლოვდა ხმალი ჩამართვა ბატარს მიპარავს/ აბა, მითხარი, ჩემო მიპარან, რამდენია ჩეიდეტს ვამატოო ორმოცდარია. მიპარანმა წარბი ოდნე აზიდა... /ბატარს/ შენ ვერ მტკიე? ვერ გამცემ პასუხს?! ნუთუ, არ იცი! - საბოღადმეცხეობს მიპარანი. წარბს აზიდავდა... ერთსაც ეტყვი, აბა, გამოგვდი. /ანაკს და კარას/ თუ შეიძლება ერთი წუთით, სულ ერთი წუთით... / ანკი და კარა მოუახლოვდებიან. მირვანოზი ბატარის ზელებს ვაკაცვებებს მათ. მკეპანსკენ ვაგმართება. ბატარის ხმაღსაც მკეპანს ვადას-ცემს/ აი, ახე... დიდი მადლობა... ხო, რას ვამბობ-დიო? ვამატოო თუნდაც თერთმეტს ოცდაათრმე-ტი - ხა... თერთმეტს ოცდაათრმეტი... არც ეს იცი? ვერ მპასუხობ? ნუთუ არ იცი? ნუთუ- ნუთუ- არ იცი, ნუთუ... /მკეპანს ზელი წარკა- ნუთუ, დასავლეთისკენ მაცქვრალ თვალს ლიბრას ვად-კვრა...

მკეპანი ბატარისკენ დაიბრა. წამით ჩამოხვდა. ვანწირული ხმა შეუქ. ბატარი აღარ ჩანს სტენაზე. ანაკს, კარას, მკეპანსა და მირვანოზს სტატიკური მდგომარეობა აქვთ. ხანგრძლივი, მძიმე პაუზა.

მირკანეონი - -- ხმაურისაგან იშვა ხი-ჩუმე! /თითქოს სიჩუმეს აფერადებსო/. ცირტა ხანში აბეშურა შემოღის.

ბამჩარნი - ძა მკეპან, ძა მკეპან! სარს-ნი თურმე ციხის კედლებს მოადგენენ, ძა მკეპან! არ მემშინია, სულ აღარ მემშინია! სარსოთ დავამა-რცხებით, აბა, რას ვიზამთ... კედლი ტვან ვასრო-ლენებთ, ძა მკეპან! ვაგუძლებე ვარსა, მოვამზა-ლოთ ცეცხლის ისრები! მეც უნდა ვიყო ბრძოლის ველზე, მეც შეწვევს ძალა. /იქ მყოფი ათვა-ლიერებს. პირველი აღტკინება ნელ-ნელა ტრება. თითქოს იბრკიით ლასარაკოს/. აქამდე სულ მემშინოდა, ძა მკეპან! ახლა აღარ მემშინია... მოვაშინალოთ დიდი ლოდებიც... ციხის მაღალი ქონგრებებიდან დავუშინოთ დიდი ლოდები... /მირ-ვანოზის მისამართით/ ამ კაცს არ ვიცირობ... /ჩამოუარა იქ მყოფი/ ცეცხლის ისრები არ დავაგვი-წვდეს, ცეცხლის ისრები... რა მოხდა?

პირველს და მორებს ასევეწრის ცხედარი შემოაქეთ. სტენაზე დასვენებენ. თავად დამწურბრ-ბული ქრისთუფლებით დაკრუწენ ზელებს, თავს ჩარვავენ.

ბამჩარნი - მამ... /ცხედარს შუბლზე და-ლო ზღვი დასალი მხით ამბობს/ მამა ცოცხა... /ვაკვირებულო/ ცოცხა მამა...

მირაპაპონი - გაიყენეთ დედოფალი, თორემ პირიქით მოხდება ახლა, სიწუშე შობს დიდ ხმაურს...

ანკი და კარა აქეთ-იქით ამოუდგებიან აბაშურას. სცნობენ გასკვით.

აბაშურა - /ცხელისკენ იცქირება/ ცივია მამა... არ ტოკდება... მამა ცივია... სამივენი გაველენ... პირველი და მეორე კი სცენის საპირისპირო მხარეს მოთავსდებიან.

მამაპაპი - მე ქვეყნისათვის მოვიტეე ასე... მირაპაპონი - ქვეყანა ხომ აოხრდებოდა...

მამაპაპი - ჩემს გულში იჯექ თუ რა არის, ვე უნდა შეიტკა. ეს რომ არა, ქვეყანა ხომ აოხრდებოდა...

მირაპაპონი - ხო, რა თქმა უნდა. ასევეური მომკვდარიყო უნდა უცილობდ.

მამაპაპი - მეც მაგას ვამბობ... არჩევანი აღარც კი იყო... ასევეური მომკვდარიყო უნდა უცილობდ... /საუზა/ ჩემი ხელით მივართვი თანხი. შმაგარეული დეინი ვასვი. ცხენზედ იჯდა, დეინი დღლია, მიიხროლა მურზე თახი, დაგვიქნია თავი ასეად. მშვიდობით!... - მოვეცახსა, გააქროლა უნდავე ცხენი. მეც ავწიე მეფის ხელი, დევემშვიდობე. /ითოქის ცოცხალ აღმამანს უწვეს ხელს/ მშვიდობით, მეფეც, თანმებრდილო, ერთგულო მძალი! მშვიდობით! მეფეც, გამარჯვებით ვართო კვლავაც! /ხელს უწვეს/ მშვიდობით, მეფეც! მეფე, მშვიდობით!... /ხელი ჩამოუშვა/ მე მუშარო ვიყავი მუდამ, ჯალათივით მომიტყხი სისხლა...

მირაპაპონი - ვე ტყუილია... ჯალათი ვანა მამის არ იყავ, როს სპარსეთში შენ და ასევეურ ნალაფართი ვერგამბარნი მეკობრებოდი?! ქახბრეც ყოველი ამბავი იცის. შენი ცოდვებეც მოხსენება. ვამოსიდევა სქარდება ცოდვებს... თავს ნუ იტანჯავ, ქვეყნისათვის ასე სჯობდა. აღბათ, მწიფოსაც...

მამაპაპი - ხო, ქვეყნისათვის ვავისარჯე... თავი ვადავდე... ეს კი, ეს ჭია, არაკაცი, ლაჩარს მწიფებს. დიახაც, სწირიად მოვიტეცი, თვალნი დავიხარე... მომეკლა სჯობდა...

მირაპაპონი - არა სჯობდა. სიკვდილი რაა? ვუე და მორჩა, ანუ აღარ ხარ... მირეანოზ იცის რას აკეთებს, იცის მირეანოზი! ეს ჭორწინებაც, დამოჯერე, მშვიდობას მოგვეცემს. ნავუკეტავთ ბარბაროსთა დარაღანს. ვინც მომშე იყო, მართალია, მტერი ვახდებდა, სამაგეფოოდ ამოიხუნთქებს ქართლი მშვიდად.

მამაპაპი - სიმართლეს ბრძანებ... მავრამ ესა... აბაშურას შეხედვა მიჭირს. ველარც დავკმაღლავს დავესწრები ასევეურისას. ვიტყვი ავად ვარ, ავადაც ვარ. მართლა ასეა...

მირაპაპონი - შენ არჩევანი არა გჭონდა, თავს ნუ იწვავლებ. ვამი ვაივლის, ყოველივე დავავიწყებლა...

მამაპაპი - არასა ეჩივი, არარასა ეწვავლობ მე, არა! ერთი წამის სისუსტე იყო. მომეცი ხელი,

მაეგანი არ ვიღალატებს! მირეანოზი ხელს გაუწეოდის. მაეგანი ვადამყოფური ვინთი არიბებს ხელს.

მირაპაპონი - ხო, იდეგობელე... საქმეს უნდა მივხელო ახლა...

მამაპაპი - იდეგობელე, შერც იდეგობელე... /საუზა/ ხელსაც მართმევენ, საოცარი არ არის, ვანა?! /თავის ხელს დასცქერის/ შემობის მალეგობოლა.

მამაპაპი - /სასპეტეს სიცოცხლე/ მამაპაპი - /მოხედავს/ მალეგობოლი ხარ ასევეურის? თქვი, — რა ვინდა, დროზე გამპირდი!

მალეგობოლი - იმეგარი ამბის მე მომიხედა შენთან მირეანა, რომ სიქარეში დამავიწყდა შეფის სიტყვები.

მამაპაპი - რა თქვა მეფემ?

მალეგობოლი - როს კვებოდა, მიმიბოთვისთან. ხმალი ვადმოჭა. /ხმლის გაუწევის/ წესთან თანმებრდილ, ერთგულ მძისო, მოურს მოცეე ხმალი... ერთგულ სპასპეტსო, ერთგულსო... - ვაიბორა. ამ სიტყვებზე დალია სული... /მაეგანი ხმალი ჩამართმევს. დაცქერდება მალეგობოლისგან ზურგით ფეას შემდეგ ნელა, ძლიან ნელა მიბეგენს მიბეგის წვერს ცელიან. ერთხანს ასეა. უკრად შემოტრიალდა, მალეგობოლის მიუქნას მიბეგისო/

მამაპაპი - გამპირდი-მოქო, ხომ ვინხარი, მინაც წვეული!!! გამპირდი-მოქო, წა, გამპირდი, თავი მანებე!!! ხმალია მოქეწი! რატომ ხმალი! რატომ მოქო! რატომ მე, რატომ!!! /ჩამობნელდა. შემდეგ ინათა/ პირველმა თავი წამოქყო. ცარიელი სცენა მოათვალირა.

პირაპაპი /საუზის შემდეგ/ მიმისკლინტია ანთარი სპასპეტისათვის! მირაპაპი /თავი წამოქყო/ - ხანხანდარისათვისაც მიმისკლინტია თქორის იხარავს.

პირაპაპი - ვერც ხელსაც.

მირაპაპი - ძირითადად თქორს.

პირაპაპი - ეველა თავის გამპირძინახე ფიქრობს. ვერამოსახურისთვისაც მიმისკლინტია!

მირაპაპი - კი, ბატონო, მიმისკლინტია და მიმისკლინტია!

პირაპაპი - საერთოდ, ეველასათვის მიმისკლინტია აბაშურას ვარდა!

მირაპაპი - აბაშურა, აბაშურა, რასა ვრძობ ახლა. მამ მოველეს, ვაიბოვეტენ შედი წლის ბეშეშე-აღმოსავლური მულოლია. სცენის ხიდრემში, შემადლეულ ადვილზე აბაშურა დგას. მანხიოთ-თა ერთი ეგუფი ასევეურის ცხელარს დასწელება. ამ პრიციციას პირველივე ასეა, კულში მოცეცა. მანხიოთა მუორე ეგუფის ტანტრეკნით შემოქყავთ მანხანა. ამ საქორწინო პრიციციას მუორე მოცეცა კულში.

პირაპაპი - რა ბატონო კრძალავენ ასევეურს! თავად რომ იციოდეს, ხელახლა მოცედებოდა, ხელახლა უცნაურია შეგეთა წესი!!!

მირაპაპი - ორმოცი თანხი ვარისკაცი და მამამბებე მირეანოზი მოცეცა მყარში ბატონა

მაძრანს. ქსრეც იქ არის, ჩამობრძანდა! აი, ჭორ-წილაც ამას პქვია!!!

ეს ორი პროცესია ერთმანეთის საპირისპირო კუთხეებიდან ძალიან ნელი ნაბიჯით მიემართება სკენის ხილრმისკენ, სწორედ იქით, სადაც შემოღლებულ ადგილზე აბეშურა დეკანოზის განმარტებით. მულოდის ხმა გაქაფარდა. უცრად ჩამობნდდა.

პირველი - პირველი რა იყო, რა მოხდა?! /ღამ-ფრთხალი/ დავინახე!

მეორე - თუნდ დაცხადე, ვის რა ესმის...

პირველი - აბეშურას გული შეუღონდა. აბეშურა! აბეშურა!

მეორე - მოდი და ნუ შევიღონდება გული აბეშურის ჭორწინებითა. როდესაც ქსრეს მიქრანისთვის მოლოცა უნდა მეფობა. დაიხარა იგი შელისკენ. ჯერ დაეცურა, გადასვა თავზე ხელი, მოუღერა... გადუწია საბოის მხართან. საკოცნელად ეწადა თითქოს. მოუღერებდა კი დაეცხრა, ავი კბილები თითო ხორცზე დაასი ბეშუის. თავისი შელისის სისხლი ეცხო კიდევ ტუჩებზე, მიმოავლო იქ შიფოფა თვალი. მაძრანს მიმართა - ეს ბატონი გავახსენებო ქსრეს მუდამ, ჩემი ვაჟკაცო... - შემდეგ წავიდა. ტოვებდა, მიშმა, შერწინებამ სასოწარკვეთის ამობახილიც კი დააღება, კლიტე დაადო გაღურებულ ბაგებს ბეშუის. აბეშურამ მაძრანს შეხედა. გაიწვილია მისკენ ხელი... სისხლი... - ეს თქვა. იქ ჩაიკეცა... თუქ, ვის უკვებო, ჩემს ხმა ხომ არავის ესმის... პირველი - იქნებ გაიფერ, ჩვენ ჩვენი ვოქვათ, ცდა არ დავაგლით...

მეორე - კი, ბატონო, მაშინ მოვევო. მირვანოზის სიტყვა გამართლდა. ქართლში შვიდობამ დაისადგურა. უსაკნობით გაბეშრებული ჯარისკაცები ჯვარდიდან ამარდავენ ციხის კედლებზე- ფუკ, უსირცხვილო... თანაც, როგორ იცონებებიან... შეხედაც მხარავს...

პირველი - თითქმის წელია, აბეშურა სამშვილდეს ცხოვრობს განმარტობით...

მეორე - განმარტობით? ბაქარაც ხომ მასთან არის?!

პირველი - საძრალი ბაქარ, თვალნი დასთხარეს.

მეორე - აღარც მბორია, არცა სულა, აღარცა კაცია... თავად ხედავენ, ის კი ვერა, ეს ცხოვრებაა?! ჩვენ კი უხედავთ, მიმოვიღვართ, კოსმოსსაც ვერთვით, ჩვენ თვალები ვართ, თვალებს ვხუჭვით, მანცა უხედავო...

პირველი - ყორნის თვალები, ყორნის სული... ჩვენ ვერ ვხედავთ.

მეორე - ბევრზე უმეტეს ბედნიერიც ვართ, კაცმა რომ ხოქვას.

პირველი - მოსალოდნელი როგორც იყო, ის მოხდა სწორედ...

მეორე - აბეშურა ბაქარს მიწოდო. შეიყვარა... ან შეებრალა. იქნებ მოვლედ იფრინო თავი, ან მარტოსულად... არ ვიცი, არა, ხეყვაროლისა ამით ამბავს არა სეხია რა...

პირველი - ვინდა აქვე ^{მეცხრამეტე} მგაქვითხმომო! როგორც მოხდა მთი ამბავი? ^{მეცხრამეტე} მგაქვითხმომო!

მეორე - კი, ბატონო, გავითამაშოთ...

პირველი - ესე იგი, ჩვენ ვცვებით, არა?

მეორე - ეგ არ ვიცი, ვცვებით თუ უცვებით, ის კი კარგად მომხსენება, სულ ტყუილად ვილაყებ ახლა ჩვენი მხაველი არავის ესმის... მო, ვითამაშოთ, თავი გაფრთოთ. აბეშურა მე ვიქნება, შენ ბაქარი ხარ. პირველი - ვერც არა... არა ვითამაშო! აბეშურა მე უნდა ვიყო.

მეორე - არა, არახებო! ქალი ხომ მე ვარ?! შენ მბო იფიცი, მე კი ცოლი... /პუშა/ თუ და?...

პირველი - აი, ხომ ხედავ, აღარ ვახსოვს. ეს მე ვარ ქალი!

მეორე - ეს შენ ხარ ქალი?! შენ რა ქალი ხარ, მახინჯა, ვიჯო.

პირველი - ნოე! ნოე! რას ამბობს ნახე, მოუხმინე როგორ მზანდავს, წვეული ესა... კამე, ისევ ლექსად აღუაპარაკი...

მეორე - მიმსკლინტა შენისთანა მგობრისათვის!

პირველი - მე მიმსკლინტა შენთვისაც, სასაქეტისთვისაც, საზინადარისთვისაც, კრპიომსახურისთვისაც, ბაქარისთვისაც, მირვანოზისთვისაც, აი, მაგ ლექსებისთვისაც მიმსკლინტა მოვლის გულითა... /პუშა/ სკლინტი რა არის, ხომ არ ვახსოვს?

მეორე - როგორ არ მახსოვს!!! სკლინტი არის... /პუშა/ ცელი ხიტვეა...

პირველი - ცელი რად არის? ნახე, რა კარგად ღვრს. /ტუჩთან მიტანს ხელებს/ მი-მი-სკლინ-ტი-ა-ა-ა!!!

მეორე - აშარი სასაქეტისათვის...

პირველი - მი-მი-სკლინ-ტი-ა-ა-ა!!!

მეორე - აშარი საზინადარისთვის!!!

პირველი - მი-მი-სკლინ-ტი-ა-ა-ა!!!

მეორე - აშარი კრპიომსახურისთვის!!!

პირველი - ტყუი ღები ვართ, ამას გავიძახით რა ხანა, არავის ესმის!

მეორე - მძეო.

პირველი /უფროსად ვითამაშებ/ - ტყუი მძეო ვართ, ამას გავიძახით რა ხანა, არავის ესმის!

მეორე - იქნებ ცოლქმარი!

პირველი - ტყუი ცოლქმარი ვართ, ამას გავიძახით... /დაფიქრდა. მოხედა/ მე მგონი და-მმა.

მეორე - არ ვიცი... იქნებ... /პუშა/ იქნებ შევეშალა უცდავებამ? /ითის გაილოკაცს. მალ-ლა ამწვეს/ ქარი უფრავს სამშვილდისკენ, აყვეო ქარსა, იქით გაფრინდეთ.

პირველი - აქედანაც ხომ კარგად ხედავ?!

მეორე - რა ვიცი, იქნებ გავერთოთ-თქო, გაეინანაოთ...

პირველი -გაეინანაოთ? კი, ბატონო, გაეინანაოთ...

ქარის ხმა

სამშვილდე შემოდის ბაქარი. მალეობრალი მოატყუდა.

ბაბარი /ილიშა/ - შენ მალეობოლი იყავი ადრე ახლა, ჩემს წყალობით, ნულა დადიხარ, დანაშაულებ. მიზეზ ტვირთი ვარ, მალეობოლო, ასე არ არის?

მალეობოლო - ჩემი ხელობა დღეს ესა... ლურს ამითა ეჭამ.

ბაბარი - დრონი გაყუდდენ, ხომ მეთანხები?

მალეობოლო - დრონი გაყუდდენ, ვე მართალია.

ბაბარი - უკეთესა, რომ გაყუდდენ. ცული დროება გამოიფიხიზღებს დიდს და პატარას... ხომ შეთანხები?

მალეობოლო - ... დიხ.

ბაბარი - /გადიმებული სახით/ ხო, ასე... მარჯანოხის დღე დათვლილია, ცოტა ხანც და... ხომ ასე?

მალეობოლო - აღბათ ასეა.

ბაბარი - რაო - აღბათო?! ხომ არ მომესმა?

მალეობოლო - დიხ, ასეა.

ბაბარი - არავითარი ჭოჭმანი, არავითარი აღბათ... /გადიმებული/ მარჯანოხის დღე დათვლილია, გავრკეატი სპარსო, შემოვიყვანთ ბერძენთ მცხეთაში... ხომ შეთანხები, მიპასუხე, რატომ ხარ ჩემად?

მალეობოლო - გავრკეატი სპარსო, პროში შპოვიყვანო... უეჭველად.

ბაბარი - უეჭველადო - მომეწონა. კარგი სიტყვა მოიბენე ახლა. /ხანმოკლე ძაუზის შუფლე/ თვალს რად მარიდებ მიპასუხე, ძაღლო, თახხარი!

მალეობოლო - მე... /პუზა/ გავცელები... ბაბარი - მიდი აქა... აქ მო ! /იპონის მალეობოლოს ხელს. ჩაეჭიბება/ სად წახვალ, სად?!

მალეობოლო - თვალს მარიდებო - სიდეგან იცი, ვერარას ხედავ.

ბაბარი - რაც საჭიროა იმას ვხედავ, თქვენ რე გვორიათ... ვხედავ მე, ვხედავ! აბეშურამაც თვალს მარიდა ამასწინათ...

მალეობოლო - ვე ტყუილია.

ბაბარი - ჩუ! ვიცი მე, ვიცი... სწორედ მოვაქეცე, რომ წავედი. /პუზა/ აღარ უნდა მოვსულიყო.

მალეობოლო - წაველი ხოლმე, მერმე ისეე მოვალთ... ეს შერამდენედ-

ბაბარი - ხმასაც იღებ!

მალეობოლო - მაშ, დაედუმდები.

/პუზა/

ბაბარი - ან ის რა იყო - მიპრანზე რომ სოქა, იმ ძაღლის ლეკვზე - საბრალოო... ეგვე მომესმა? გამეცი ხმა!

მალეობოლო - ჭასრებს ნატენი ახსენა მხოლოდ.

ბაბარი - ისევე უწნათ, ძვალ-ხორციანად დაუჭამათ ერთმანეთი მამა-შვილსა... საბრალო-

ოო - იმ ძაღლის ლეკვზე... აბეშურამ უნდა თქვას ევა? ჭასრებს შეიძლება უნდა თქვას?! არც მამის ვიყავ მართალი? თქვი, ხმა გამეცი!

მალეობოლო - იწებ მართალი იყავი კიდევ, მაგრამ...

ბაბარი - რა, მაგრამ?!

მალეობოლო - აღარ მოგებუნდა, ჩემო ბატონო, მამინაც წავედიო, შერე ისევე მოგებუნდით... ენზეზე აბეშურას, კიდევ წავედიო, ორი დღის მერე ისევე დაებუნდით...

ბაბარი - ჩუ, განხეჯა იწყო...

მალეობოლო - აღარას ვიტყვი, მიპრანზე-ბი ვეღლა სიტყვაზე...

ბაბარი - წადი, წადი... აბეშურას უთხარ, ბაქარ ვიხმობს-თქო... /პუზა/ წახვედი?

მალეობოლო - მივდივარ!

ბაბარი - აგრე უთხარი, ამ სიტყვებით - ბაქარ ვიხმობს-თქო! /პუზა/ მოიცადე... /პუზა/ გთხოვა-თქო, უთხარ, წადი ახლა... /პუზა/ პეი, სადა ხარ, ვიხმობს-თქო, ვიხმობს! - აგრე უთხარი. შემიძღის აბეშურა. მალეობოლოს ვერცხლის ჩაუღებს ხელში.

მალეობოლო - დიდი მადლია, დედოფალო, დიდი წყალობა.

ბაბარი - კარგი, წადი.

მალეობოლო გაეა.

ბაბარი - ვისმენ, ბაქარ, მე აქა ვარ.

ბაბარი /პუზა/ - რა ამინდია?

ბაბარი - ცა იქუფრება. ტყუას აპირებს.

ბაბარი - რა დრო არის?

ბაბარი - შხე შების ტარს გადასცდა უეე.

ბაბარი - სხვას რას მუტყვი?

პუზა

ბაბარი - განა იმ დღეს მართალი იყო შენი მოქცევა? წავედი, არც კი დამხედვენი ისევე მე მოველი ჩემი ფეხით. შენ დამამიკრე.

ბაბარი - კარგი, ბაქარ, პატრება მე გთხოვე მგონი. ნულარ იხსენებ...

ბაბარი - როგორ თუ ნულარ იხსენებო, ან ის რა იყო! - მიპრანზე რომ სოქეი - საბრალოო... ანა, მიპრანზე საბრალო ითქმის?!

ბაბარი - ბაქარ, არ გვინდა...

ბაბარი - თუნდაც იმის წინ ცხადლიე ვიგრძენ თვალს მარიდე იწებ იქ ვინდა, მცხეთა-ქელაქში, მარჯანოხთან, მიპრანთან გინდა?

ბაბარი - არა, ბაქარ! მე აქ მინდა. არც ვინ შეძახის.

ბაბარი - რომ დაეცხიხარ, წახვიდოდი? ასე გამოდიხ.

ბაბარი - უბრალოდ გამობო, არც არავის უწადივართ იქა. არც მე, არც შენ, არც სეველია. თავის საქმე აქეთ. ჩვენ აქ ვცხოვრობთ, ისინი იქა. ეს გთხოვარ მხოლოდ.

ბაბარი - დაფარული აზრით თქვი ევა. ან კი, ვინ უნდა დაეცხიხოს საკუთარ სახლში. - მარჯანოხმა? მიპრანმა? თა მაცენამა?! აბატომ გამობო, მომეც დასტური, წაველი საბერძნეთს,

გამოიხმობ იქიდან ჯარსა... /სუზა/ თვალს რად მარიდებ, მასასუხე, თვალს რად მარიდებ!

აბაშურა - არ გარიდებ...

ბაძარი - /სუზის შემდეგ/ შენი დასტური არც კი მინდა. თაყადაც წავალ.

აბაშურა - კარგი, წადი.

ბაძარი - წადიო - ამბობ. მაშ, მიშორებ, აღარ ვინდივარ.

აბაშურა - ... ბაქარ.

ბაძარი - რა, ბაქარ... ბაქარი ვარ, ავრე არ არის?!

აბაშურა - /ცრემლი მოუხევენა/ შემიძრალე, ძალა აღარ მაქვს.

ბაძარი - /სუზის შემდეგ/ შემიძრალეო - ამბობ. ვაგებანდე... /სუზა. ხელი მოხვია/ რატომ ვერ გზედავ ახლა - რატომ, რატომ, რატომ გაშწირა კაცმა, ღმერთმა! ამ ქვესკნელისთვის... დავდიოდი, აბეშურა, დავმაჰანკლობდი; შენი ღიმილი, შენი ცრემლი სხვისთვის მინდიოდა... ახლა ჩემი ხარ, ხულ ახლის ხარ, მაგრამ ვერ გზედავ... შენ ცრემლს ვერ ეხედავ, აბეშურა... შენ ცრემლს ვერ ეხედავ... /გულში წაიკრავს/ ვერც შენ გზედავ... ვერ გზედავ, ვერა... მე ვერ ეხედავ...

აბაშურა - /ვეერება/ შენ ჩემს გამო დავიხარე თვალნი... მე ვიქნები შენი თვალნი, მხოლოდ ვყოთ აბე ბაქარ... უბრალოდ ვყოთ... არ შეგაწუხოთ სულ არავინ... წყმაღ - ჩვენთვის... ჩვენთვის ვყოთ, ბაქარ, ვიარსებოთ უბრალოდ. არ გავახსენოთ თავი არავის, ვიარსებოთ უბრალოდ ბაქარ...

ბაძარი - /აბეშურას ხელს ჩამოიშორებს/ ვიარსებოთ?! ევ თილია, როცა ხედავ... როცა ვერ ხედავ, არსებობა სამარეს ნიშნავს... უნდა ვცხოვროთ აბეშურა, უნდა ვიოთ! გაყვაროთ სპარსნი, მოვიწვიოთ მცხეთას ბერძენნი... ხომ შეთანხმები, აბეშურა, მოთხარი სიტყვა!

აბაშურა /უღონოდ/ ხო, გეთანხმები.

ბაძარი - ხმაძალა თქვე!

აბაშურა - დიახ, ასეა...

ბაძარი - უფრო ხმაძალა, აბეშურა!

აბაშურა - დიახაც, დიახ!

ბაძარი - მირვანოზის დღე დათვლილია. ხომ ასეა!

აბაშურა - დიახ, ასეა!

ბაძარი - თეთრ ცხენებზე ამხედრებულნი შევალთ მცხეთას. თვალს ნუ მარიდებ, ხომ ხედავ ამას?!

აბაშურა - ეხედავ, ბაქარ.

ბაძარი - სახელმწიფოსაც ბერძენთ წესით, როგორ მოვაწყოთ. ხომ შეთანხმები?!

აბაშურა - დიახ, მოვაწყოთ...

ბაძარი - სენატის თავში მე დავჯდები. ვიცი ეს საქმე!

აბაშურა - ხო, ბაქარ, იცი.

ბაძარი - შეეკრავთ ქვეყანას, გაემაფრებთ, სპარსეთს მოვაშობთ!

აბაშურა - დიახ, ასეა...

ბაძარი - რაღაც არ მესმის!

აბაშურა - ასეა, ბაქარ... ბაძარი - არ მესმის - შეთქი! ხმა ამოიღე, თვალს რად მარიდებ?!

აბაშურა - თვალს არ გარიდებ.

ბაძარი - როგორ არა. ვერძინო ვეღლაფერს, თვალს მარიდებდი!!

აბაშურა - ბაქარ, ისევე...

ბაძარი - ისევე?! - გტანჯავ განა?! კეი, თახსირო, აქ მო ჩქარა. ამ წამს მივდივართ!

აბაშურა - ვიხივ, ბაქარ!

ბაძარი - არა -თქო, არა! შე მივდივარ, ამ წამს მივდივარ!

შემოდის მღვდლები.

მალაქმარბიწლი - ისევე?!

ბაძარი /წამოიძრება/ - შერც ისევეს - ამბობ! ძაღლო, მონავ, აქ მოითრე! /მღვდლები ხელს დაეცდნენ/ წაველი, ჩვენ წაველი, აქ არ ვუცდარვართ, თვალს ვვარდებენ... ჩვენი ჩვენი გზა გვაქვს, ჩვენი საქმე, იმ საქმეზე მივდივართ ახლა! /გადაა/ აბეშურა კახე ჩამოვდა ცოტა ხანში შერცის კარა ძარა - შენთვის კი არა, მას პროპოზიციის დასთხარეს თვალნი. საბრალოოო, - იტყვი. ვინ არ არის ქვეყნად საბრალო. თუნდაც შე, კარა, კერძომსახური, საბრალო არ ვარ? არამხმა თვითონ ამირჩია, ხილვად მეცხად... ეს რომ არა, მეც ვიქნებოდი ერთი ქალი ამ ქვეყანაზე... პატარ-პატარა ფერქობია, აურზაური... რით არის ცული, ამა, მოთხარი! ახლა კი მართლაც შეწირული მსხვერპლი ვარ რწმენის... თქვენ სამსახურში მოიხრება და მალაქმება. ჩემთვის არ ვცხოვრობ, მხოლოდ თქვენთვის, მხოლოდ თქვენთვის...

აბაშურა - ყურს გვივადებდი?

ძარა - მესმოდა... ასე უფრო სწორი იქნება...

აბაშურა - რისთვის გვეხელ, დედაო კარა?

ძარა - ... მოვაკულით პატყვი კრძობა.

აბაშურა - ხაზინადარა ანაკა ისევე მკეხთაში?

ძარა - ანაკა, მაშ, ვინ იქნება! მირვანოზთანაც გამოძებნა საერთო ენა...

აბაშურა - უოხარი ანაკს, რაც ხაარსებოდ ერგებოდა, იმის ნახვევარს კერპებს სწირავს აბეშურა-თქო.

ძარა - დიდი მადლია, დიდი წყალობა... აბეშურა წამოადგება. გასვლას ამირებს.

ძარა - კიდეც ერთი... /სუზა/ როგორ ჩქარობ, დელოფალო, გამიბრბო როგორ... შეგობარია კარა შენი, შენი მოკეთე...

აბაშურა - მე საქმე შეინდა...

ძარა - კარგი, კარგი, დავთვრებ, თუმც კი ძველი დაჯერება, ტუსაღს სასწრაფო საქმე ქეინდეს. ხალხში ხმა დადის, დელოფელი ახალ კერპას სეცემ თავანსო!

აბაშურა - რომელი კერპი, რომ არ ვიცი! ძარა - როგორ არ იცი!

აბაშურა - ვერ გავიგე, რას მუეზნები?

ძარა - მაშ, გეტყვი! - მუხა... მუხა გავიხდია კრპად!

აბშშურა - მუხა კერაი არ არის. გარდაც-
ლილი დედაა ჩემი.

პარა - კერაი ყოფილა, ხომ ასეა?!

აბშშურა - ეე ეინ ვითხრა, სეველიამ?

პარა - ხალხი ამბობს, სეველია რა შუა-
შია დედოფალი ხარ იბერიის, გინდა თუ არა,
ხალხი გიცქერის!

აბშშურა - შენ საბოძარზე მოხვედი ჩემ-
თან... მიიღე კიდევ, სხვა რა გინდა, თავი მანებე!
/ვაღის/

კარა თვალს გააყოლებს. კაუზის შუბლევ.

პარა - სხვა რა ვინდაო! გვერნება სამაიხ-
ოროდ ვიყო მოსული... ვერ დაგანებებ ვერ თავსა,
ვერ დაგანებებ! ხალხი გიცქერის, ვის სცემ თაყ-
ვანს, ან ვის უწევს?! ხიჯა-მრუმობ, ბორგნეუ-
ლად აძლევ, ამარიშურდი... ფარნავთია სახლის
დედოფალი ხარ, დეგაფრეცა?! მე გაგახსენებ!

შემოდის სეველია.

საშშშლია /შუბლევ - მე მახსენა?

პარა - ხო, გახსენა.

საშშშლია - შენ რა უთხარ?

პარა - რას ვეტყვიდი, ხალხი ამბობს-თქო.

საშშშლია - უბედური, ეე უბედური... ვეღარ
ვერევი, რა უშველო ისიკ არ ვიცი! მამამისი
ცოცხალი იყოს, დეგანებელი სულაც თავსა კარგი
მინდა ამ სულელისთვის, ცუდი ხომ არა. რა
ქნა, რა უყუო, ვით უშველო, დედაო კარა!

პარა - დედას ნუ მიხიბობ, ხომ შევითანხმ-
დი...

საშშშლია - კარას ვერ გეტყვი-

პარა - რატომ, განა ასე უცხო ვარ?

საშშშლია - უცხო არა, არც ვიცი რატომ...
ემუვლება?

პარა - მამაკაცია აქ შუაში... მამაკაცი უზე-
შია, ავი სულია... შენ ქალი ხარ... რა ლიბლი ხარ...
რა... რა ნახი ხარ... რა ქალურა... /თავზე გადაუს-
ვამს ხელს/ მამაკაცებთან ომში გამტანჯა...

შემოდის აბშშურა. სეველია უკრავდ გაეცლეუ-
ბა კარას.

აბშშურა - წვიმას აპირებს, დედაო კარა,
ქვე-ქუხილიც იქნება აღბათ... გზაში არ დავი-
ღამდეს...

პარა - ქვე-ქუხილისი არ მემშინია. მაგრამ
წავალ, თუ ასე გსურს...

აბშშურა - აგრე შსურს...

პარა - ანაკს გადაეცემ შენს დანაბარებს...
მაშ, წავედი! /მიღის/

კაუზის შუბლევ.

საშშშლია... აბშშურა!

აბშშურა - არა მითხრა, რა...

საშშშლია - მე, აბშშურა, სულ მარტო ვარ...
მარტოკა დავრჩი... შენ სხვაგანა ხარ შენის
ფიქრით... მე კი მარტო ვარ, აბშშურა... კარგი
მინდა შენთვის, განა ცუდი... მარტომ ვუთხარი დედა
კარას, იქნებ გაიშველოს...

აბშშურა არა მითხრა, რა! წა, გამშორდი!
გასწი აქედან!

საშშშლია - რა იყო, მოხდა განა რამე? რა
მოხდა?!

აბშშურა /ვერებზე შემოივლიდს ხელებს/
- გახსნი-თქო! ვასწი! არ დამტახხო!!! სეველია
აბშშურას მაიარდება. შემდეგ სცენას სტოევებს.
ცხენის ფლოქების ხმა.

აბშშურა - უცხო მგზავრი... უფური დედა...
ქვეას აპირებს...

შემოდის მტყანა თვდახორლო დაღვება აბშშუ-
რას წინ.

აბშშურა - მეფინ, შენა?!

მამშანანი - ადრე, მახსოვს, მთას მუქახდი.

აბშშურა - რისთვის მოხვედი?

მამშანანი - რად მიწყრები, ჯერ ეს მოთხარი!

აბშშურა - შენ თვალედი დასთხარე ბაქარს
თითქოს ჯალათი დალია ამ ქვეყანაზე შენის
ხელთა დააბრმავე, კოდე კოთხულა?!

მამშანანი - ბაქარ ვინ არის, ვინ მოვლია, მე
სხვა მაქვს ცოდეა...

აბშშურა - რა ცოდეაო, რას ამბობ?

მამშანანი - ჯერ მადროვე გეტყუო ველაფერს...
ამისთვის მოვედი, ცოდეა ვითხრა, განთავიხუ-
ფლდე-

აბშშურა - დაბრმავებას ბაქარისას ცოდე-
ვად არა თელი? მაშ, რა გეტყვს ცოდეა?

მამშანანი - უფრო დიდი ცოდეაა ისა... უფრო
ბიბე, უფრო მტანჯველი... შიშმა აკრთხა ჩემი
ცოდეა თავის ხელითა... შიშმა დაშლია, ძირს
დამავდო, ფეხითაც შემდეგ... პირველ სისუსტეს
უშალ მოსდევს დაცემა კაცის ვერ მოგაზერზე
თავის მოველა, ძნელი ყოფილა.

აბშშურა - რა სისუსტე?

მამშანანი - შიში სიკვდილის... მეც არ ვიცი
როდის გამიზნა ეე შავი ჭირი... ადრე არ ვიყავ
თითქოს ლანარა. სიკვდილის შიში შემეყარა,
როგორც სახადი... მით ისარგებლა მირვანოზმა-
დამაქარვერა განსჯის ძალი, შიშზედა კოდე შიში
მაქმამ... მტყრია ჩემი მრვანოზი, ჩემს ცოდეასა
შეგეს, დაქმანებულ ქობლეთა, მადეურ თვალბით...
ხსნა შენგან არის, არც ვისაგან, მხოლოდდა შენ-
გან მომეცი ნება, გამოვისყიდო ჩემი ცოდეა, დაკარ-
გული მეფანი კვლავ გამოქმნარკო... მომეცი ნება,
გამოვისყიდო ჩემი ცოდეა, აბშშურა, გვემაცა მაქვს,
თუ მომიტენ, იმასაც გეტყვი...

აბშშურა - გვემა მაქვს...

მამშანანი /ფეციფუჯელა/ - მოგახსენებ, აბშშუ-
რა... დედოფალი, ახლავე გეტყვი! წავალ სპარ-
სოს, ქასრესთან მივალ, დავუდებუი შსახურად
ქასრეს. იქ ვიომებ, სახელს მოვიხვეცე, დავებრუნ-
დები ისევ ქართლში, მირვანოზს მოვკლავ ქასრეს
ხელით, ამოვიძრკევებ მირვანოზს სრულად...

აბშშურა - ახლა ცოდეა თქვი.

მამშანანი - ცოდეა ვითხრა? განა არ ვითხ-
არ ჩემი ცოდეა ?

აბშშურა - არა, არ ვითქვამს.

მამშანანი - მიხვედიო კაცი მიხვედებოდა.
შენც მიხვედარი ხარ...

აბაშურა - ცოფა თქუ, ცოფა... სიტყვა დაარქუ იმ ცოფას, ამოავლე შენის პარიდან! მაშინ - მე...

აბაშურა - ზო, ვისმენ... ჩქარა... ანდა ნელა, ნელა მიიხარი, გამოკვეთ ვოვლი ბეგრა... ვის-შენ, მეუენ, შიდი, ბრძანენ!
მაშინ - მე თავს ვიკლავდი...

აბაშურა - ეგ ვოცი უკვე ვერ მოახერხე-სხვა მიიხარ ახლა!

მაშინ - ... სპარსეთს წავად. მირვანოზსაც სკავს მტრები იჭა, მათთან ვიქნები. დაებრუნდები ისევ ქართლში. პატივ-ღირსებას, დედოფლობას, აღუადგენ შენსას!

აბაშურა - მე ისევე დედოფალი ვარ. შენი ცოფა თქუ...

მაშინ - უპატრონობის თაღნი კაბა აცვია მავისთან დედოფლობას, აბაშურა. ჩემზე ერთგული შენ არავინ არ გვეილება. ერთგულება წამალია იმ სახალისოს, მე რომ მჭირს ახლა... შვილიდ...

აბაშურა - რა შვილიდ, რაო?

მაშინ - ძალი მომეცია... ხანდნან მომეცი ძალი, თუნდაც იმისთვის, რომ ისევე შენს სამ-სახურში დაეხარჯო ძალი, სისხლიც დაეღვარო... ძალი მომეცი, ბუერს არა ვთხოვ...

აბაშურა - ბუერს არა მოხოვ?!

მაშინ - ესეც ბუერია?! მოველი შენთან თავდაბლი, ტანჯული კაცი... გული მოვედი, წრფელი გულით, მანცა მტრეაც?!

აბაშურა - შენ, მეუენ, შენს სამსახურს მოვაზობ ახლა. ცოფას კი სიტყვა ვერ დაარქუ. თქუ შენ ცოფა, ამოავლე შენის პარიდან... სიტყ-ვა დაარქუ, გველიდები, ნელ-ნელა ბრძანენ!
მაშინ - ისეც მტრეაც, არ შეშვები, სიტყ-ვას მახდლებ...

აბაშურა - ბრძანეთო, ბრძანენ!

მაშინ - მამ, გეტყვი სიტყვა... /ხანმოკლე პუნჯ ცოფა ცოფით მოკლავს წყურვულს... უ-პატრონობის თაღნი კაბასაც ჩამოვაცლის, ფეხსევე გათილავს... ცოფას ცოფა სურს, როგორც ახლა მე მსურხარ შენა... /ზეღის არტყამს აბაშურა მიწ-

II შიშველი

მეხეთა.

სეცნის საბიროსპირო კუთხეებში პირველი და მეორე წყანან. სეცნის სიღრმეში მღვობობლი ჩამომდარა ტეაზე. მელი გაუწეუნია. შემოღობს სეფლია.

მალეშარბოლი - მოწყალეებს ხომ არ გაიღებთ!

სეფელია - ამამ ვიშეულის. /ჩაღლა უნ-დოდ/ შეცნობი შეინი.

მალეშარბოლი - განა, ვეცნობი ვინმეს კოფე. შეიდი წელია აქ არ ვყოფილვარ.

სეფელია - შენ მღვობობლი იფაუ...

მალეშარბოლი - მღვობობლი ასეფაგურ მეუის. ეგ როდის იფაუ...

ვერთი გემა მყენი მისენ იხრებ... არ, აგრე, აგრე... უპატრონო, წყველი ბაშუ...

შორიდან ჭეჭა-ჭეხილის ხმა ისმის. ჩამბ-ნელდა. განათია, წამით კვლავ ჩამობნელდა. ცოტახნის შემდეგ შეუვა გაძლიერდა. აბაშურა ნელ-ნელა წამოიწია. მის შორიახლოს პირველი და მეორე სხედან.

პირველი - შეინი გვხვდავს.

მეორე - ბოლო მოელი ჩვენს მარტობას... დავენახა! - აბაშურა!

აბაშურა - თეორი წერტილები საუბრობენ... თბილი წერტილები საუბრობენ... თქვენ რა გვქვიათ?

პირველი - როგორ ვთხოვრა... ჩვენ...

მეორე - ჩვენ ყორნები ვართ.

აბაშურა - არა, თქვენ თეორი წერტილები ხართ. ჩემთან მოხვედით. /ჭეჭა-ჭეხილის ხმა/ რა ხმაურია... თავი მტკიცა მე... ხმაური ცუდია...

პირველი - ელემ დაძკრა მუხას.

მეორე - იწვის მუხა...

აბაშურა - მუხა იწვის... საბრალო მუხა... არავის არ ეხრდება მუხა... მე კი გული მიკვებ-ბა... რა საბრალოა ირგვლივ ვეღლა...

პირველი - ვვლა საბრალოა?

აბაშურა - ზო, ვეღლა... სეფელიას ვაწე-ნენ, ხად არის ნეტაც?

მეორე - სეფელია უკვე წაიფა.

აბაშურა - საბრალო სეფელია... საბრალო ბაქარ...

მეორე - კარგ საბრალოა? მეუენიცი?... აბაშურა - ზო... საბრალონი არიან... მე გული მტკიცა, შეწურება გული, ისეთი საბრალონი არიან... /სუხა/ საბრალო ბაშუ, თითო ხორცი მოსწეოტებს მხარზე... მე მივქვარს, შე-ღლასა მოხოვს, თვალეობი მიხმობს... /წამოღე/

პირველი - ქრის გამძლეობა გაძაწეოტე აბაშურა! არ ვირჩე, არა!

მეორე - არც მე ვირჩე. აქ ვიყოთ, ერთად...

აბაშურა - ტირის ბაშუ... ქასრემ უკბი-ნა... ტკიცა ბაშუსა, მე მელიდება...

ჩამობნელდა.

სეფელია - ვით დავლახადი?

მალეშარბოლი - მეც არ ვოცი... ახე კი მოხდა... შენც შეველიდხარ, ახლა ვიცანი. აბაშურას გამძლეობი ხარ.

სეფელია - ვიფე გამძლეობი. აბაშურამ ხელი მყრა მერე, მომიშორა. თვის თავს აბრალოს, თორემ ჩემთვის კარგიც კი იფა. ჭეშმარიტება ახლა შევიციან.

მალეშარბოლი - ჭეშმარიტება შეიციანი? რამი არის ჭეშმარიტება?

სეფელია - ხელ უბრალო მსახურებაში, კრახებისა პატივებაში, დავარულის ხილვით ტე-ბობაში, შენ ხად იფა ეს შეიდი წელი?

მალეშარბოლი - საეჭრანეთში.

საშველია - ბაქართან ერთად? ბაქარ სად არის?

მალმმარბოლი - ეე არ ვიცი, ჩემი გზა ენახე.

საშველია - რა გზა ნახე, გლახაკობისა?

მალმმარბოლი - რატომ მარტო გლახაკობისა, ვინ ჩამოთვლის რა არ ვიყავი. - მთევზე, ქურდი, მაწის მუშა, ბაგის ამღები, მკვლელიც ვიყავი, აი, ცხოვრება მაშინ იყო!

საშველია - მერე, რადატომ შეიცვალე საქმე, ხელობა?

მალმმარბოლი - ქადაგებას ავეცი.

საშველია - რა ქადაგებას, რომელ ღმერთის?

მალმმარბოლი - უკრიათა ხორციელ ღმერთის. ერთხანს მივხედი იმის მცენებას, მერმე მივხედი, მასაც, ვით ვვლას, მეფობა სურდა. გული გამიძვდა, აღარა მწამს, დრო გავადინე...

საშველია - არამზ კერძი ვვლას დასცემს, ვვლას დაამხობს...

მალმმარბოლი - ჭეშმარიტება არც იქ არის, არც აქ არ არის.

საშველია - აი, ბრძენის ენაშუობა! მამ, სად არის ჭეშმარიტება?

მალმმარბოლი - ბიეუმის ხეობში, მგლის ხანაში, ვირის სამოში. ისეთივე ბინებურაა, ისეთივე სამიში, ისეთივე უსასრულო. დღეს ხარ, მერმე აღარა ხარ-ჭეშმარიტი მხოლოდ ესა!

საშველია - ჭეშმარიტება ხილავაშია დაფა...

მალმმარბოლი /ხელის მოძრაობით აჩუჩებს/ - შენ ასე თვლი, მე სხვაგვარად, საღაპარაკოც არავიყავი... აბეშურას უფარდი თითქოს, ასე მახსოვს, მერე რა მოხდა?

საშველია - ... მალაღატა. რაც თავი მახსოვს, ვვლას მალაღატობს. საურმაგის ცოლი ვიყავე, წავიდა ოში საურმაგი, მარტო დამტოვა, მაკელეს ოში, ღალატია, აბა, რა არის! შეილი მყავდა, სულ პატარა მომივლდა შეილი, მინაც დამტოვა, ღალატია, აბა, რა არის! აბეშურას გამღელი ვიყავე, კარგი მსურდა მისთვის, განა ცუდი... წადი! - მოთხრა. მომიშორა... წა, გასწი! - მოთხრა. ღალატია, აბა, რა არის! კარს ავეცი, კრპომსახურსა, ვიდაც გომბო მოიფინა, ვიდაც თარსი, კოკობიყა, ღალატია, აბა, რა არის!

მალმმარბოლი - ვინ კოკობიყა? ვინ გომბო?

საშველია /გამოეზიზღდა/ - ვაგეროთ ალბათ, ჩემსას ვეიჭრობ, ავრე დამწედა... საკუთარ თავს ეებასება... აბეშურას ამბავი მკითხე?

მალმმარბოლი - ხო, აბეშურას ამბავი გკითხე.

საშველია - აბეშურა ჭკუაზე შევდა უბოროტო ვიეს ეძახიან. ვთილ ვიესაც. ებრადება, რომ ჰკითხო, ვვლას. მეც ნიადაგ პატიებას მოხოვს. როცა შეხვდება, რა თქმა უნდა, მე მას არ ვეძებ...

მალმმარბოლი - სასახლეშია?

საშველია - ხო, იქ არის ელახიანი... ვვლას. მინც იმეძენ, ხალხს თავის დედოფალი სურს. არ კი მესმის, ხამართლე ვითხრა, მაგისთან დედოფლობა. - კვრებს ეე არ სცნობს მისნობს მგირი, აე ხულებთან შეკრა კავშირი. სულ ტყუილია ეე სიეთი, ეე სიბრალელი. გიწუხებს მხოლოდ, ამას ფიქრობ- დროზე გამწირდება.

მალმმარბოლი - მე კი მართლაც კეთილად მახსოვს, კერცხლსაც მწუქიდა.

საშველია - დაიფრა, ბავშუს უწაფლო უნდა მზარო, რაღა ბავშვი, მაძრან კაცია. ის კი დასდევს- მირან მზარი გტკიცა განა, ჩემო პატარავ?! მოდი, გიწაფლოს აბეშურამ, აი, მალამო... მე გამაგლო, მაძრანს კი დასდევს. ახია, ახი... ვინც მიღაღატა დაისავა ვვლას უკლებლივ... მალმმარბოლი - მაქვანი სად არის? ანა?

საშველია - მაქვანი სპარსეთის წაეიდა, ქასრებს ჩაუდგა სამსახურში. მარვანოზი, გეკოდინება, მცხეთას განაგებს, არის მორჭმით. ამას წინათ ანა ამხილა ხელმწიფობაში, მოიშორა თავიდან ანა.

მალმმარბოლი - ბაქარ საბრძენთს, მაქვან სპარსეთს, შენ კრპომსახური, აბეშურა გამდელი ქრისა. მე, გლახაკი, არაფრის მქონე დავებრუნდე ქართლში, ვზივარ ახლა გზახედ, ხელს ვიწვინე... შენ კი იმხი, ის და ესა... ჭეშმარიტება იმხი, რომ მხია ახლა...

საშველია - უცნაურად ღაპარაკობ...

მალმმარბოლი - ჯერ სადა ხარ! მომშენი იყოს თორე, ისეთის ვიტყვი...

საშველია - წამბ, წაეიდე... საჭმელს ვაჭმევ მალმმარბოლი /წამოვგა/ ეე კი მომწონს. ვერე დავეწყო...

მალმმარბოლი - მალმმარბოლი - ჯერ სადა ხარ! მომშენი იყოს თორე, ისეთის ვიტყვი...

საშველია - წამბ, წაეიდე... საჭმელს ვაჭმევ მალმმარბოლი /წამოვგა/ ეე კი მომწონს. ვერე დავეწყო...

მალმმარბოლი - ჯერ სადა ხარ! მომშენი იყოს თორე, ისეთის ვიტყვი...

საშველია - წამბ, წაეიდე... საჭმელს ვაჭმევ მალმმარბოლი /წამოვგა/ ეე კი მომწონს. ვერე დავეწყო...

მალმმარბოლი - ჯერ სადა ხარ! მომშენი იყოს თორე, ისეთის ვიტყვი...

საშველია - წამბ, წაეიდე... საჭმელს ვაჭმევ მალმმარბოლი /წამოვგა/ ეე კი მომწონს. ვერე დავეწყო...

მალმმარბოლი - ჯერ სადა ხარ! მომშენი იყოს თორე, ისეთის ვიტყვი...

საშველია - წამბ, წაეიდე... საჭმელს ვაჭმევ მალმმარბოლი /წამოვგა/ ეე კი მომწონს. ვერე დავეწყო...

მალმმარბოლი - ჯერ სადა ხარ! მომშენი იყოს თორე, ისეთის ვიტყვი...

საშველია - წამბ, წაეიდე... საჭმელს ვაჭმევ მალმმარბოლი /წამოვგა/ ეე კი მომწონს. ვერე დავეწყო...

მალმმარბოლი - ჯერ სადა ხარ! მომშენი იყოს თორე, ისეთის ვიტყვი...

საშველია - წამბ, წაეიდე... საჭმელს ვაჭმევ მალმმარბოლი /წამოვგა/ ეე კი მომწონს. ვერე დავეწყო...

მალმმარბოლი - ჯერ სადა ხარ! მომშენი იყოს თორე, ისეთის ვიტყვი...

საშველია - წამბ, წაეიდე... საჭმელს ვაჭმევ მალმმარბოლი /წამოვგა/ ეე კი მომწონს. ვერე დავეწყო...

მალმმარბოლი - ჯერ სადა ხარ! მომშენი იყოს თორე, ისეთის ვიტყვი...

საშველია - წამბ, წაეიდე... საჭმელს ვაჭმევ მალმმარბოლი /წამოვგა/ ეე კი მომწონს. ვერე დავეწყო...

მალმმარბოლი - ჯერ სადა ხარ! მომშენი იყოს თორე, ისეთის ვიტყვი...

მეორე - იმეკარა, რომ არ იცი რახა სკამ, არც შენ, არც იმან, ვინც მოგართვა ვე საქმელი, მაგრამ მაინც ქამ-ოფ, ოფს, - იახი...

პირველი - კარგი ყოფილა.

მეორე - ხო, კარგია. ასე ამბობენ.

პირველი - აბსურდი შშია. დიდი მათლაფა აბსურდი მომეც!

მეორე - ფაი ფაით გინდა, თუ ფაი ფაის გარეშე?

პირველი - რას მატრებაზობ, თუ ცოლი ხარ, ცოლი იყავი-

მეორე - არა გეკოდნია. მათლაფას როცა გამოვიტან, აგრე უნდა ვთქვა - ფაი, ფაი, ფაი, ფაი... უკეთ გერგება, კუჭ-ნაწლავი უკეთ ირღლებს.

პირველი - კუჭ-ნაწლავი? სად გეაქვს კუჭ-ნაწლავი?!

მეორე - ჰოდა, თუ არ გვაქვს, თავი მინებე. მიიღი დღე სახლის საქმეს ვაკეთებ, პასხლებს კართობ, დავილაღე, ქალი ვარ მეცა!...

პირველი - აღარ ვიამაშობთ?

მეორე - არა... აღარ ვიამაშობთ. ხედა მობწვა უცხელი-

პირველი - მაშ, აბეშურას ვაგესაუბროთ, თავს ვაგეორობთ. აი, ისეც! მიპრანს მოხდევს... შემოდის მირიანი. სანადირო სამოსი აცვია.

მირიანი /უზილაე მსახურს ვასახის/ - მამინოს კარგად მომიხედე, თავით ავებ პასუხს იყოლე!

მეორე - დეაეკაცლა როგორ მიპრანი!

პირველი - ნახე, შეხედე, თვალებიდან ცეცხლსაც აკვებსებს.

მირიანი /ისე უზილაე მსახურს/ - აუხვიე თვალნი აგრე, აგრე...

/შემოდის აბეშურა/

აბეშურა - სანადიროდ იყავ მირიან?

მირიანი - ხო... ვიყავ... იღონდ არ დაიწყო, საბრალიო, ვიძე, რა ლამაზია ეს ხოხობი, მაგრამ მეკლარიათ... არ დაიწყო, რა...

აბეშურა - კარგი, არ ვიტყვი... ნუ გაცხარდ... /სუჯა/ მხარი ხომ არ იტყინე?

მირიანი - /მხარზე ჰამოსს ჩამოიწვეს/ - აია, მხარი... აღარა მტკივა, რით ვერ ხელები?! მორჩა ტკივლი, აღარა მტკივა, ვაგიზარდე! ის დღეც არ მახსოვს წუხიერად, რაღა ტკივილი...

აბეშურა - აია, საბრალი, როგორ გეშენევა ქასრეს ნაკებნი...

მირიანი - ჰოი, ზარატუმტრა...

აბეშურა - რად მიწერები მირიან აგრე?

მირიანი - შენ რას ვიწერებო... ჩემს ბელს ვუთხარ ორიად სიტყვა...

აბეშურა - მე შეონი იმაზედ მიწერები, მაშინ რომ ვერ მოგეშეჯღე. თავად ვაკვოვნდი, პირკატა მეცა... მამატე, მირიან, ის დღე...

მირიანი - თუმც სასატიო არაფერი გაქვს, გამატეე უკვე ათასჯიხს...

აბეშურა - ასე ბოროტად მამატეე - გაბატეე უკვე ათასჯიხს - როცა ესა ხოჭვი, შენს

სიახლოეს /თავთან მოუტარა შენს/ არ, უბრალოდ არ ეხედი... ცეცხლისფერი წერტილები ვაჩვენებ... რაიმე არ ვხედავდე, რომც არ მესმოდეს, ის ავიწერტილები მაინც შემეხებოდნენ, გულს დამწვევტდნენ... მოდი ახლა, იყავ კეთილი, წამასმე-ვინე მხარზე მაღამო.

მირიანი - მაღამო?

აბეშურა - ხო, მაღამო... აი, მაღამო... სულ თან დამატეს...

მირიანი - ამასწინათ კეთოეანებთან რომ იყავ, იცი? ვახსოვს?!

აბეშურა - როგორ არ იცი...

მირიანი - კეთოეანი იცი რას ნიშნავს?

აბეშურა - როგორ არა... საბრალის ნიშნავს...

მირიანი - მერე... /აღარ ჩათვალა საქობოდ აზრის დამთავრება/

აბეშურა - რაო მერე, მოთხარი, მირიან...

მირიანი - ეველა მიპრანს ბეძახის, რაღა შენთვის ვარ მირიანი.

აბეშურა - მირიანი უფრო კარგად ფლერს... უფრო მახლობლად...

მირიანი - მაშინ მიპრანი დამიძახე, თუ მირიანი მახლობლად ფლერს...

აბეშურა - აი, ისეც წერტილები... ცეცხლ-ისეფერი... შეგნით ლურჯია, ღია შქვანეც, ვარეთ წითელი... ავი წერტილები...

მირიანი - რაღაცას მისწობ, გონს მიბნელებ... რა წერტილები, რის წერტილები...

აბეშურა - მე არ ვმისწობ... მართლა ასეა... ორნარი წერტილებია... კეთილი და ბოროტი... ზოგი ხევაე არის, ის იკბინება, თავს მატყვევს... წამასმევენი რა მაღამო, იყავ კეთილი.

მირიანი - წავასმევენებ თუ მისწობას მანახებ შენსას. აია, მოთხარი, რა ფრინველი მოვიინადირე!

აბეშურა - არ მომატყვევებ, როგორც მაშინ, გულს არ დამწვევებ?

მირიანი - არა, არა-თქო.

აბეშურა - კარგი, მაშ გეტყვი.

პირველი - ორი გნოლი.

აბეშურა - ორი გნოლი.

მეორე - ოთხი კაკაბი.

აბეშურა - ოთხი კაკაბი.

პირველი - ერთი ხოხობი.

აბეშურა - ერთი ხოხობი. - ცოცხლები

იფენ, ახლა მეკდრები არიან...

მირიანი - რაო ასეა, კოხე შენს წერტილებს, თუ იცოცხლებს-თქო მიპრანი დიდხანს.

აბეშურა - უკვე ვკითხე

მირიანი - რა გიპასუხებს?

აბეშურა - იცოცხლებ დიდხანს. მაგრამ ასე თქვს წერტილებმა, მიიღი ცხოვრება აბეშურას მოუხმობ შენთან. ბოლოს იპოვინი, ხეციციხ-ლის ბოლოს...

მირიანი - /იღიმება/ - აბეშურა! აბეშურა!

- აგრე მოუვენობ?

აბაშურა - ეგ არ ვიცი. ასე კი მოხერხ.
ხო შეპირდი, ახლა უწამლოთ უნდა შენ მხარს.
მირიანე - იქნებ გეცემა, აბაშურა? მო-
მეწყინა, მინდა გავერთო...

აბაშურა - მერე უწამლებოთ ქასრეს ნა-
ბუნებს?...

მირიანე - ხო, რა თქმა უნდა... მოდი, იცემა-
ცემა მინდა შენი ვიხილო...

აბაშურა - დაირა არ გვაქვს...

მირიანე - შენ დაირა არც რაში ვინდა...
წერტილებს დააკერებებს... მიღი, მიღი, თუ ვინ-
და რომ ჩემს მხარს უწამლოთ...

აბაშურა /მომიხედავს/ - დაირა არ გვაქვს...

პირველი და მეორე მუსიკალურ საკრავებს
დაეჭურენ ზღაპრით. მხოლოდ უპირავეთ, არანაირი
მიტყეა და ცერისა. მულოდის ხმს შორიდან
მოატანს. სველიანი მულოდია.

აბაშურა - რა უცეცო, მირიან?

მირიანე /ფეხი მოიხრება/ - რაც შენა გსურს.

აბაშურა - სველიანი ხმები... მაშინ ჩემი
დობილის ცეცას ვიცეცებ...

მირიანე - დობილიც გეცავს?

აბაშურა - -- აღბათ მგავს! სადღაც... იქნებ
სარსეთშიც... /სველიანი მულოდია უფრო გულში
ნაწვდომ, უფრო მახლობელი გახდა/ როგორ
არა მგავს... უცნობ კოდეც, ლელაა ქველა... მარტო
არის ლელა ახლა... როცა მარტოა, ასე ცეცავს,
დობილს მიხსენებს... ასეაგურმა, მამაქველა, გული
ატკნა... მარტო დასტოვა ჩემი დობილი, მშობლის
გარეშე- ცეცავს ლელა... მერე ტყისკენ გავ-
მართება... ასწლოვან მუხას ხელს შეახებს... მი-
უღერებს... მუხა დედა გარდაცვლილი... მის
წიაღში ხამშივლ სუფევს... ვერვინ მოგაგნებს,
დაცული ხარ... წვიმის ხმას უსმენ... წყა და
წყა... წყეთება... მარტო არის ლელა ახლა... როცა
მარტოა, ასე ცეცავს, დობილს მიხსენებს...

მირიანე - კი ნუ ირწვევი, იცეცე- თქო!
/მულოდის ხმს შეწყდა/

აბაშურა - ... აიკ ვცეცავდი!

მირიანე - ცეცას უმახი აფილზე რწე-
ვას? - ეგ რა ცეცაა /წამოღებდა/ შენ პირობა
დამორღვე... არ ვიცეცია...

აბაშურა - მირიან, ნუ იქნები ბორბიტი...
კარგი მსურს შენთვის.

მირიანე - ყველა გამღვლი ასე ამბობს...

აბაშურა - ხო, მართალია, სეფელიც ასე
ამბობდა...

მირიანე - ხოდა, წაიღ სეფელასთან... მე
გამღვლი აღარ მჭირდება - კე, ბაზიერო გაგი-
ფიონდა იქით მიმინო! იქით-თქო, იქით... /გარბის/
აბაშურა - მომატყუა...

პირიანე - აბაშურა!

აბაშურა /ცრემლიმომდგარი/ - მომატყუა.
ხედავთ?!

მირიანე - აბაშურა, ეს გვიხარია, სულ ოდნა-
კაცად არ გავმაცებულვართ? იქნებ ნაცრისფერი
მაინც გადაგკრავს?!

აბაშურა - არა, ისევე ისეთი მგონებოდა...
/გახსენებს აპირებს/

პირიანე - რა უბედურებაა...

მირიანე - დანებე მირიანს თავი, მოდი წყნთან...

აბაშურა /მოდის/ - ტყეა ბავშვისა, მე მიხ-
მობს ბავშვი... ქასრემ უკბინა... მხარი სტკევა...

თვალუბო მიხმობს... /გაბოდა/

პირიანე - თორადა... თორადა გვეხდავს...

მირიანე - ახლა ეიხსენებს, სწორედად რომ
ასე იქნება... გამოიყანი, აბა, რატომ?

პირიანე - რა, რატომ?!

მირიანე - რა და, ჩვენ ხომ თეთრი ყორნები
ვიყავით... ძლივს არ დავმედიდი... კი, ასე იყო!
ორი თეთრი ყორანი ვიყავით, შთამომავლობა კი
სულ შავ-შავები გვეყავდა... მიკვირდა კიდეც, ამ
ორ თეთრ ყორანს, ასეთი შავ-შავი ბაზალები
სადან-მეთუკა. ნუთუ არ გახსოვს?

პირიანე - კი, როგორ არა... ხან ხაამის
ტყულებს ვართ, ხანაც თეთრი ყორნები. მიღი და
გაიგე, ვინა ვართ... მიუგანს ზღადა?

მირიანე - სად, სადა?!

პირიანე - აგერ მოდის... სახესაც მღადავს...

მირიანე - ანაკი, კარა, ისინიც აქეთ მოდიან.

რა შეკრებაა! აბა, ჩუხად, მიუუდლოთ ვერი...

პირიანე - იქნებ ვცვებით, კი არ უესმენთ.

მირიანე - იქნებ... არ მახსოვს... /მოხერხებუ-
ლად მოკალათდებიან/

მეყანი სცენის ცენტრალური ნაწილიდან გამოჩ-
და ანაკი და კარა საპარისპირო კუთხეებშიდან.

მამიანე - დროს ნუ მოუკლავთ ფუჭი სი-
ტყვებით. ანაკ, ვიცი, დავითიბოვა შენ მირიანოზ-
მა ცილი დავწამს ზღაპრულბაში, შეიძლება
არც ეგ გაგმაროს. დედაო კარა, ყურად მუხას არ
სწყალობსო მაპირანი კრებებს. თითქოს შენც...

პირიანე - ეგ მე ვიცი... შენ საქმე ბრძანე...

მამიანე - სწორედ მაგითი გააცხადე ჩემი
სურვილიც... შენ, ანაკ...

ანაკი - მეფე მაპირანი ცელქი არის ერთობ
ბუნებით... სალაპარაკო გაუხდია ჩემი გოგონა...

თავსაც დაედებს მის სიწმინდეში, მაგრამ მაპირანი
არ იქცევა მეფეთა წესსზე.

მამიანე - ხო და ასე... ახლა მეც გეტყვით...

მაპირანის შემდგომ ბარტამა ქასრეს შეიღებში.
ბარტამს აღმზღვლად ფეროზი ჰყავს, მირიანოზის
მტერია ფეროზ. მათთან ვიყავ ეს შვიდი წელი,
მათი ფრთის ქვეშ დავიღე ბინა.

ანაკი - ფეროზი ვიცი... დიდი ძალაა. ომის
პირველ ვიწინას ჰგავს ეგ შენი სიტყვა.

პირიანე /იკინის/ - ადრე მშვიდობას გაიმბაზო-
და, მოაშორეს ტერის ორბოსი, ახლა ომი სურს.

ანაკი - არც მაშინ ვიყავ მე შუტყდარი. არც
ახლა ვცდები.

მამიანე - დროს ნუ დავკარგავთ. მომისმი-
ნეთ... თუკი ფეროზის მხარდაცქერა გესურს, ქართლს
გაეაშუქოთ ჩვენ ბარტამი. მაპირან კი... /საუბრა/
მოკვდეს... მირიანოზი მერე ვინდა... ჩემი ხელით
უწუქტავ თავსა, იმ ბილწე ენას ჭიან კბილებით

დაეკმევიანებ... შედი წელი კიხეველი ნდობას,
რომ ფეროზისთვის სიტყვა მთქვა, მას მოეხმინა.
ანაპი - რაო ფეროზმა?

მამძაფი - დამოიანზმა. მამ, აქ რატომ ვარ!
ანაპი - ის დაეოანზმა, კი ბატონო, ფეროზ
რას აკვებს... შენ ის მოთხარ, დაზღვეული რითი
ვიწებო, რომ ფეროზი მირვანოზად არ გადაიქცე-
ვა. მასუსხს გამიქვ, ოქროს გავილებ. ჯარსაც
ყოფილი, მიპრანსაც მოვლავთ.

პარა - ავი ოქრო არა მაქვსო?
ანაპი - არა მაქვს ოქრო... ოქრო სადა
მაქვს /პუზა/ მაგრამ ვიშოვინა... მაეფან, სიტყვას
ველოდები!

მამძაფი - მირვანოზის სიძულველია ჩემი
სიტყვა.

ანაპი - სიძულველი სიტყვა არაა... საბუთი
გვიინდა... ბეჭდიანი სიტყვა ფეროზის, თავის
დაზღვევა სამომავლოდ /ითიის აწვეთ/ ბეჭდი-
ანი სიტყვა ფეროზის...

მამძაფი - მაგას არ იხამს.

ანაპი - არ იხამს და კარგადაც იყოს.
მკვლევლი არ ვიცი იმისთანა, ეს რომ გაბელოს.

პარა - მკვლელი შე ვიცი...

მამძაფი - მკვლელის ცნობა უკვე საქმეა...
კარგია, კარა. გამაყენი მერე ის მკვლელი.

ანაპი - სანამ საბუთი არ იწებება ფერ-
ოზისაგან, შე არაფერი გამთვია, არც სიტყვა
მოთქვამს. /მიდის/

პარა - ეშმაკა, წვეული, ვირთხა...

ანაპი - /ძალიან მშობლად/ ვირთხისგან შეს-
მის... /პუზა/ იხე, მკვლელი შეც გამაყენი, დღეა
კარა... თუ მკვლენე არის თავის საქმის რაღა ოქმა
უნდა /ვაეა/

პარა - მაგის საფიკარ გოგოს მპურჯდნის
თურმე მიპრანი. უბეტესად ვე ბოლმა აქვს. ბოლმა
მიინც ვინს არ უკარგავს.

მამძაფი - მაგეკარ საბუთის ფეროზ არ
მოგვეკვს. სიტყვაზე უნდა ვერლოთ ფეროზს, სხვა
გზა არ არის.

პარა - გზების ბეტი რაა, მაეფან. შე წავე-
დი, კრპითთავარი იყო შეუბღლდ. შენც დაიმ-
ალე, არეინ გიცნის, ფრთხილად იყავი...

მამძაფი - ხო, კარგად, კარა! /გაიღი/

მეორე - /პუზის მუღვე/ ამ ქვეყანაში ვე-
ლევ მზადდება ბილწი მკვლელობა. მოლოდინის-
გან შედეგებულ პერსა ესუნტაქვით! ავე, შეხედე,
ისევ გუცქერის... რა ვინდა, რა! წადი, ვიღაც
იხიერი ხარ, თავი გვანებ! აბა, აიღე ჩქარა ჯოხი...

პირველი /ჯოხს ჯოხზე ურტყამს/ - ჯოხი
გვაქვს ჩვენ! აი, ჯოხი, არ გეშინია!

მეორე - ვერ იმ ღრუბლიდან გვიცქეროდა,
ახლა ამ ღრუბლიდან დაიწყო ჭკერტინი...

მოდელი ხარ? რას გეკრანტალებ, წადი, შენს
ცილს მიუწოზოუნ! შენი ცილი ააგრანტალებ!!!

პირველი - დაეცხებთ ჯოხსა, დაეცხებთ,
იყოდე! რას მოგეკრდი აგრე მკაცრად, რა ცნობას
გაქვდა!

მეორე - მაყრანტაღა ამ თხსხიზმა... აა,
დავწყე... მოლოდინისგან შედეგებულ პერსა
ესუნტაქვით! მოლოდინისგან შედეგებულ პერსა
ვლდაქვით! დასცხე, დასცხე, იწებე გავემორდეს...

პირველი - დაეცხო კი არა, მეც ჩემი
მჭირს... მოლოდინისგან შედეგებულ პერსა
ესუნტაქვით, ამ ქვეყანაში კვლავ მზადდება ბილ-
წი მკვლელობა...

მეორე - მოლოდინისგან შედეგებულ პერ-
სა ვლდაქვით!

პირველი - ამ ქვეყანაში კვლავ მზადდება
ბილწი მკვლელობა!

მეორე - დასცხე ჯოხსა, ეშინია მაგას ჯოხ-
ისა...

პირველი - აი შენა, აი, შენა!

ჩხაილ-ურანტაღით ჯოხზე ჯოხის ცქით,
'ფრთხის!' უშო ბეჭეტით, ორი შემოილი სული
სცენის სიღრმისკენ ვარძის შუბოვა აბეშურა.

აბაშურა - რა გჭირთ? რა მოხდა? სად
გარბან? მარტოკას მტოვებთ?! პირველი და
მეორე გაუნძანარდნენ.

აბაშურა - მარტო დამტოვეს.

ბაძარის ხმა - მარტო დაგტოვეს, აბეშუ-
რა? შეც მარტოვა ვარ...

აბაშურა - ბაქარის ხმა... ბაქარ, სადა
ხარ?

ბაძარი /ჯოხის ცქებით შემოღის. იღიმე-
მა/ - სულის ბუბუმტე დაეებრუნდა, აბეშურა,
სახერხეთიდან... არ მისცეს ჯარი, არც სახსარი
გაუწინეს ბევე მგობობმა... უფრო ბეველი მგობ-
ბრების იმეღია აქვს... მე მიმხედარი ვარ შენს
მოქცევის, კიდევ ვამართლებ... როდესაც ძალა
აღმართის ვერ ხნავს, ეშმაკობა უნდა ვიხმართ...

ხენა მაღლიდან უნდა დაეწყო... /უფრო მეტად
იღიმება/ ხომ ასეა? ხომ მიგიხედი?

აბაშურა - ბაქარ, ბაქარ... იღიმები, გული
კი გტკივა... როგორ ვხედავ!!!

ბაძარი - ვე არაფერი, აბეშურა... ღიმილი
ჩემმა ბეღმა მასწავლა... არაფერს ვეძებს არც
არაფერს ვიცი შე, არა! რადგან... მო, ახლოს
მოდი, ხომ არავინ გვიხმუნს, შეხედე!

აბაშურა - არც არავინ... წერტილებიც
გაქრნენ...

ბაძარი - ჩემთან არ ვინდა, ნუ ეშმაკობ...
ახლა მისმინე... მართალია, ჯარი ვერ მომიცეს,
მაგრამ სარწმუნო ცნობები მაქვს, გასახარელი.
იქ, სენატმა, სიტყვა ჩამოვდე... ვე ხომ იცო,
როგორცა ხდება, პარდაპირ სიტყვით არას გეტყვი-
ან, შენ უნდა მიხედე, თუ თავი გაქვს, მცირედი
ტყინი...

აბაშურა /ინტერესით/ - რაო სენატში?

ბაძარი - ახლა გაგვადგინი... /იღიმება/
ჩემი ფიქრით მართალი იყო. ეშმაკობ შენა... სხვა
მოატყუე შე კი ვიცნობ, აფაგურის სისხლს კის
შეარჩე!

აბაშურა - საწყალი მამა... ცივი იყო, არ
ტოკდებოდა...

ბაძარო - შენ დარდი ნუ გაქვს... ახლა ისეთ ცნობას მოგაწვდი, სარწმუნო ცნობას, სენ-ატინად, ვანა ქუჩიდან, რომ დამტრწუნე, შურისძიების საცხე მოვარეს ერთად ვიხილათ... სენატ-ში მოთხრეს... /პაუზა/

ბაძარო - რაო, რაო, სენატში?

ბაძარო - შესის ვე შენი მოუთმენლობა... ვაფანტ კოდეც... /საზეიმო იერსაზეს მიიღებს/ მიმანიშნეს სენატში ასე... საბერძნეთი იმს აძირებს თურმე სარსეთთან... /დამურთხალი/ ცოტა ხმამაღლა მომივიდა, ხომ არეინ გვისმენს?

ბაძარო - არა, არავინ...

ბაძარო /უბიდან რაღაცას ამოიღებს. აბეშურას გაუწვდის/ მოდი, ჩვენ მივეცი უცილობელ ომსა ნიშანი... პირველი სისხელი ჩვენ დავდებართ, ამა, აიღე...

ბაძარო - ეს რა არის, მალამო?

ბაძარო - ხო, მალამო... ასეფაგურის შურისძიების მალამო ვე, აბეშურა... ხომ მიხსენი?

ბაძარო - ქასრეს ნაბენს ვერ მოარჩენს?

ბაძარო - მიგიხვდი მავასაც. მირვანოზთან ერთად მაძრანიც... რაღა თქმა უნდა, არ შეეცდებარე, ასე ფიქრობ! მიგინხვია, მომწონს! ეს იქნება ომის ნიშანი... ბერძნული ჯარი მტრეთას შემოვა მაგ ნიშანზე, ენდე ჩემს სიტყვას!

ბაძარო - ამ მალამოსაგან ავი წერტილები მოდიან...

ბაძარო - რა წერტილები, აბეშურა!

ბაძარო - როგორ ვითხრა, ორნაირი წერტილებია, კეთილი და ბოროტი... სხვადასხვა ფერის... ფიქრებივით არის. ეს ფიქრი კეთილია, მამ, კარგია. აი ეს კი, ბოროტია, მამ, ცუდია! წავიღე უნდა, წავიდეც, გაქრეს ბოროტი წერტილები... /იქვე, ფეხებთან დაავადებს საწამლავს/

ბაძარო /ამ ხმაზე დაიხრება. ხელის ცეცებით უბებს საწამლავს, ცოტა ხნის შემდეგ იპოვნის კოდეც. იქამდე კი ასე, მუხლიჩაზრილი, თავადურილი საუბრობს/ - უარს ამბობ? შურს არ იძიებ მამაშენის, ასეფაგურის მოკვდინებისთვის... აგრე აროს მირვანოზამა ამ ქვეყანაზე? ვითხაროს მირვანოზამ? არ მოკვდეს მირვანოზი?!

ბაძარო - მირვანოზი საძარლოა...

ბაძარო - მირვანოზა საძარლოა!

ბაძარო - ხო, საძარლოა. გული მკვდარი აქვს მირვანოზს. სულ გონებით სჯის... ხან აზვრებს, ხან აშენებს, მიდი-მიდის, ფიქრებშია. გული კი მკვდარი აქვს... იქნებ თავისი მკვდარი გულის გაცოცხლებს უნდა მირვანოზს? მიტომ დადის, რაღაცას ფიქრობს, სულ განსჯამა... საძარლოა, ამა რა არის?

ბაძარო /ისვე მუხლიჩაზრილია/ - მამ, თეორ ცხენებზე ამხდრებულნი ვერ შევალთ მტრეთას?! მამ, ფეხმა ჩემი იმედი!

ბაძარო - თეორი ცხენებით ვინდა ვიბრითი? წამო, კთხოვით მეეჩინიებს. გვევს ჩვენ ცხენები.

ბაძარო /იხვით/ - იქნებ მატყუებ, მასხნად მივდებ... მორჩი თამაშს, მე მიმხედარი ვარ.

ბაძარო - შენგან უცნაური წერტილები მოდის... არე კეთილია, არე ბოროტი... რაღაც სხვა არის... ეკლებივით... პატარ-პატარა ეკლებივით არის... თავი მტკიცეა მე... ათასი ფიქრია - ათასი ეკალივითა ფიქრია. თავი მტკიცეა მე...

ბაძარო /ხმამაღლა/ - წადი, წადი! ბავშვი ვიხმობს!

ბაძარო - ბავშვი? სად არის?! ტკიცე ბავშვა... ქასრემ უკბინა... თითო ზორცი მოსწყვიტა შმარზე... თავი მტკიცეა მე... სად არის ბავშვი? მე მულოდება... /მადის/

ბაძარო /ჯობს დავუდგრო/ - დამწყველია ბედისწერის ცივი თვალემა, იმ სიცივეში ცრემლის ვარსკვლავს არა აქვს ბანა. მომეცი ძალა, მე უღონოს, დანამტყულის, ძალა მომეცი, თქვენ ღმერთებო, შურისძიების საცხე მოვარე ერთხელ ვიხილო... ერთხელ... სულ ერთხელ, მეტად არა, მხოლოდღა ერთხელ... /ჯობის ცეცებით გადის/ ჩამომხვდა.

სასაზღის დარბაზი მეცხეთაში. შუბლიდან მარინა და მირვანოზი.

მირვანოზი - ანაკის ქალს თავი ანებე. მხვევლების მტერი რა გვევს, მიპრან!

მირინა - არე არაფერი იყო ისეთი. გავებასე, ნადირობას ჰგავს ვეც სწორედ...

მირვანოზი - ხმა ეინ დაავდო?

მირინა - აღბათ თეთით... მხოლოდ ორი სიტყვა ვუთხარი. ისე ეამა...

მირვანოზი - არ უნდა გეთქვა ის ორი სიტყვა...

მირინა - როდემდე ასე, მირვანოზ, მიხხარ! ლაშქრობაში ჯერ არ მიშეებ! პოდა, ვინდინებ სადაც მომიხერხდება...

მირვანოზი - ნადირობა ისეთი უნდა, არ გაგივის მხვეკმა მიპარე. მეფე ხარ მიპრან, არ გვეკარება.

მირინა - ქასრეს ამას ვაუბებავი?

მირვანოზი - ქასრე თავის ქვეყანას მართავს. ჩვენ უცხონი ვართ მინე ამათთვის. ერთსაც გეტყვი - შენ ქასრე არ ხარ.

მირინა - მისი სისხლის ვარ. შეული ვარ მისი.

მირვანოზი - მამა-შვილობა მოფლობაში არაფერს ნიშნავს. ეს ვითხრა ქასრემ, როს დავდალა, თავის კბილი მხარზე დავასო. ვახსოვეს მუდამ მამაშენი ქასრეო, ვითხრა. იცი რატომ? უამრავი შემთხვევა ვიცი, როცა მეფობა მამა-შვილსაც წაიკიდებს ერთურთს. კიდე რა ვითხრა, იცი, ქასრემ, რა დავიბარა?! მეფობის დამლას ვაუფრობდი, მიპრანო, ვითხრა. შენ კი ივიწყებ შენს მეფობას, ვნებასა ჰვეები.

მირინა - მირვანოზ, ვუიცივ, უკადრისი არაფერი ჩამდენია, ინტაგრაძალა მარტაკვევამ მოსულ ქვეყანას. ორი სიტყვა ვუთხარი მხოლოდ.

მირვანოზი - ჩაიდინე!!! მტერი იმატე დაუფიქრებლად მოიქციე. მიტომ არ ვიშეებ ჯერ საღაშქროდ. შენ მხად არა ხარ...

მირიან - როგორ არა ვარ შხად, მარ-
ვანოზ. სისხლი მიღვს. სისხლი მაწვეს...

მირიან - ეცი ვე სისხლი... ისე
ვიცი, ტვინს რას უშურება - ახურებს ტვინსა,
ხურუმს პილებს, მერმე ანელებს... სიფიზზე
გვმართობს, მაგრამ, სიფიზზე არ გვაკლავა მტრე-
ში არც აქ, ქართლში - არც იქ, სპარსეთში.
ფეროზ ხომ იცი? - ჩემი მტერი... შეყვანი გამოუშ-
ვია თურმე მცხეთაში...

მირიან - შეყვანი მცხეთაში არის?
მირიან - ჯერ არ ვიცი. დავაგზავნე
ველეგან მსტორები. თადარიგს ვიჭერ. ვუზადე-
ბი. მკვლელებს მოუბეძენე...

მირიან - შეყვანი სოვის?
მირიან - შეყვანი ვიან არის, შეილო!
ფეროზისთვის...

მირიან - გამაქანი მკვლელები, მირიანოზ.
არ მინახავს არასდროს მკვლელები.

მირიან - მარტოა? - რაში გვირდება
მკვლელები, მაგრამ?

მირიან - არც არაფერში... არც კი ვიცი...
თუმცა, ვიცი... ანაკისთვის მჭირდება მკვლელები.
ანაკს მოვკლავ, მერე რას იტყვი, კიდევ დამიშლი
იმის ქალიან გაბახუბას? /იყინის/

მირიან - დაახ, დავიშლი... არც ხუ-
რობის არ მაქვს გუნება... შენ ცოლი გვაფხ, აბეშუ-
რა. იმას მიხედ...

მირიან - აბეშურა სადაური ცოლია ჩემი.
ერთხელაც კი არ ვწოლილყართ. სურვილიც არ
მაქვს, მასთან დავწვე.

მირიან - ეგ ჩემი საყუ არ არის,
მაგრამ. მე ერთი ვიცი - ამ ქვეყნის ხალხს
დედოფალი უფვარს თავისი. და რადგან უფვარს,
მოვალე ხარ, შენც შეიყვარო... პატრე სცე. არ
დაამცრო...

მირიან - ეინ შეეფიქრო! ვის ვეე პა-
ტრევი?! ვიფთა, ვიფთ, აბეშურა.

მირიან - ვიცი...

მირიან - მისანი არის, ავ სულებთან
შეკრა კეშირი.

მირიან - ეეე ვიცი...

მირიან - მდამბოთა ქიხებში შედის, ებახე-
ბა მდამბოთა, მათთან პურსაც სჭამს.

მირიან - მიტომაც უფვართ.

მირიან - მარტოხევის, მაწილილებს... ამასწი-
ნათ, არ გახსოვს განა, ელწები გვაყავდა მიღება-
ზე. შუბოზეტა ფეხშიშველი, გვერდით მიმოყდა.
მირან შხარი მაწეწეწე, მიზოვა სახალხოდ...

მირიან - კეთილი სიტყვით გაეც-
ილე, ისე წამოშევა...

მირიან - შენ ვააცილე, მართალია. მე
როგორ ვიგრძენ თავი ელწებთან, რად არ კითხ-
ვლობ!

მირიან - თუ მეფობა გესურს, არ შეგ-
ეწინეს უნდა სიწილი...

მირიან - კეთორვანები დაუნახავს, მათ-
თან მიხულია, უწამლია რადაც წამლებით...

მირიან - ეეე ვიცი.

მირიან - თუ სამკალი კქრდა რამე,
ველა არიფა... დამიფნა ბზბო სასახლესთან...
მათხოვარნი, ვლახაე-კლეხანი დამამდიდრა.

მირიან - ის სამკალი, თქო-ვერცხ-
ლი მანც აქ მოდის...

მირიან - კვრებებს არა ცნობს, არც ცეცხ-
ლს სეკმს თავიანს, არცა ციერ ვარსკვლავებს...

მირიან - ხალხს მანც უფვარს. იმედი
აქვს, ფანანავთია შტოს აღვევიდგნო... იცი რა
არის შეყვანათვის ხალხის იმედი!!!

მირიან - რისი იმედი, რა იმედი... ან რა,
რომ უფვართ? მე რა ბრალი მაქვს, მიპასუზე, მის
სიყვიესთან! წარმოდგენებში ცხოვრობს სადღაც,
თავის ფიქრებში. არეული აქვს დრო, ფიქრი, განსჯა,
საქცილი... მე კი ვუეცხრო, ქმრობა უთხრა,
ცილად დავისევა?!

მირიან - ცოლობას, მაგრამ, არც ევა
ვთხოვს.

მირიან - რისი ცოლი, რისი ცოლობა!
გამგელია თავისი ჭკუით, დამხდევს წამლებით,
ბალახ-ბლახი მოუხარშავს, მაღამის არქმევს.
შეგახედა ერთი, რა ფერი აქვს იმ მაღამის, ან
რა სიმყარა...

მირიან - როგორც ვაფევე, ბერისათვის
უწამლია მართლაც კეთილად.

მირიან - საბრალო არის თურმე მისთვის
ველა ამ ქვეყნად. მეფე, მდამბო, აზნაური, -
გარჩევას ნუ სთხოვ... საბრალოა ბალახიც თურ-
მე გათვლილი. ხეე ჩაწეხილი საბრალო... ნანა-
დიროცი...

მირიან - ... იქნებ ასე.

მირიან - შენ რა, დამცინი?!

მირიან - კი არ დამცინი, ვიეცხერი და
ჩემთვისა ვიეცხრო...

მირიან - რას ფიქრობ, რაო, მართლა
ძალიან საბრალო ვარ ამ ვიეთს ხელში, არა,
მირიანოზ?!

მირიან - იცი რას ვიეცხრო?! ჯერ
შხალოდ გქვია მეფე მეფე არა ხარ. მეფე თუ
ვირდა იგი სრული: დაივიწყე შენი ხორცი, შენი
სურვილი; დაივიწყე რა გაწუხებს, ან არ გაწუხ-
ებს; ყოველვე დაივიწყე, თუ ასე ვთხოვს გარე-
მოება... დაივიწყე შენი რწმენაც ან ურწმენობაც!
სხვა ხალხისა ხარ შენ აქ მმართველი. თავისი
ვიე ურწმენით - მართალიც არის. ქვეშევრ-
დომების ზურგზე დგახარ, - გახსოვდეს მეუფამ.
ფალოსს უღრკენ მუხლსა? მოუდრიე შენც
მათებრ მუხლი! ძაღლის ენაზე საუბრობენ? შენც
აეფუდი! არმახის კერპს სეკემ თავიანსა? რად
არ უნდა სეე შენც თავიანი?! ვიე დედოფალი
უფვართ? შენც ვიეყვარებ ის დედოფალი... მასით
არის შენი მეფობა განმინერი!

მირიან - მამ, თვლილმაქციობა არის მე-
ფობა?!

მირიან - ხო, ცბიერეაც.
მირიან - მოხსიხლუობაც...

მირიანე - შემართებ, ბრძოლის ვინი, ვინი მეუბნის!!!

მირიანე - შენ ხარტუმბრას დედ მოძღვრებას მაზიარე ახლა ამბობ, კრას ვეც თაყვანი...

მირიანე - უნდა სეც დრო...

მირიანე - მე კი კარა დავითხოვე...

მირიანე - კარა დავითხოვე? ეგ როდის, მე რად არ ვიცი? ...

მირიანე - სიმართლე ვითხრა, არც ეგ ვაგბრე... მომპებრა თავი კარამ... სამეგრე მეახლა საბოძარზე მესამედ კი, ათი დღის წინათ, პანკოვი ვკარი, ისე გავადღე...

მირიანე - მიპრან, მიპრან... /პუზა/ რადღაცა ფიტრობს კარა... რომ მოსულიყო სავედურით, არ ვინადვლებდი... რადღაცა ფიტრობს კარა... ხალხს ავიჯანყებს... /პუზა/ ავისრულდა ოცნება მიპრან! საღამუჭროდ წახვალ. ლეკ-დილოთა დღლაშქრავ უძალ.

მირიანე - საღამუჭროდ... ეს რა მესმის... მადლობა, მირიანო!

მირიანე - მომისმინე... ნალაფარი რომც არ გქონდეს, ოქროს მე მოცეცე... იმ ოქროთი მახვალ კრამბას, როცა იქნება თაყვანილობა ხალხისა დიდი. ნახვეარ ოქროს ხალხში მოაბნე, ნახვეარს-კი კრამბეს შესწირავ... გაიგონე, რაც ვითხარი?!

მირიანე - დიახ, მირიანო... მამ, საღამუჭროდ!

მირიანე - ხო, საღამუჭროდ...

მირიანე /სარკმელში გასახტებს/ - ეკე, დაშქარი შეკრიბეთ ჩქარა, ბარბაროსნი უნდა დავლაშქროთ!!!

მირიანე - სენსაზე ზელეკოჭილი მაყვანი დაცეკა.

მირიანე - ამას ვის ეხვდავ. მაყვანი გვესტუმრა, მიპრან!

მირიანე /ინტერესით შესცქერის/ - მაყვანი გოლიათის დარი მახსოვდა.

მირიანე - შენ პავში იყავ, რომ წავიდა, ამიტომაც ვახსოვდა ასე ფერობს როგორ მყავს, მაყვან, მოკეთე ჩემი...

მამიანე - უფრო კარგად, ვიდრე შენ ვინდა დაიხლოვა ქასრემ ფერობ, მძასეთითა ჰყავს. მირიანე - ბევი ვიცი, თავის მძას შხამსაც გაუშხადებს, თახით მართოვს.

მამიანე - მადლობაბო, ცოდვას მიხსენებ?! არ შემინა სიკვდილისა, დამკარ მახვდილი!

მირიანე /მაყვანს მიაჩერდა/ - მიპრან, შენ რას იხამდი?

მირიანე - რა უნდა შექნა, მახვილს დაცეკავდა.

მირიანე - განა მეტისებები ვართ, მიპრან, მოვესახურით ამ ვაგბატონს, ჩენიე ხელით ჰუჭუთა უფროთი, ვათავისუფლოთ ცოდვებისგან, შეება მოვეკაროთ?!

მამიანე - ის დღე, ის წუთი რატომ არ დაბრუნდება, როს შეაკდინე მაყვანი, დაკარგვინე თავი თვისი, მიში კვამე... მაშინ ზომ, მაშინ...

მირიანე - მაშინ, ღდაბო, მაშინვე შენ სხვაგვარად. ყველა ღმართი ასე ამბობს, ჩემო მაყვან... ახლა საქმეზე... დამახსოვრე, მიპრან შედილი, ესე ჩემი სიტყვა. შენი მტრისგანაც გამოსხლიტო უნდა ხერი. სიკვდილი რაა, მიპრან, ფუც და მორჩა, ანუ აღარ ხარ... უკეთესი არ იქნებოდა, მცირე უსტარი გავაგებოდა ფერობისათვის. უსტარი ფერობს-მაყვანის დამხრილი თვალნი...

მამიანე - არა, არა! ეგ არა!!! მომკალ მირიანო!!! თუნდ მაწამე, ნუ დამპრამყვებ...

მირიანე - /შესცქერის/ სიკვდილს კი ვეთხოვდა... სიკვდილი რაა...

/შემოდის აპშურა/

აპშურა - ხმა მომესმა რაღაც საზარი... მირიან, რამე ზომ არ იტკინე!

მირიანე - არაფერი, აპშურა, სულ არაფერი. /მირიანს გადაულამარაკებს/ აბა, მიპრან, დამანახე შენი მეუფობა. /აპშურას მუკახლოვდა/ ჩვენ, აპშურა, სტუმარი გვევავს. ესაუბრობდით მისთან ტკილიდა. უკერად კი... /ხანმოკლე პუზა/ თვალში რადღაცა ჩაყვარდა... თვალის ეტკინა.

აპშურა - თვალი ეტკინა?

მირიანე - დიახ, თვალი. ახლა რა უქროს, კარგადაა. არა, მაყვან!

აპშურა - მაყვან...

მირიანე - ხო, მაყვანი გვესტუმრა მცხეთას...

აპშურა - მაყვანი... რაღაც მქონდა მასთან სათქმელი...

მამიანე - დამპრამყვ, მირიანო, ჩქარა... დამთხარე თვალნი, ჩქარა - მეუბი, ჩქარა, მირიანო!

აპშურა /მაყვანს მიაჩერდა/ - დამპრამყვ... უცნაურია... რატომ უნდა დავაბრმავო, და მაყვან? ცუდაა ეგა... მტკინეულია... მერე ველ-არა ხვდა, და მაყვან... რა უნდა მეუბნე შენთვის, რაღაც მქონდა შენთან სათქმელი...

მამიანე /გამბორტყობით/ - არა მაქვს ცოდვა, სულ არა მაქვს! მოდი, მოდი, დამცეკვდი, არარას ვწვავლობ! ცოდვა არა მაქვს, რად ვწვავლობ?! მე რა ბრალი მაქვს...

აპშურა - არა ვწვავლობ... იტანჯები, და შეგან... განა ვერ ეხვდავ- როგორ ეხვდავ- როგორა ეხვდავ...

მამიანე - არ ვიტანჯები, არა, არა! მე მართალი ვარ! მოვედი შენთან, არ მიმოდე! შენს თავს აბრალე თუ რამ მოხდა, შენი ბრალია! დედოფლობასაც აღვიდგენდი, ეგ არ იხურვე!... მე ბრალი არ მაქვს, მართალი ვარ, მე მართლი ვარ!!!

აპშურა - ხო, გამახსენდა...

მამიანე - დაღატი არ თქვა! მე ეგ სიტყვა არ მეგრობს, არა! ასეგვარ თავად მღალატობდა, მახეს მიგებდა...

აპშურა - მაშინე მახეს გიგებდა?

მამამამ - ხო, ხო, მახეს... ის ფეჭობდა ჩემს მოკვდინებას. აგრე არ არის, მირვანოზ, უთხარ... უთხარ!

მირიანე - რის მოკვდინება, რა მოკვდინება, ასფაგური მოკვდა თავისით.

მამამამ - უთხარ, შე მართლაც ძაღლ-თაბირო, უთხარ მადედრო, ვით აცდუნე შენ მე-ვენა!... ჰოი, ასფაგურ, ნუტაე მართლაც შენ გელ-ალატა... ჰოი, ასფაგურ, ცოვას ცოვდა ვამატე-ძსო! სად არის ის დრო, როს სიღალით ეი-დოლით ოშში! სად არის ის დრო, როცა ძმობა ძმობას ნიშნავდა! შიშმა დამჯახნა, დამასოხა, დამაძხუნა... შიშმა მაკმაჰ ვირის ჭკუა... შიშმა მოპყვარა გულს სიღავა, შელავს კი სიქლესე... აბეშურა, ვოველ დამე ვეკლავდი თავსა... თან შევეჭრე მე მაგ გრძობას, თითქოს შევეუღლით... დამკარ მახვილი, მამაშენის ხმალი მარტყა, ხმალი დამკარი მევენსა, მევენაი თავს ვერ მოიკლავს...

აბაშურა /დაცქერდა/ - გაოჰილია?! /მევენთან ჩაირიქტეს/ ვიცი მე... გამასხენდა... ძალა იხმარე, შურაეცხმავე, მამაც მომიკალ... ვიცი, მევენა, გამასხენდა... რა საბრალო იყავი შიშინ!... განა რა არის, რატომ ასე ან რისთვის ასე?! მიდობოლივართ, ერომანეთს ვეკლავ სი-ტყვიით და სუქით. თითქოსდა ფიქრი, ჩვენი ფიქრი ამისთვის ფეჭობს... თითქოსდა გული, ჩვენი გული ამისთვის ფეჭიავს... მკვლედიცა და მოკვდინებუ-ლიც ორივე ისე საბრალოა, ისე ტანჯული... საბრალო არის ისიც, ისიც, მესამე, განზე... თუკი არ სტყევა საბრალოა, აბა, რა არის?... მირიან, შენ ზომ გებრალეხა მევენა?

მირიანე - ხო, აბეშურა, მებრალეხა. აბაშურა - შეც მებრალეხა ნახე სტყევა, მირიან, ხელნა... გაუკოჰეცეს ვიღაცას... ვინ არიან, რატომ კოჰეცენ... იწებ მამველი, მირიან, ვერ ეხსნი...

მირიანე მთავლობედება, მევენას ხმალს შეხ-სნის. წამოაყენებს. ზღულებს გაუნთავისწულებებს. მევენაი უხმოდ ეპორილებს მას.

მირიანე - მოდი, აბეშურა, გაეცილით მევენაი, შორი გზა აქვს, სპარსეთში მიდის...

აბაშურა - მართლა?

მირიანე - ხო, მართლა... როდის იყო ტყვილს ვამბობდი... /ხელს მოხვევს მევენას. გასაყვს/ ეხვე ასე, დაემშვიდობე აბეშურას, ჩემო მევენა!

მამამამ - /შეღება აბეშურას მოხედ/ მე, აბეშურა... /ღარ დაასრულა სიტყვა. გაეფა/ მირიანოზი ძაღლ შემობრუნდა.

მირიანე - აბეშურა, მაღამო თან გატვს? მოდი, წამოსევი მხარზე მაღამო. მხარი მტყევა, ქასრებ მიტებინა...

აბაშურა - თვითონა მოხოვ? შენი პირი-თა?!

მირიანე - ხო. ძლიერ მტყევა.

აბაშურა - გინდა, ვაეცეკო.

მირიანე - არა, აბეშურა, ცეკვა არ მინდა. მხარი მტყევა. მხარს ვუწამლობ.

აბაშურა - ნუ გეშინია, მირიან, მოეარ-ჩენთ ქასრებს ნაკებს. /ნამოსს ჩამოუწვევს მხარ-თან/ ნახე, თუ არ მოვარჩენთ. არ მეჯერებდი, გამიბროდი, აი, შედევი... როგორ გეშინევა, შენც ზომ ზედაე! /მაღამოს უსევამს/ ეს მაღამო თვირ-მა წერტილებმა მისწავლეს. ქასრებს ნაკებს არ-ჩენსო - მითხრეს. /თან მაღამოს უსევამს/ რა კეთილი ხარ, მირიან, დღეს. კარგი დღეა... კეთილი დღეა...

მირიანე - კითხვა მაქვს შენთან, აბეშურა! აბაშურა - ბრძანე, მირიან!

მირიანე - კოროუანები არ შეგეზიზნა?

აბაშურა - შეზიზნა, მაგრამ რა შეჭა...

შეკეცა...

მირიანე - არ შეგეშინდა მითთან მისედა?

აბაშურა - რა უნაურად ღამაზაკობ. რატომ უნდა შემშინებოდა, წამალი უნდა მიმეცა და...

მირიანე - გლახაკებთან სჭამე პური...

აბაშურა - მშობლა, მირიან, მაშ რა შეჭა?

მირიანე - ვერ მოხედიდი სასახლეში, აქ ვერ სჭამდი პურსა?!

აბაშურა - სადაც მოშმივდა იქ შეეჭამე-ეს რა უნაურ კოთხეხსა სეამ, მართლაც ბაღლი ხარ. /თან მაღამოს უსევამს/

მირიანე - დემოთი არა გვაგებ, აბეშურა?

არც კერას სცემ თავიანს, არც ცეცხლსა, არც ციურ ვარსკვლავებს.

აბაშურა - როგორ არა... განა არ ვითხარ...

წერტილებს ეხვევა... როცა კეთილი წერტილებია, კარგია, მირიან, მამნ... ჩიტებივით არიან... ღაღები, სუფთები, მზიარულები... კიდევ ბოროტი წერტილებია... წავიღეს უნდა, გაქრეს უნდა... ცუდია ბოროტი წერტილები... თავს მატკიებს მე-ხვეცე აქ! /მაღამო შეინახა/ ღღეს კარგი დღეა... მოეარჩენი ქასრებს ნაკებს. აი, ნახავ, არც დავუ-წნევა... ოღონდ ასეთი დამჯერი იყავი და ისე მოვარჩენთ რომ... /მღვის/

მირიანე - ტყვილს ვეღარც ვგრძობ. აბეშურა. დიდი მაგლობი!

აბაშურა /ღვიშებს/ - მაგლობო. სასაცილ-ოა... მაგლობასაც მიხდის... /გავა/ ხანმოკლე პურსა.

მირიანე - აქ შევე იყავ შენ, მიძრან.

ახლა წაიდი, ღამაშობაშიც შევე იყავი.

მირიანე წამით შემდეგს მოგანობს. სწრაფი, ენერგიული ნაბიჯით დასტკივებს სკენას.

მირიანე - ... მევენას თვალნი დასოხ-არეთ! გაუშვით შერე, წამანჩაღღეს, ფეროზს ეს-ტურბოს. /ხმალს დააცქერდა/ აი, ეს ხმალიც შეარტყით წელზე - სპასიტატა, განა მღამო... ნამაშნელდა ისევე ინათა.

სკენაზე კარა და სეფელია შემოივლინ.

კარა - ერომთავარი მოკვდა დღესა. კრკო-მოავანი უნდა ვიწარით.

საშხაღი - კაცი რომ იყო, კვ აფვილი შენი ღირსა...

კარა - შენც კარგად იყო, აფვილს, ღირსე-ბას, მე არ ვეჭებ... სეფელია, ახლა მიხმინე.

საქმე მაქვს შენთან საჩუქარო... მო, აქ ჩამოვსხ-
დეთ! /საუზა/ ავრე მომესმა, ღაგობენ თითქოს,
ღღა კარას ღღებოსვლ ქალთა სენი სვირისო...
თვლი მისწორე... /საუზა/ არა... შენ არა... /საუზა/
იქნებ ამან, იმ გომბიომ, ამასწინათ რომ შევი-
ფარე...

საუშალო - ... ვერაფერს ვერცხე.

ბაბრა - ნაწყენი ხარ. განა ვერ ეხვედები.
/საუზა/ მამაკაცებთან ომში გამტანჯა... შენც ხომ
იცი, როგორ ვიღწვი ჩვენი რწმენისთვის... მხო-
ლოდ ხანდახან მინდა ხიბობა... ხილბობე ქალის
ხასიათის... თავს ეუბრუნებდი აბოთი თითქოს...
კრამა მირჩია, სეფელია, ხილვად შევხადა... მე
არ მინდოდა, ასე შერეო, ეს დამეწერა... განა
დაუშვებ, რომ ჩვენი რწმენას ჩრდილი მაადგეს?
რომ შენი კარა ფეხქვეშ ათბიონ, სამარცხვინოდ
ძელზე გააკრან?

საუშალო - უმალ მოკვდები რწმენისათვის...
შენთვისაც კარა... მხოლოდ სავედურს ნუ კი
იწყენ... რაც ის გომბიო...

ბაბრა - მოერჩეთ, არ გვინდა... ახლა წავალ,
დავიბარებ, კარგად გამოვდდი. თუ რამე ეჭვი
დამქვამდა, აღასრულოს გლანაკმა საქმე, დაგ-
ვანახოს თავის ხელთა.

საუშალო - ამბობს, ხელობა მკვლელისაო
სრულყოფითი ვიცი.

ბაბრა - ჰოდა, ენახოთ. ახლა წავალი, სად-
ამოთი შემომბარე.

/კარა ვიყ. სეფელია თვალს გააყოლებს/

საუშალო /საუზის შემდეგ/ - შენ ის გომ-
ბიო მოკვლევინე, შერე მე ვიცი... /საუზა/ შერე
მე ვიცი, რანაირად გადავიხიდი ამ დაღატაკისთვის.
ვისში გამცვალა, ვიდაც თარსში, კოკობიკაში...
სახეს მიქვეყნა, დანახვისას მერიდებოდა. შენ
დამერდიო, ეს მაკადრა, სხვა რა ვიფიქრო... ასე
გონიათ, სეფელია არ გრძობს არაფერს... ასე
გონიათ, რომ შერჩებოთ მისი დაღატაკი... ახლა
მკვლელმა ილაპარაკოს. ამ დაღატაკისთვის, ჩემს
მეფივრად მკვლელმა თქვას სიტყვა.

ბაბრა გამორჩა.

ბაბრა - სეფელია, შენი ხმა არის?

საუშალო - ბაბრა, სადან?

ბაბრა /იღიმება/ - არ შეეშინდარეარ, მახ-
სოვს შენი ხმა /უახლოვდება/

საუშალო /წამოღვა. ბაბრა ჩამოაყენა/ -
საბრალო ბაბრა, შე საბრალო, ეს რა გაკეთა...

ბაბრა - საბრალო არ თქვა, მე არ მოიხრა,
არ შეკადრება...

საუშალო - საბრძოლვიდან ჩამოხვედი?

ბაბრა - ხო, რა ხანია.

საუშალო - სად იყავი, აღბათ მამულში?

ბაბრა - გაყვიდე ისიც, დავასრულო უნდა
ნაფიქრო.

საუშალო - რა ნაფიქრო, რასა ფიქრობ,
რა ვიღვებს გულში?

ბაბრა - ... შენ აქ მკვლელზე ლაპარაკობ-
დი. ვინ არის მკვლელი?! გამსცანი, სეფელია

მკვლელი! ჩემს ჩანაფიქრს მკვლელი სჭირდება...

საუშალო - არის ერთი... შენც კი იცნობ...
ვისთვის გსურს მკვლელი?

ბაბრა - განა ვერ ხედავ? ვინც დამიხმობ
თვალის სინათლე... ორი ცაცია ამისთანა. - მირ-
ვანოზი და მაქვანი. მათთვის მსურს მკვლელი.
სახსარიცა მაქვს, არ ვიძუნწე... /დაიძუნწება
ცილილობა/ მხოლოდ მიშველე, სეფელია, ახლა
მიშველე-დაფიქრებ თუნდაც, სეფელია, შურისძი-
ების საცხე მოვარე უნდა დაინახო, სეფელია...

საუშალო - კარგი. დამშვიდდი.

ბაბრა - მითხარ დასტური.

საუშალო - დამშვიდდი-თქო, ფეხზე წა-
მოღვე!

ბაბრა - შურისძიების საცხე მოვარე ოც-
ნებად შეტყა... მითხარ დასტური, სეფელია... მითხარ
დასტური...

საუშალო - ადე, წავიდეთ... დასტური მითქ-
ვამს... /წამოღობაში მიეხმარა/

ბაბრა - მე არ ვიძუნწე... მხოლოდ ახლა
მეცი პატვი...

საუშალო - წავიდეთ, ბაბრა...

ბაბრა - მირვანოზი და მაქვანი... ორი
მკვლელბა, ორად ორი მხოლოდ მკვლელბა.

საუშალო - ჩემად იყავი...

ბაბრა - ხმას არ დავმარე... ხელი ჩამეფე-

საუშალო - საბრძოლვით როგორ დასტოვე?

ბაბრა - მშვილობა, კეთილდღეობა... წა-

მოსვლის წინ სენატში ვიყავ. შერე ვამბობ...
/კავალე/ პირველი და მეორე უტფეი მოწმეები
იფენ ამ სცენისა.

საუშალო /მამოხრება მით/ - სწორად გვარ-
აელა იმ თახსირმა... შეადევსე პავრი, შეადევსე...
ყველა დროად მოიყარა ისეც თავი... დამიხმეს
პავრი, დამიხმეს... იცი, რა გეტყვი? ერთი მა-
გრად... /საუზა/ დავასრულო?

პირაშალო - რახან დაიწყე დაასრულე!

საუშალო - მამ, დავასრულო... კეთილი... ერთი
მაგრად მი-მი-სკლინ-ტი-ააა, ამ ცხოვრებისთვის!
მეფეებიდან დაწყებული, უკანასკნელი მამბოთი
დამთავრებული, ყველაბათვის მი-მი-სკლინ-ტი-
ააა!!!

პირაშალო - აბეშურას ვარდა.

საუშალო /მოხრება/ - რა იცი ხოლმე, რა...
რანაირი მუდო ხარ... ექსტაზში ვიყავ... /დაფიქრ-
და/ ექსტაზი ვახსენე? ვაი, აბსურდისკენ წავლ
ისეც, დრო ავირე.

პირაშალო - რა არის დრო?

საუშალო - დრო ის არის, რაც მე და შენ
კლანჭის წვერზე გვეკიდია... დროისთვისაც მი-
ისკლინტია, მე უცვდავი ვარ!

პირაშალო - რა ამყარალე ენა-პირი, ქალი
ხარ ბოლოსდამოლოს, არ გვეადრება!

საუშალო - შენც ხომ ქალი ხარ?

პირაშალო - მე? /საუზა/ ხო, ქალი ვარ.

საუშალო - ესე იგი დები გყოფილვართ.

პირაშალო - ასე გამოდას. დები გყოფილვართ.

გერმანული
საქართველო

მეორე - მამ, მაპსუხე, შთამბეჭობა ვი
გამბაველი, ვი განვტოტო, სოცელ-ქვეანას ვი
მოველი, საფრნეთი ვამტერი როგორ?!

მეორე - რაღა ვამტერი?

მეორე - ხო, როგორ, როგორ?

მეორე - ხომალდზე რომ აფეივანეს, უკვე
განყოფიერებლები ვუფეთ.

მეორე /ათოქის აღმარნაო. ხმამღალ/ - მამ,
ქრეცები ვართ?!

მეორე /დაძნ/ - ქრეცები? ხო, ქრეცები
ვართ.

მეორე - შენი არ ვიცი, ჩემო კარო, მაგრამ
მე რომ ხომალდზე ამიფანეს, ნამდვილად მახს-
ოეს, დავეთოთოთა ვამტკიცებ, ქალიშვილი ვუფეთ
მამან..

მეორე /უკიდურესი აღშოთობითა/ - მე ამ..
მე ამს.. მე ამს ატანა აღარ შემიძლია მე ამ.. მე
ამს ვეღარ ავიტან!!! შენი ატანა მე აღარა მატებს!!!
მეორე - რატომ ვიოი, რა დავამსვე?

მეორე - როგორ თუ რა დამამსვე.. როგორ
თუ- რაც კარგა ხოლმე, სულ შენა ზარ?

მეორე - მერე ვინ ვიოხრა კარგაო. მახსოვს,
ისე განვადლი, ისე ძლიან განვადლი..

მეორე - ერთი კითხვა მატებს შენთან!

მეორე - ბრძანე?

მეორე - ..მეკლეს არ იცნობ?

მეორე - მეკლელი! ვიხთვის ვსურს მეკლელი?

მეორე - ..არის ერთი.

მეორე - მინც, მინც, მე რას მამალავ?!

მეორე - შენთვის, შენთვის!!!

მეორე - მე კოდე შენთვის!

მეორე - პირველად მე დავიზავლე, - მე
შენთვის!

მეორე - მორედ კი მე დავიზავლე, - მე
შენთვის!

შემოდის აბეშურა.

აბეშურა - გაიფეთ?!

მეორე - რა გაიფეთ? /პირველს გადახელა/
შენ გაიფე რამე?

აბეშურა - მირიანი საღაშქროდ წასულა!!!

მეორე - წაიფელს მერე- ჩვენ რა?!

აბეშურა - როგორ თუ რა?! ამს მე შეუბ-
ნებით? როგორ თუ რა?!

მეორე - აბეშურა, ცოტა ნაყრისფერმა არ
გდაავტრა?!

აბეშურა - მე წაველი, მირიანს უნდა დავ-
წყო..

მეორე - სად დავწევი ახლა, დარიალანს
იწება უკვე-

აბეშურა - .. აი არაფერი გავფიფო.. მე
წაველი. ტყეა მირიანს შარი.. მე შოლდედა.. /მიდის/
მეორე /პირველს/ - რა უკუთი ამას საგზალი
მინც არ ვინდა, ვიოი! მართლა ვერ არის ეს, ხომ
იცი!!! აი, მიდის.. წაიფელ..

მეორე /შორეს/ - სასახლის ორგელივ,
ტყე-ტყე ვატაროთ. ვიოი დარიალანის ვნა არის. არ
დაიშალა და..

მეორე - ..არ დაიშალა და..
აბეშურა, აბეშურა!

მეორე - თავს შევიტყევი გზა- გზა, აბეშურა!
/გარბანა თუაღს მუფუარებთან ცოტა ზანბი კარა
და ანაკი შუბიდან სტენაზე ანაკს ხელმკლავი
გაუკეთება კარასთვის./

მეორე - ეს სამხმარი, დედაო კარა, მივე
ჩუზან წრეელი გულით.. მოკვდა საწყალი კრპო-
შოვარა, განვიცადე მისი სიკვდილი..

მეორე - მოკვდა საწყალი, მოკვდა..

მეორე - სწორედ ამტომ გეხელი, სამხმარი
მინდელა შეუტეა-

მეორე - მოკვდა, მოკვდა.. დიდხანს იწავლა,
მერმე კი მოკვდა..

მეორე - მეუ მგას ვამბობ, მოკვდა საწყალი,
ძლიერ დიდხანს იწავლა, ძლიერ დიდხანს იწავ
ლოვინდა- მერმე კი მოკვდა..

მეორე - მოკვდა..მოკვდა..

მეორე - მოხუცი იყო, კაცმა რომ ხოტყეს,
ასაკრული.. მოსლოდნელი იყო მანც მისი სიკვდილი.

მეორე - ხო, აღება.. სიკვდილი არცერთს არ
გავგაზარებს..

მეორე - მეუ მგას ვამბობ.. ვის გაახარებს
სიკვდილი, ვის, ვის დაიფიფეს?! საწყალობა.. ბრძენი
კაცი იყო..

მეორე - კი.. ბრძენი იყო კრპოშოვარი..

მეორე - აფაფიფობდა ძლიერ დიდხანს.. განველ-
და ძან.

მეორე - ხო, გაიწავლა.. მერე კი მოკვდა..

მეორე - მეუ სამხმარი მინდელა შეუტეა, ამხთვის
მოველ.. /სუზა/ მე კი ვარ ასე.. არც ის ვიცი, რას
ვწახსზური ძალა მტრისი, მაგრამ რად ვინდა, არცინ
მიხმობს, არცინ შეხახის..

მეორე - დიდი მადლობა სამხმარისთვის..

მეორე - რიხი მადლობა პატვის ვეკელი იმ
კაცს, მიფარდა..

მეორე - კი, ბრძენი იყო კრპოშოვარი, ეს
უდაო..

მეორე - ჰოდა.. /სუზა/ მეუ მგას ვამბობ..
მოუკვლილი პატვი კრპოშა კაცი ვინდა.. კაცი ძლიერი,
მტონებელი, რომ კვლავ ვაშეთოთ, ხალხის გულში
რწმენა წავსახოთ!

მეორე - შენც ხომ იცი, ანაკი ამგვარ საკითხი
კრპო სწევეტს თავად.

მეორე - რომელი კრპო?

მეორე - არამზ კრპო სწევეტს ამგვარ საკ-
თხი!

მეორე - რაგვარ საკითხი?..

მეორე - ამგვარ საკითხი!

მეორე - აა, ამგვარ საკითხი?! მეუ მგას
ვამბობ.. კაცი ვინდა, კაცი ძლიერი, მტონებელი..

მეორე - მერე კი არის ვინმე ასეთი? მე ვერა
ვხედე-

მეორე - არამზ კრპო ავიხსნის ბავეს, ის
სუბრობდა შენს პარიო.

მეორე - როცა დრო მოვა, აღება მიწეწეს..
ვერ კი სულს..

ანამი - არამსხ კრამ...

პარა /სწევრების/ - რა ხმარ-ხმარად ახსენებ კრამსა ადრე მახსოვს, უჩუბობდით კიდევ-ანამი - ის ადრე იყო.

პარა - ოქრო გვერდია არ იძლეოდა!

ანამი - ოქრო სად მჭირდა, სადა მჭირდა მაგის სახსარა... /სუშა/ მგერამ ვიშოვნი.

პარა - რას იშოვნი?

ანამი - ოქროს ვაშოვნი...

სუშა

პარა - ამასწინათ სიმბრი ვნახე. /ნაკი რაღაცის ოქმს აძარებს. კარა ხელის მოძრაობით აწებებს/ ნუ მწვევრებენ... გაუბნებო უნდა ის სახე; იქ რომ შევხვდა, იმ სიმბარმა, იქნებ ხილვამოც... კრებისსაგან ხელდასხმული იფა კაცი მაღალ მოახედ... /სუშა ანაკი მარჯვლად/ შენ ჩამოგვადე, რომ იყოდე! შეგვხვებას ვხედავ... კო, შენა გვადე, როგორც შშობელს შეგეს მისი შეუღა.

ანამი - რწმენა არის ჩვენი შშობელი შშობლის პატრი, მოკრძალებს გეგმობებს შეუღებს, ჩვენი ვაჯი!

პარა /სახეში შეცქერის ანაკს/ - გვადელო ვაძობ. კი არ გვადე, მერა შენ იყავ! მერაღ არ მინდა შენ შევხად მე იმ ხილვამო... შენ იყავ, შენა! ანამი - რწმენის სამტკაცი გაძლიერდეს უნდა ქვეყნა რწმენა ფარა, ახვარა, მხევილი მტრისთვის...

პარა - სასწაული სასწაული, აი, ეს არის! მე კრამსახურს, ერთ მღელს მცარეს, არარაობას, კრებისსაგან ხელდასხმული კაცი შევხად!

ანამი - კრამსა სამსახურს, პატრივებს კრამსა ხელაფ. უსატობა კრებისსაგან მკაცრად იხევა!

პარა - მორწმუნენო! აქ მოდიო ჩემთან! მორწმუნენო, ხილვა შევხად! არამს კრამსა რა დავეტრეა შეწყლის ვარემუ... კარა ვინაობი, კარა ვინაობი, არარაობა, მღელი ერთი, კრამსა მსახურს...

გადან. ცოტა ხანში სუფელა და მღელმზობლი მჭობან. სუფელას ხელი ჩუხედი მღელმზობლი-სათვის აქო-იქო იცქერეს.

საქმელოა - არავე ვხედავს! მომისხნე მამს, მჭობანო! როს აღასრულებ შენ იმ საქმეს, ვაჯახვის გელი იქ, ჩემს მამულში განმარტოფდე, დედილი ბინა... იქ, ჩემო კარგო, მარტობის მოგვლა წუხილა... ხომ შეთანხმება, ხომ ჩამოხკულა?!

მალმზობლი - აი შეთანხმდით...

საქმელოა - იქნებ დებურდი, არ ვინადიარ? ტელის ნუ შეტევი.

მალმზობლი - ვერ სადარდი არაფერი გაქვს საქმელოა /ჩუკერებს/ - თუქ მამობურად სწინი სიტყვას, მგერამ იყოფე, ვე მამობური მომონანტეა გულს ცელე მისარებს... არაფრად ვიფხებ მე ქჭობობას სურამევისას, არაფრად მღელის ფორტაოისელ აზნ-აურთა სისხლის ყვილიც. მარტობასთან ბრძოლა არის თორმე მთავარი. მე მარტობით ვაუტრანევე, დავტებ მომსაო ყველა მღელატობს ყველა მჭობებს, სადღეა ქჭობან. შენ კი აქა ხარ, ჩემს გვერდით ხარ, შენ არ დამტოვებ... ხომ ასეა, თქვი, მამასუბე!

მალმზობლი - დავინახავენ. ახლა წადი.

პარა აკრიფე.

საქმელოა - ერთი კოცნაც /კოცნის/ ვერ კი გმობდება. /გაიკინა/ ჭეშმობიტება სად არის?

მალმზობლი - მაყეუმის სკორეში, მღელის ხანაში, ვარის სამშობი.

საქმელოა /იკინის/ - მეუ აფრე ვეჭობ. კარგად აშობ, შენი ხმა მათობს... მამ წაველი, როგორცა ვოქეით ისე მოვიტევი. /მღელს/

მალმზობლი /თვალით გააკილა/ - ოქნებ მომტეა მე სუფელა, ჩემი თავისთვის ქრიაფრთხელ მეუა პატრი. /მოფარებულ აფელის ნახავს, იქ წამოწევის/

სვეტის სიღრმედან ვიხის ცვეებით მოღის მღეანი მამამანი - შიშინა შეუღელდა მაგანი, შიშის დავანა. ახლა ცვეებით დავის ქვეყნად, მოწის ამბობებს ერა ხართ მინდა, შემოშხევი, სიტყვა ისმინო! - ხმელი დაკართი მაგენსა, მაგანი თავს ვერ მოიკლავს... ხორხინ სიციფ მხევილისა, წერწევის გამობა, წვედილი დამის უსაშველო, ცოფის სიმძმე არაუნა ხართ? სულ მარტო ვარ?! სიტყვა არ გესმით!! - ხმელი დაკართი მაგენსა, მაგანი თავს ვერ მოიკლავს... პო, ასეფურ, თანმეზრდილო, კრეფელი მშობი პოა, ასეფურ, ჩემო მეფე, ჩემო უფალო... სიკვდილს ნატრულობს მაგანი, თავს კი ვერ იკლავს, გულში სილაფ ჩაღვარა, მკლავში სიქლესე... წელზე მარტეა შენი ხმელი, ცოფით დეხმბდი... დავეტრები აღმ-დაღამ, შიშით თან მღეეს ვერ მოვახერხე თავის მოგვლა... სიკვდილი მინდა დაკართი მაგენსა, მაგანი თავს ვერ მოიკლავს... სვეტის კოხიდან ბაქარი გამობნდა.

ბამბარი - მაგანი.

მამამანი - შენ ერა ხარ, ცოფილი კაცი! შენთან მოვიდვარ, ცოფილი კაცი, აა, ეს ხმელი, ცოფილი კაცი! აა, ეს ხმელი, აი, მაგანი... ხმელი დაკართი მაგენსა, მაგანი თავს ვერ მოიკლავს...

ბამბარი - ბაქარი ვარ...

მამამანი /მჭერდა/ - მამ, ვანგებს მოგვხაჩინხარ... მღელი, ბაქარ, ანდა მე მოვა... აი, ხმელი... შენის ხელით მინდა სიკვდილი...

ბამბარი - დაამრავეო მაგანი, ვე მართა-ლია?!

მამამანი - რას კოხულობ ჩემს სიბრძვეს! შენ ენც დავინში თვალის ნათელი, მისეფ ფეხით მუე სიკვდილიან. მე აქა ვარ...

ბამბარი - მეუ აქა ვარ, მაგანი. /ხელის მოუსკამს სახეზე/ ამოღამებულ ფოსიების ვიფრან სიგრილე... /მაგენს ხმლის არამტეს შემართვის კიდევ მაგანი ურეფად დგას/

მამამანი - დაკართი, ბაქარ, დაკართი ცოფის ხმელი მაგენსა, იცლის მაგანი...

ბამბარი - სიკვდილს მიღებს... მოუშაღე... ჩემი ხელით მოვეყვს მაგან... სიკვდილს მიღებს... ხომ აქა ხარ?!

მამამანი - ხო, არ ეტოვებო... მღელი, ბაქარ, ვიცილის მაგანი!

ბაძარნი - სიკვლის მიღებ... თუცა არა, არ მიიღეს სიკვლის, მეცანი /ხმლის მოსერის/ აი ხმლიც, ვისროლე ვაქრა! /ციხის/

ბაძარნი - ასეფურის ხმლია ეგა! ხმლი რა უყვ, მაგ ხმლით უნდა მოკვდეს მეგან.

ბაძარნი - არ არის ხმლი... ვაქრა ხმლი... წამო, ვუბრო!

ბაძარნი - რად გადახედე ხმლი, ბაქარ, ვიპონით ხმლი... ხმა საით იყო? თითქოს იქით, ასე მომესმა!

ბაძარნი - კი, იქით იყო, არა, აქეთ, აქეთ დავარდა...

ბაძარნი - უნდა ვიპონო, უკვილობლად უნდა ვიპონო... რად გადახედე ხმლი, ბაქარ?! ვიპონით ხმლი...

ბაძარნი - ვიპონით აღბათ... შენ ის მოხარია, სარსეთში იყო მგონი, ქასრეთთან.

ბაძარნი - აქეთ კი არა, ხმა იქიდან მომესმა, ბაქარ... სად გადახედე ხმლი, ბაქარ! ჩემს სიკვლილი მაგ ხმლით უნდა მოხდეს, ბაქარ...

ბაძარნი - ვიპონით-მეოცე. დარდი ნუ გაქვს, ვიპონით მაგ ხმალს...

ბაძარნი - ცოფვის ხმლია, ჩემი ცოფვა კიდეა ზედა, უნდა ვიპონო... არაფერ ხარო! მოდიო, გეოშველი!

ბაძარნი - წამო, წამომეყე, ხმა იქიდან მომესმა ცხად...

ბაძარნი - ვითომ იქიდან?

ბაძარნი - ხო, იქიდან... მამ, სარსეთს იყე, ქასრებ როგორ მივიღო, ის თქვი!

ბაძარნი - კარგად, კარგად... მე მომჭყენა, რომ აქეთიქნ იყო ვე ხმა, ბაქარ...

ბაძარნი - დამოჯეროთქო, ვიპონით... მამ, კარგა... თავად სარსეთზე რაღას მტყენ?

ბაძარნი - დღეს სარსის ვარი ყველას სეობნის, შამის ზარსა სეკუმ... სწორედ მივდივარო, როგორ ფიქრობ?

ბაძარნი - აქვე იქნება, ნუ გეშინია... სარსის ვარი ყველას სეობნის... მეგამი კი ვერ შეგონებდებით... საბერძნეთი სარსეთს მოაშობს...

ბაძარნი - ეს რა შესძის... საბერძნეთი სარსეთთან მოეა?!

ბაძარნი - არ იცხარებს წინ, მეცანი... შენ სახელმწიფოს მოწყობა თქვი, ის როგორი აქეთ?

ბაძარნი - ერთბაშორიული არის სარსეთს ქასრეს შუგობა.

ბაძარნი - მეც მეგას ვამბობ სიბნელეა, ეგა, სიბნელე აი, საბერძნეთს სენატი აქვს... იცი, რა არის სენატი? ვაგიყა? არ ვაგიყა!

ბაძარნი - რისი სენატი, რა სენატი, აზანზარებს ქასრე ქვეყანას...

ბაძარნი - მალე ნახე, მეცანი, მალე, რასაც სარსეთს უზამენ პრობინა...

ბაძარნი - სარსეთსაო?! საბერძნეთი სარსეთს ფეხზე კიდია... საბერძნეთი, სენატი... რა გამაქინე...

/გაუღუნ/

სეკრის მარცხენა კუთხიდან, ფარდის ამოფარებული პარკული გამოპოვოს თავს

ბირკინი - რა საოცრად დაწვევილდნენ!

ბირკინი /სეკრის მარცხენა კუთხიდან ისევ ფარდის ამოფარებული გამოპოვოს თავს/ - საოცრადო? დავე სიტყვა... რა სახარლად დაწვევილდნენ! ასე ავობო!

ბირკინი - შენ აქ რა ვინდა?

ბირკინი - აბა, სად მივინა?!

ბირკინი - სხინავს ამეშურას, მარტო დასტოვე ტყეში?...

ბირკინი - შენი მორიდების დრო არ იყო? მეც ავეცი ქარსა, ქარი აქეთ უსრავდა, გამოვინახე...

ბირკინი - ვინ არის, ეს უსინდისო... შენი მორიდების ვერი იყო, შენი!

ბირკინი - კარგი, ნუ მხეობ... სიო ახლა ტყე ისეც უსრავს, ხოდა, იქით ვაგინანათო...

ბირკინი - ...სიე, მართლაც, რა სახარლად დაწვევილდნენ!

ბირკინი - სახარლად მჭახე სიტყვა... უფრო რბილად ვთქვაო, რა საოცრად დაწვევილდნენ... ასე ავობებს...

ბირკინი - წყნარ არა თქვი, არ ვარცა ვე სიტყვაო! არა, არა, უნდა მოგნახი ამისთვის მკვლელო...

ბირკინი - მკვლელს ვებ?

ბირკინი - შენთვის ვუბრ, დიახაც, შენთვის...

ბირკინი - წამო, ვაგავცნო...

ბირკინი - გამაქანი, ხო, გამაქანი...

ბირკინი - აბა, შემსუბუქდი... ახლა სიო დაუბერავს...

/გაუწინარდნენ/

სეკრის სიღრმიდან მორიანი მოღის

ბირკინი - მარეანო! მარეანო! გავიძარჯვო მარეანო!

მარეანოში სეკრის კუთხიდან გამოეა მორიანი შესიკვრის

ბირკინი - ჩვენ ვაგამარჯვო! ნაღაფარი წამოვიღე უბერეფასესი. შეგარით კარი დარიალის, ბარბაროსნი ვასაქურისიყო. ფიქრო არ გკინდეს, ვერ გაბედავენ ვეღარასოდეს აქეთ გადმოსვლას!

ბირკინი - მოლაშქრნი როგორ ვიცქერენენ?

ბირკინი - აღტაცებითა, მარეანო, აღტაცებით მიცქერდა ვარი. სიტყვას ელიდა მხოლოდ ჩემგან, მეც შედებსხელი - ეცე, ბეჭებს! შუბლზე შუბლი ვუბუეუთო მეგათ, წვერით ვითრიოთ, სისხლი შევვათ, მაგ ურეულოთა შევსხებდა, მარეანო, ამას, ხმალს ვიმაშველებო, - წინ, წინ-მეოცე, ერთსაც ვიტყოდა. შეიკრებოდა ვარი მუშტად, ამიტაცებდა მეც მისი სუნთქით, ოხმურათი ვაგიფეხვული ხმალს ვიქევილი მარეანო და მარცხნივ, მტერს ვაფეხვი, ციხეს ვაიღებდი! მე ლამაზობისთვის ვარ გაქინილი, ახლავა მუხევი, მარეანო, ამას...

ბირკინი - პრობლამი დავტყვოს?

ბირკინი - სულ მკარედი მქონდა ქრილიაბა, აღარც კი მახსოვს, შენ ნუ წყუხხარ...

პირველი /სწავლებლებ/ - მე არ ვწუხვარ.
ვე კარგავ... გააუბრებენ ხმას მთქმარნი, მუცე
გმირია, უმთქმარი, - ამას იტყვიან.

პირველი - გმირი იქნება არც კი ვიყო, არც
ვოლთაი, მაგრამ, მორგანოზ...

პირველი /სწავლებლებ/ - ვე არა თქვა... შენ
გმირი ხარ... ვოლთაი ხარ, ათი ათას ვოლთაის
სვობნი... დამახსოვრე, ვე არა თქვა, გმირი ხარ
შენა!

პირველი - ხო, გმირი ვარ... დიდი ძალა მქვს,
დიდი რწმენა ჩემი თავისა.

პირველი - ხეღმეტმა ბაქმა, ბაქი-ბუქმა
სიბრძვე იცის. სხვანი იტყვიან შენს გმირობას. შენ
ჩემად იყავ... ახლა მისმინე, ხალხში გაეცე თქვი თუ
არა?

პირველი - ხო, გაეცეი მაშ, რას ვთხავი?

პირველი - ანაც აკურთხეს დღეს კრპო-
მოვრად... ნახე ანაკი?

პირველი - დახე, ენახე. ნაღაფარი მივართვი
ანაკს. კრპებს შეეწირე.

პირველი - ბრბოში რა იგრძენ, ეს მითხ-
არი?!

პირველი - თვალზე... ერთნარი ყველას თვალე-
ბი... ერთი წველი თვალი ვერძენ ამდენ ხალხში,
იბრად დიდი, ფართო თვალზე... ნესტოები ვერძენ
ბრბოში, დამტრული ნესტოები ვერძენ ბრბოში... დღე-
ბული სულ იდნევი პირი და სურვილი რაღაც ცხელი
ამოხახლვის.

პირველი - ვე კარგია... ამოხახეს ფულტე-
ბიდან, მუცეს დიღებს!

პირველი - ამოხახეს, ერთ სუნთქვაზე ამ-
ოხახეს, - გამაღვლი თითქოს, გაეღვირდი. ძლი-
ერ შეამა...

პირველი - შენ მუცე ხარ!

პირველი - მუცე ვარ, მუცე!

პირველი - ხალხის გარემე მუცე არ არის...
შენ კი მუცე ხარ... შენმა ხალხმა გმირად დგასხა...
ეთი ამბებულ დედაკაცსა ძლიერი მამია, მათაც ასე
სურთ ახლა მუცე- გაუფრთხილდი მათ სურვილს,
მამრამ ძლიერობილი მუცე ხარ შენა... შენ მუცე ხარ!
პირველი - ხო, მუცე ვარ! რა მათობელი
გრძნობაა, დმერთო...

პირველი - ახლა მისმინე... ერთს გეტყვი
მხოლოდ... არ შეუცხადო, ასე არის მუცეთა წესი...
ძალიან ძალიე მოისურვებ ჩემს მოკვდინებას... მაგას
შენ იხამ... გაისჩენე ჩემი ამავა... მითხარი მხოლოდ,
თუკი წახვლა დამევიანდა... ნიშანი მომეცე, ჩემით
წავალ, მე გაეცელები... ქასრეს ბერიი ჰყავს კოდე
მუელი, მომანდობს ერთ-ერთს... თუკი დამცაღდა,
იქნებ მუცეე ვეზხარდო ისიც... შენ კი, მუცე ხარ
ახლა უკვე... მშობად დეტყვებ...

პირველი - მამბმუცე ხარ, მორგანოზ, ჩემი.
ამას რას ამბობ?.. მე მოვისურვებ შენს მოკვდინებას?!
ჩემს ვერს რა ესმის!?

პირველი - ვიცი რას ვამბობ... კარგად ვიცი...
მართალიც ვარ... რომ არ მკოღრდა, ახლა შენთან
არ ვიქნებოდი... სიკვდილი ხანა შეეცაითვის ქვეშევრ-

დობისა... სულის შეტერვა, ფული და მუცე...
ხარ... ახლა წამოდი, ერთი კაცი უნდა გავაცნო, კარი
გააღე, მუცე მოდი! მუცე-მუცე მამრანი მოდი!
/გვიან/

სკენის სიღრმედას აბეშურა, პირველი და მორე
მოღადა.

აპიშურა - თითქოს მუცნობა აქებობდა. რა
ხანა რაც მოვლივართ, მოვლივართ, მანც ტყეში
ვართ...

პირველი - ისეთი გზაა, რა უკუთ...

პირველი - ხომ არ მოგშვებია, აბეშურა, დასცენ-
ბა ხომ არ ვინდა?

აპიშურა - არა, რას ამბობ, დროზე გადაეც-
დეო ნეტა დარიალს...

პირველი - სასახლეში ვეცებენ აღბათ.

აპიშურა - ქასრეს ნაბჭნი მოვერჩინო უნდა
მირიანს...

პირველი - ფესხაცმელიც თითქოს გაეცედა...

აპიშურა - არაუშვებს, მანც ჩავალწვე დარ-
იანს. მირანი ისეთი კეთილი არის, ისეთი დამტერი
გახდა... თუთონ მომიხბო... აბეშურა, მოდი ჩემთან,
შარს ვეწამლითო, - აგრე მითხრა... მადლობაც
მითხრა, მადლობა... სასაცილო ბეჭა მირიან... ეს
სუე მახსოვს თითქოს... წრეზე ხომ არ დავდივართ?
პირველი - აბეშურა, იდეშე ჩვენგან ტყეული
გახსოვ?

აპიშურა - არა, არ მახსოვს...

პირველი - ხოდა, რა ვინდა?! მოვერწე, მივალთ
დარიალამდე!

აპიშურა - რა ხანა უკვე მოვლივართ. შარაც
ვერ ენახეთ, სულ ტყე და ტყე... არც არავინ შეგვხ-
ვდა...

პირველი - მოდი, დასცენე... წყაროს წყალი
შეი...

აპიშურა - არა, არა! წყიდეთ, მტქარება...

პირველი - ფესხაცმელიც გაეცედა... გტოვა
აღბათ ფეხები, აბეშურა დასცენე, ასე ავიბებს.

აპიშურა /შეწერდა/ - ეს სუე მახსოვს... აი, აქ
ქინდა ამ ხეს ნიშანი... შემისმტყვლებს სანახევროდ
ჩაჩხება ეს ხე... მატოვა სანარალო ხე... მახსოვს ეს
ხე, წრეზე დავდივართ.

პირველი - წრეზე დავდივართ?

პირველი /პირველს/ - შენი ბრალია, შენი სწორი
გზიდან გადავაცადინე!

პირველი - აქტი კა არა, იქითაი... უნდა თქვა,
კინა!!!

აპიშურა - ნუ ხმურობთ, რა... ხმური ცუდ-
ია... თავი მტკიცე მე... იქნება მგზავრი შეგვხვებს
კინე... მან მოგასწავლოს დარიალის გზა...

პირველი - მგზავრი?

პირველი - აი, მგზავრი, აბეშურა. ხის ბირას
ხმანავს ჩვენ ჩამოხახლებითი, შენ კი მოდი, კითხე
მგზავრსა...

პირველი - ხო, ჩვენც აქვე ვართ... ვე მგას-
წავლის დარიალის გზას.

აპიშურა - ახა, მგზავრი?! /მომიხვება შემ-
დეგ შენიშნა ძალუშპობლი მუახლოვდა პირველი

და მთრე სკენის წინა კლანზე სახარისხბო კეზბეში ჩამოსხდნენ/ კთილო კაცი/ მზარზე შუახო ხელო/ ჩაგონებია, მასტყე... ვხა ახრია... დარიალანის ვხას ვერ მტყვე?!

მალმმარბოლო /ყვებზე წამოღვა/ - ...სიციქულე დელოფალსა, დელოფელოს!

აბამშურა - იქნა მითხრა ახლა სად ვარ, თორე მოვდივარ, მოვდივარ, იცი რამდენი ვიარე! ფესისეპელიე გამოცვლა...

მალმმარბოლო - სასახლესთან, დელოფალო, მახლობელ ტყეში აი სასახლე, მოდი აქო, აქვანაც სწანს.

აბამშურა - სასახლესთანო? მართლაც ასე... მირიანი მელის აღბათი. მე კი აქ, სასახლესთან... გზის დასაწყისში...

მალმმარბოლო - მირიანი უკვე დაბრუნდა, დელოფალო. ულაშქრია მუფეს კარგად ნალაფარაც დიდი იყო, ერთობ ძვირფასი.

აბამშურა - მირიანი დაბრუნდა? სასახლეშია ახლა მირიანი? ვანა რა იცი, შენ ვინ ხარ?

მალმმარბოლო - იქნებ ვახსოვარ, ასევეფერ მუფეს მალეშობილი ვიყავი ერთ დროს.

აბამშურა /დაცვირდა/ - კა... ვაგვისხე... მართლაც ის ხარ, ახლა ვიყავი სიმაშობლე ვითხრა, შეშეშინდა უკერად ძლიერ. თითქოს ზმანებს მივაშეშევეს... მალეშობილი, მამ, მირიანი სასახლეშია? ახლა დავიშეშედი...

მალმმარბოლო - მალეშობილი უკვე აღარ ვარ. თუ კი ვახსოვს, მასურადაც უკვეს ჰაქარს მერე საბრძოლვის ვაგვეშხარეთი. იქ კი რა ვიცი, რა არ ვიყავი მთრეზე, ჯერად, მიწის მუშა, ბაგის ახლეზი, მკვლელი ვიყავი აი, ცხოვრება მამონ იყო!

აბამშურა - მკვლელო... უცნაურია... ვანა ესეც ხელობა? ვინა ჰკლავდი?

მალმმარბოლო - ხან ვის, ხან ვის დღეს კი შენ მოკლავ, დელოფალო, ასე ისურვეს...

აბამშურა - შენ ცხადი ხარ? არ მატყვებ?

მალმმარბოლო - ცხადი ვარ, დელოფალო, ველაფერზე ველაზე ცხადი!

აბამშურა - არა, შენ ზმანებს ხარ...

მალმმარბოლო - ზმანებს არ ვარ, დელოფალო. მე ცხადი ვარ, - ველაფერზე ველაზე ცხადი... მოდიოდნენ ჩემთან ცალ-ცალკე, ერთს მოხვდა ველა, შევალეხა, ოქროს მიძლევდა მოვეყავილი ამეშურა, ვაწყესებს ძლიერ...

აბამშურა - ველა მოხვდა, ასე ამბობ. ვის რას ეუშვებ... მოვეყავილი ამეშურა? ტყუელია შენ ზმანებს ხარ, იგი ზმანებს ვიყავი, ვიცი, აე წყრტლებს ვაუპაროვიე აღბათი დრობა, ერთად შყვირლან, კაცის სახე მოუღიათ... შენ ზმანებს ხარ...

მალმმარბოლო - აკი ვითხრა, დელოფალო, ველა ვითრებ მე ცხადი ვარ, ველაფერზე ველაზე ცხადი! /მაქარის მთრ ვადეფებულ ხმლის შერინაშეს/ ეს რა ძვირფასი ნაბოჭია, ბუღის წყელობა... მექანა ვადე მამშინის მახელს ჰაქეს სწორედ.../სარქამიდან ამოიღებს მახელს. მოვლი ამ სკენის

ვამხვლობაში ბელში თამაშებს მატყველ... მამშინებს... ლიფებს, ხან პირს უსინჯავს და ა.შ./ ვაგის კი არა, ასევეფერის მახელია, თავსაც კი დავლებ.

აბამშურა - მომისმინე, ვამაგვისინე... ველა მოხვდა, ხომ ასე თქვი!

მალმმარბოლო - ზოგი მოხვდა, ზოგიერთი ფულს მიტრეფდა, ზოგიერთი კი მავალეხდა... სხვანი გერჩიან, დელოფალო, მე არას გერჩი. გულიც კი მტყავ, კარგის მტეი შენგან რა მახსოვს... მაგარამ მკვლელი ვარ, დღეს ვანა ჩემს ხელობა!

აბამშურა - სხვანი მერჩიან?! ვინ სხვანი, ვინა?! ამა მოხარია, თუ ცხადი ხარ, თუ არ მატყვებ. მე კი მოვისმენ, უსალ გამშელ შენს სიჯერებში. შენ ცხადი არ ხარ, ზმანებს ხარ...

მალმმარბოლო - მე ცხადი ვარ - ველაფერზე, ველაზე ცხადი ანაკი იყო ჩემთან...

აბამშურა - ანაკი? რაო, ანაკა, რას მერჩობა, რა დავუშევი?

მალმმარბოლო - ჩემს ვეფინასო ვეარობს მოძრანი, ახლა უკვე ვერაშობივარი ვარ, შევეფერება სიმაშობლა მუფესო, მოხვრა... ამეშურა კი ხელს ვეიშლისო...

აბამშურა - ვამოტყებ... ზმანებს ხარ! არ ვეცოდნა რა დროს ცოლია, - რისი ცოლი, რისი სიმაშობი... მზარი ტყავა ბავშუსა, უნდა უწამლობს ამეშურამ!

მალმმარბოლო /აწვევტირებს/ - ვარაც იყო...

აბამშურა - ვარა? რაო ვარა?

მალმმარბოლო - ამეშურა ხმებს მიტრეფებს, თითქოს ლეხბისოდ ჰალაა სენი მჭირისო. რწმანას აფეხს დიდი ჩრდილი ამეშურასგან, არც ვერაბებს სკენის, ამტრეფო მოკვლეო იგი.

აბამშურა - ტყუელია, რა ხმებს ვაერცვლებ, რისი კრახი, რომელი სენი? შენ ზმანებს ხარ, ავი ზმანებს...

მალმმარბოლო - სველესამც იგივე მოხვია...

აბამშურა - სველამ?

მალმმარბოლო - ხო, სველამ... მოვალატო ამეშურამ, მარტობისთვის ვამწირათ გამოვლი თვისი... ჰაქარამც მოხვია...

აბამშურა - შენ ცხადი ხარ?

მალმმარბოლო - მე ცხადი ვარ, დელოფალო, - ველაფერზე ველაზე ცხადი!

აბამშურა - რაო ჰაქარამ?

მალმმარბოლო - ამეშურასთვის დავკარგე თვალის სინათლე ოქნება მჭინდა, მასთან ერთად შეესულიყე მცხეთასო ვარაო. არ შეზარზინა ის ოქნება ამეშურამ, მის თვალბებს ცრემლის ვარსცვლავს არ აქესო ზინა...

აბამშურა - შენ ზმანებს ხარ, არა ძვერა შენი სიხელანის წადი, ვამშობდი, ზმანებს ხარ, არა ხარ ცხადი!

მალმმარბოლო - მაყვანიც მოვიდა ჩემთან... დიდი ცოფვა მუქს ჩაღწილი ამეშურასთან. მწყვლებს, მტანჯავს, მამბურებს, - ამტრეფო მომცავილი ჩემი ცოფვა - ასე მოხვია, ცრემლიც დღევარა...

აბამშურა - ცრემლი დღევარა?

ბალანბარაქო - მოხვედ აქო, დელოვალო, ვრო დამოფე კკნი ვარი ჩეგა, სახეცოთა მხეცოც ვეობინოს. ზმნება არ ვარ, მე ცხადი ვარ - ვე ლაფერზე, ველაზე ცხადი მარეაონზმ თქვა, ადარ არისო აბეურა უვე საქირა, ჰევისო ამ ხალხს მუვე ვოე დელოვლის ვარეშლაც ვაკეცოთ იმ მუვეს ხალხი.

აპერსრა - ვოე დელოვლის ვარეშეცი? იმ მუვესაი?!

ბალანბარაქო - მარეაონზმან მარანაც იყო-ბაუნა.

ბალანბარაქო - მარეაონზმან მარანაც იყო-მარეაონზმ თქვა.

აპერსრა - რაო იმ მუვენი?!

ბალანბარაქო - მოიბინუ დელოვალო, იქამდე მთავლ-მარეაონზმ თქვა ვოე დელოვლის ვარეშლაც ვაკეცოთ იმ მუვეს ხალხი.

აპერსრა - აჲ ვრ ამბო- სიტყვას წელავ, აღათ იფრეს- არა, არა, შენ ზმნება ხარ, არა ხარ ცხად.

ბალანბარაქო - მე ცხადი ვარ, - ველაფერზე ველაზე ცხადი, იმ მუვენი კო, გამიღობ, გამეხასა, მარეაონზმან მომიკოთა, მერე ისე სხვათაშორის ჩაგლო სიტყვა - მომბეზროთ აბეურამ ძალეზად თავი; დამდეგს ეს ვოე, ბალახბუღანას მიხედათ შარზე-იქეს უმუველის, მოიფერს, მოიბინოსო.

აპერსრა - ამიბინოსო?

ბალანბარაქო - სახედავლ მოიბინოსო.

აპერსრა - შენ ცხადი ხარ?

ბალანბარაქო /ზმლის ათამბუქას/ - ველაფერზე ველაზე ცხად.

აპერსრა - რატომ ასე ან რისთვის ასე. თითქოს და ფიქრი, ჩვენი ფიქრი ამისთვის ფიქრობს; თითქოსდა გული, ჩვენი გული ამისთვის ფიქრებს. რა სიცივე-გორალობით ამ სიცივეში. არ ვარ საქირა. მე ვერ ვათბობ. საქირა... /პუზ/ ქისრეს ნაქეჩი ველას შარზე. აჲ რამდენაა! ქისრეს ნაქეჩი, აი ცხადი არ მინდა, არა! /გამოქეჩნება თვად წამოფეგება მხევილის, რომელსაც მღუმბზლი მხოლოდღა დახევედრებს მს/ ბალანბარაქო /პუზის მუხვე/ - ასეფერის მხევილის დაგდა. სწორედ ეს არის სრულყოფილება ჩვენი ხელობის, საოქეჩი დეგრეს - ბრალი არა მქეცს, მე არ მომიკლავს, მოიყვინა მოკლეობს თვეს. /წარმოფეგნის დამხარეგნამდე მღუმბზლი იფევე პო-ზამ ვაკეცვება/

ბიონი /სამხედ ვრეფეულად ისე რომ ორი ფრული არ იფრინობდეფს/ - მოიკვინა მოკლეობს თავი?!

ბიონი - ხო, მოიკვინა მოკლეობს თავი. წამოფეგებან. მკაცრი თუ საზეიბო ნაბევით ვე-მარეაონზმან აბეურასკენ ვრედოროულად ასწევენ აბეურას, - ხელზე ვადიწევენ, ასე ვამოპარეაონზმან წინ. უკან კლანზე დანარჩენ მსახიობთა ვაკეცეებუ-ღო სილუეტებზე გამოზნდა. თითქოს ვიკაცის უ-მბებერი. პირველი და მუორე წამით შევიფინდენ.

ბიონი - ვესის, უხმობენ.
ბიონი - აბეურას აბეურას - როგორ არ მქმის.

ბიონი - ვრომინეის დასანხად ვეხენ.
ბიონი - ჩვენ კო აჲ ვარო, სასახელესთან, მხოლოდ ტყეში წამიდი იქით, ასწლოვანი მუხის ფელერის შევეფართო, ბნა დევილი.

ბიონი /თითქოს ველა მთვერად/ - აბეურას აბეურას /მრავალმნიშვნელოვნად უსეაბს ზამს/ - ასე უხმობენ.

იფევე საზეიბო ნაბევით გამოსწევენ წინ ჩამოსხე-ბან. აბეურას მუხლებზე ვადიწევენ.

ბიონი - შევეფევი?

ბიონი - უნდა შევეფევი.
ორეფნი ვრედოროულად დახრინ თვეებს თითქოს აბეურას ჩუნისკარტესო. იფევე შუზარეო ვევექით მოქეფებენ, რა შეფრინებასაც წელის სხის დროის სტეფებს ზოღზე ფრინველი ჩინისკარტების მუხვე თვეს მღლა ასწევენ წამით თველებზე რაღაც ვაკეცვებარი. აჲ, ვაზრო უმუვედა.

ბიონი - ბელისწერის ბელისწერაც ესა ყოფილა ვეფერს, ვეფერს, მერე კო სხიბენა. ჩუნისკარტ/

ბიონი - იქეს დღეს მოკვდა სობრალული? ამ ქვეყანაზე შეწეფდა სუნთქვა ადამიანის?..

ჩუნისკარტ/

ბიონი - მამ, საყვიც გამოფევევა. დამოვით მიხევენ ჩუნისკარტ/

ბიონი - ვეფეფიბეთა, მამ რა არის! ვეფერს, ვეფერს, მერე კო სხიბენა.

ჩუნისკარტ/

ბიონი - ბელისწერის ბელისწერაც ესა ყოფილა. ჩუნისკარტ/

ბიონი /ვადამიბედა/ - ისევე მარტონი-ველე მარტონი.

ბიონი - ქართლის ვებზე ორი ბნის დამრწის; მით იფევექით, ვერი ვეველით, თვე ვეფართით.

თითქოს ამ სიტყვებზე ჩაუფევი სული, მეფეანი და ბეჭერი ვრომინეის ვევედევერდ მეფეანი, ვოხის ცეცები, ძვლიან ხელი ნაბევით გამოსწევენ წინ.

ბიონი - ხო, დეფინაქე ქართლის ვებზე ორი ბნის დამრწის.

ბიონი - ვორნის თველები. ვორნის სული.

ბიონი - ვორნის თველები, ვორნის სული. ჩვენ ვერ ვევედევენ, ჩვენ კო ვევედი, კომბოსაც ვერიფო.

ბიონი - ჩვენ თველები ვართ, თველებს ვევეფეო, მანეც ვევედი.

ორეფნი ვრედოროულად დახევენ თველებს.

სეცნის ხილრამდენ წამოხედობს ბრებებს მხოლოდ სეცნის შუამდე მოაწევის დეფილი მღლოდა მთვე-მაო მით თანყმანთ ქრება შექცა აბეურას აბეურას - მოიბინა შორეული ბნ.

შეცნა იღლა.

